

Vụ Bí Ẩn Đồng Hồ La Hét

Contents

Vụ Bí Ẩn Đồng Hồ La Hét	1
1. Mở Đầu	2
2. Đồng Hồ Báo Thức Lạ Lùng!	2
3. Hannibal Tìm Ra Chỉ Dẫn	5
4. Theo Dấu Vết	7
5. Hannibal Lại Tấn Công	9
6. Dành Cho Mọi Sở Thích	11
7. Vụ Bí Ẩn Dày Đặc Thêm	13
8. Mưu Toan Ăn Cắp	16
9. Rex Là Ai?	18
10. Bí Ẩn Dồn Dập Lên	21
11. Bất Ngờ Không Hay!	24
12. Gérald Kia	27
13. Câu Hỏi... Không Có Trả Lời	31
14. Bob Có Những Phát Hiện	34
15. Bob Lâm Nguy	38
16. Cái Bẫy	42
17. Cuộc Hội Ngộ Bất Ngờ	45
18. Rơi Vào Móng Vuốt Kẻ Thù	48
19. Quay Về Nhà Théodule	51
20. Tàn Phá!	54
21. Những Sự Kiện Đáng Kinh Ngạc	57
22. Những Sự Kiện Đáng Kinh Ngạc (2)	61

Vụ Bí Ẩn Đồng Hồ La Hét

Giới thiệu

Xin gửi đến tất cả lời chào hữu nghị. Thật là thích thú biết bao khi các bạn và tôi lại được chia sẻ với

1. Mở Đầu

Xin gửi đến tất cả lời chào hữu nghị. Thật là thích thú biết bao khi các bạn và tôi lại được chia sẻ với nhau những cuộc phiêu lưu mới của ba cậu tài giỏi tự xưng là Ba Thám Tử Trẻ. Lần này, một chiếc đồng hồ báo thức (không bình thường: nó không reng, mà nó la hét) sẽ lôi kéo ba thám tử vào giữa một cái có thể gọi là mạng nhện. Chỉ dẫn, bí ẩn, chuyện ly kỳ, hồi hộp.

Tôi nghĩ các bạn đã biết Ba Thám Tử Trẻ rồi. Do đó, các bạn đã biết ba cậu này tên là Hannibal Jones, Bob Andy và Peter Crentch, sống ở bang Californie, chính xác là tại Rocky, một thành phố nhỏ bên bờ Thái Bình Dương, cách Hollywood không xa lắm. Nhưng, nếu đây là lần đầu tiên các bạn gặp ba thám tử, thì tôi xin nói thêm ba cậu đã thành lập - và giấu - bộ tham mưu trong một chiếc xe lán cũ ở Thiên Đường Đồ Cổ, một kho bãi đồ linh tinh vĩ đại thuộc ông bà Jones, chú thím của Hannibal. Mọi người ai cũng cần có tiền túi xài, nên Ba Thám Tử Trẻ làm việc cho ông bà Jones... khi không theo dõi vụ án nào.

Nhưng giải thích như vậy là đủ rồi. Tôi xin dừng lại. Bây giờ, hãy nhường chỗ cho hành động. Hãy lắng tai. Các bạn sắp nghe cái đồng hồ báo thức ấy la hét rồi!

2. Đồng Hồ Báo Thức La Lùng!

Đồng hồ hét lên.

Đó là tiếng hét của một người phụ nữ đang sợ khiếp vía. Tiếng hét bắt đầu thật thấp, rồi cao dần, cao dần... và cuối cùng làm điếc tai Hannibal. Cậu cảm thấy ớn lạnh xương sống. Cậu chưa bao giờ nghe thấy cái gì rùng rợn như thế này.

Vậy mà đó chỉ là một cái đồng hồ báo thức cũ chạy điện kiểu khá lỗi thời. Hannibal chỉ cắm vào, thử xem nó còn chạy không. Kết quả: tiếng hét vào mặt!

Hannibal vội vàng rút dây điện ra. Tiếng hét tắt ngay.

Cậu thở dài nhẹ nhõm. Tiếng phụ nữ xé tai bắn ra khỏi đồng hồ có khả năng làm bạn điên mất! Đột nhiên, Hannibal nghe liếng chạy hấp tấp. Bob Andy và Peter Crentch, đang làm việc ngoài sân, thẳng gấp trước mặt thám tử trưởng:

- Babal ơi - Bob hỏn hển nói - có chuyện gì xảy ra vậy?

Peter nhìn chăm chăm vào Hannibal:

- Cậu có bị thương không đó?

Hannibal lắc đầu:

- Hãy căng tai ra. Mình muốn cho các cậu nghe cái này hơi bất thường một chút.

Hannibal cắm điện đồng hồ lại, và một lần nữa tiếng la khủng khiếp vang lên. Thám tử trưởng rút ổ cắm ra: tiếng la chấm dứt ngay.

- Úi cha! Peter thốt lên. Đồng hồ la hét, vậy mà Babal gọi là hơi bất thường một chút.

Bob cười khẩy:

- Không hiểu Babal sẽ nói sao nếu đồng hồ có cánh và biết bay nhỉ? Có thể sẽ nói là hiện tượng bất bình thường. Đồng hồ la hét! Mình chưa bao giờ thấy cái gì kinh ngạc như thế.

Hannibal không thèm để ý đến lời trêu chọc của Bob và Peter. Thám tử trưởng cầm đồng hồ, xem xét, lật qua lật lại trong tay.

- À! Hannibal hài lòng nói.

- À! Cái gì? Peter hỏi.

Hannibal giải thích:

- Nhìn này... cần gạt nhỏ. Ở đây. Nó đang bật ở vị trí “chuông”. Mình bật xuống, rồi cắm điện...

Sau khi Hannibal đã chuyển từ lời nói sang hành động, đồng hồ phát ra tiếng ù ù nhẹ, ngoài ra không có tiếng nào khác.

- Bây giờ, ta hãy xem chuyện gì xảy ra - Hannibal nói tiếp.

Hannibal kéo cần gõ trở lên vị trí “chuông”. Ngay lập tức, tiếng hét bắt đầu, cao lên, càng lúc càng the thé.

Hannibal vội vàng rút điện ra ngay.

- Xong! Hannibal nói. Ta đã làm rõ một phần đầu của bí ẩn. Đồng hồ báo thức này không reng, mà nó la hét.

- Bí ẩn gì? Peter hỏi. Và phần đầu nào?

- Babal cho rằng đồng hồ biết la hét là một vụ bí ẩn - Bob nói. Và sếp vừa mới chứng minh được tại sao đồng hồ hét.

Hannibal chỉnh ngay:

- Mình không hề chứng minh lại sao nó hét, mà là chứng minh khi nào thì nó hét. Muốn đồng hồ hét, cần gạt phải nằm ở vị trí “chuông”. Tuy nhiên, các cậu đã thấy, nó không reng, mà nó la. Đó mới chính là một điều bí ẩn, và bí ẩn lớn nhất. Mình nghĩ rằng ta nên điều tra về việc này.

- Điều tra hả? Peter hỏi lại. Babal ơi, nhưng cậu định làm cách nào? Hỏi cung đồng hồ này à? Và nếu nó không chịu khai ta, thì cậu sẽ tra tấn nó hả?

Hannibal nhún vai:

- Đối với mình thì không có nghi ngờ gì. Đồng hồ mà la hét thay vì reo, thì có bí ẩn. Không nên quên rằng ta là Ba Thám Tử Trẻ và phương châm của ta là...

- Điều tra các loại! Bob và Peter đồng thanh đọc.

Peter nói thêm:

- Đồng ý, Babal à, đúng là có bí ẩn. Nhưng cậu sẽ tìm cách nào để tiến hành điều tra?

- Mình sẽ tìm hiểu xem lại sao đồng hồ lại la hét, tức là tại sao người ta đã sửa đổi cơ cấu của đồng hồ, đúng hơn là cơ cấu chuông reo. Hiện nay, không có vụ nào phải lo cả. Vậy mình đề nghị ta làm việc nghiêm túc và không chậm trễ về vụ này. Trước tiên, ta hãy xem trong bụng cái đồng hồ la hét này có cái gì!

- Ồ! Thôi! Peter cầu nhàu. Phải phác thảo đường nét chính của kế hoạch chứ.

Nhưng Bob rất thích thú:

- Làm đi, Babal!

Hannibal mở ngăn kéo bàn thợ ra, lấy hộp đồ nghề. Ba bạn đang ở trong xưởng, ngay giữa Thiên Đường Đồ Cổ, mà Mathilda và Titus Jones, chú thím của Hannibal, vừa làm chủ vừa làm quản lý. Ba bạn có thể làm việc yên tĩnh trong đó, không sợ bị ai dòm ngó.

Bên hông xưởng, một núi to tướng gồm đủ thứ đồ linh tinh, cây sắt, thùng gỗ (và cả cầu tuột thường thấy ở nhà trẻ) đã được bố trí khá khéo léo để che giấu một chiếc xe lán nhỏ, là bộ tham mưu của Ba Thám Tử Trẻ. Ba cậu vào bộ tham mưu bằng những lối đi mật, quá hẹp cho người lớn. Nhưng hiện thì ba cậu đang loay hoay trong xưởng.

Hannibal lấy tuốc nơ vít tháo nắp đồng hồ, nhìn vào bên trong. Sau vài giây, Hannibal lại kêu:

- A!

Đồng thời cậu dùng tuốc nơ vít chỉ một vật như được thêm vào: một cái đĩa lo bằng đồng một đôla, nhưng dày hơn.

- Mình bảo đảm chính cái đĩa này gây ra tiếng hét - Hannibal nói. Một người rất khéo đã thay cho cái chuông.

- Để làm gì? Bob hỏi.

- Bí ẩn chính là ở chỗ đó. Nếu muốn biết rõ hơn, thì phải tìm ra ai đã làm việc này.

- Mình không thấy có cách nào để làm nổi việc này! Bob cầu nài.

- Cậu không chịu lý luận như một thám tử thực thụ - Hannibal nói. Cậu phải cố gắng suy nghĩ chứ! Một cuộc điều tra như thế này, thì cậu nghĩ nên bắt đầu từ đâu nào?

- Thì mình sẽ cố gắng tìm nguồn xuất xứ của đồng hồ.

- Cũng được. Và cậu sẽ làm thế nào?

Chính Peter trả lời:

- Đồng hồ này đến Thiên Đường Đồ Cổ cùng một đồng đồ cũ. Babal à, mình đoán rằng chú Titus là người mua. Vậy chú biết đồng hồ từ đâu có.

- Chú Titus mua nhiều đồ lắm - Bob đa nghi nhận xét. Đâu phải lúc nào chú cũng lưu giữ dấu vết nguồn gốc của đồ đạc.

- Phải, Bob à - Hannibal nói. Nhưng Peter nói đúng. Trước hết, phải hỏi xem chú Titus có nhớ cái đồng hồ này ở đâu ra không. Chú Titus vừa mới đưa cho mình cách đây khoảng nửa tiếng, với cái hộp đầy nhóc đồ đây. Ta hãy thử xem trong hộp có gì.

Thật vậy, có hộp carton đặt trên bàn thợ. Hannibal thọc tay vào, rút ra được một con cú mèo nhồi bông bị mất lông, một cái bàn chải quần áo mất hết ba phần tư lông, một cái đèn bàn gãy đế, một chiếc bình hoa mẻ, hai miếng chặn sách hình đầu ngựa và nhiều thứ đồ cũ bị gãy và có lẽ không dùng được.

- Có người đã nhét tất cả vào cái hộp này rồi vứt lên bãi rác công cộng - Hannibal nhận xét. Ông bán ve chai lượm được, rồi bán lại cho chú Titus. Chú Titus thì cái gì cũng mua hết, chú hy vọng bọn mình khéo tay và sửa lại sao cho bán được.

- Mình thì bán một đồng cả lô mình cũng không thêm mua - Peter nói. Tất nhiên, rằng có đồng hồ báo thức có vẻ còn khá tốt. Nhưng tiếc cái là nó không reo mà lại hét. Mình không muốn bị hét vào tai mỗi buổi sáng chút nào!

Hannibal đắm chiêu suy nghĩ một hồi rồi nói:

- Thử tưởng tượng ta muốn làm cho một người nào đó sợ đến chết khiếp. Thay vì đồng hồ báo thức bình thường, ta lén cho cái đồng hồ này vào phòng. Sáng ngày hôm sau, đồng hồ kéo dài, xé tai. Hậu quả: đứng tim chết.

- Babal à, cậu nghĩ một chuyện như thế có thể xảy ra à? Bob hỏi.

- Mình đâu có biết - Hannibal trả lời. Mình chỉ xem xét một giả thiết thôi... Bây giờ ta hãy đi hỏi chú Titus về đồng hồ báo thức này.

Nói xong, Hannibal cùng Peter và Bob bước ra khỏi xưởng đi về hướng nhà chòi đặt ở cổng vào Thiên Đường Đồ Cổ và được dùng làm văn phòng. Hans và Konrad, hai nhân viên lực lưỡng của chú Titus, đang cẩn thận xếp thành đống những thứ còn bán được. Xa hơn một chút, chú Titus đang xem xét những thứ hư hỏng nặng. Chú Titus là một người nhỏ, mắt sáng và có bộ ria dày.

- Sao, các cháu? Chú nói khi thấy ba cậu tiến đến. Khi nào các cháu cần kiểm ít tiền túi, thì ở đây chú có một đồng đồ cần sửa và sơn phết lại.

- Tụi cháu sẽ cố bắt tay vào thật sớm - Hannibal hứa. Hiện tụi cháu đang quan tâm đến cái đồng hồ báo thức này. Cháu tìm thấy trong cái hộp mà chú đưa lúc này. Chú có biết có hộp này từ đâu ra không?

Ông Jones vừa suy nghĩ kỹ vừa trả lời:

- Hơi khó. Chú chỉ nhớ là chú có được miễn phí... với những thứ khác mà chú mua. Người bán tặng kèm cho chú, cùng lô hàng chú ấy. Ông bán ve chai ở... trên đường Hollywood, dường như thế. Ông đến nhà người ta dọn sạch các thứ cũ chất trong tầng nóc, tầng hầm, rồi bán lại những gì còn ít giá trị.

- Chú Titus ơi, chú có nhớ tên ông bán ve chai đó không?

- Chú chỉ nhớ tên, chứ không nhớ họ. Ông ấy tên Tom, thế thôi. Mà chú đang chờ ông ấy đến sáng nay, mang một đồng hồ khác nữa. Cháu sẽ có thể hỏi ông ấy được.

Đúng lúc đó, một chiếc xe tải nhẹ cũ kỹ chạy qua cổng Thiên Đường Đồ Cổ. Một người đàn ông có râu bước xuống.

- Ông ấy kìa - chú Titus nói. Chào Tom.

- Chào Titus. Tôi mang mớ đồ nữa. Hạng nhất đấy. Gần như còn mới cứng.

- Ý anh nói không bị cũ quá, thì đúng hơn! Chú Titus cười khúc khích. Này tôi mua giá mười đôla tất cả, khỏi xem hàng, được không?

Tom vội vàng đáp:

- Đồng ý. Tôi cho hàng xuống chỗ nào? Đây được không?

- Không, anh để sau bàn làm việc ấy. Nhưng trước tiên, cháu Hannibal của tôi có mấy thứ hỏi anh.

- Nói đi cháu, chú nghe đây - Tom nói.

- Thế này - Hannibal bắt đầu nói. Tụi cháu đang muốn tìm hiểu xuất xứ của một cái hộp mà chú đi cho chú Titus. Trong số đồ chứa trong đó, có cái đồng hồ báo thức. Tụi cháu nghĩ có thể chú còn nhớ...

Tom cười:

- Đồng hồ như thế này hả? Mỗi tuần chú lượm được khoảng chục cái. Không, chú không nhớ...

Bob nói thêm:

- Trong hộp còn có con chim cú mèo nhồi bông. Chú có nhớ không?

- Cú mèo à? Có, nhớ hơi hơi. Đầu phải ngày nào cũng lượm được cú mèo. Chú nhớ con này. Chú tìm thấy trong cái nhà... Chờ một phút, chú suy nghĩ. Ở nhà...

Cuối cùng Tom lắc đầu:

- Rất tiếc! Các cháu thông cảm, cách đây hai tuần rồi. Phải, chú đã giữ cái hộp trong nhà xe hai tuần lễ. Chú chịu, không nhớ được người ta cho chú ở đâu.

3. Hannibal Tìm Ra Chỉ Dẫn

- Đây là một cuộc điều tra bị dừng trước khi kịp bắt đầu - Peter nhận xét. Do không thể nào biết được đồng hồ từ đâu, bọn mình không thể nào... Babsl ơi, cậu tìm cái gì vậy?

Ba Thám Tử Trẻ đã quay về xưởng. Hannibal đang xoay qua xoay lại trong tay hộp carton xưa kia chứa đồng hồ, nay thì trống không.

- Trên hộp đôi khi có địa chỉ người nhận... Bob tuyên bố.

- Y như loại hộp mà các cửa hàng thực phẩm khô hay dùng.

- Cậu nói đúng - Hannibal tán thành. Nhưng không thấy địa chỉ đâu hết.

- Đúng y như mình mới nói - Peter kêu. Đây là một cuộc điều tra bị...

Peter ngưng nói:

- Bob, cậu làm gì vậy?

Bob đang lượm một mẫu giấy hình chữ nhật mới bay xuống máy in.

- Mới rút ra khỏi hộp - Bob nói với Hannibal. Có chữ gì viết trên đó.

- Chắc là danh sách hàng thực phẩm - Peter gợi ý.

Peter bước đến gần Bob. Đúng vậy, trên mẫu giấy có vài dòng chữ ngắn, viết bằng mực. Hannibal đọc lớn tiếng:

Rex thân,

Hãy hỏi Imogène,

Hãy hỏi Gérald,

Hãy hỏi Martha,

Rồi hãy hành động. Kết quả thật đáng kinh ngạc. Chính anh sẽ thấy ngạc nhiên.

Bob thốt lên:

- Trời! Có nghĩa là sao?

Peter rên:

- Hãy hỏi Imogène! Hãy hỏi Gérald! Hãy hỏi Martha! Những người đó là ai? Và phải hỏi họ cái gì? Để làm gì?

- Mình có cảm giác đây là một phần trong bí ẩn đồng hồ báo thức. Hannibal nhận xét.

Bob giật mình:

- Điều gì làm cho cậu nói thế, hả Babal? Đây chỉ là mẫu giấy trong hộp thôi mà. Làm sao có thể khẳng định là có liên quan đến đồng hồ báo thức?

Hannibal nhìn hai bạn:

- Có một liên quan, mình có cảm giác rất là rõ. Các cậu hãy nhìn mẫu giấy này. Giấy cắt bằng kéo. Dài khoảng mười centimét, rộng cỡ năm centimét. Mình lật giấy lại. Các cậu thấy gì?

- Đường như là keo khô - Bob nói thử.

- Đúng. Có lẽ mẫu giấy này đã được dán vào một cái gì đó. Bây giờ, mình lật đồng hồ lại. Dưới đáy, các cậu thấy có một khoảng trống nhỏ. Mẫu giấy đặt vừa khít vào đó. Rồi mình lấy mẫu giấy ra, mình chà ngón tay thử vào kim loại và có cảm giác về một cái gì đó. Đúng là keo khô rồi. Suy luận rất đơn giản: mẫu giấy đã được dán dưới đáy đồng hồ la hét. Và do hộp bị lắc, giấy rơi ra khỏi đồng hồ.

Peter có vẻ không hài lòng với lời giải thích:

- Nghe không thông lắm. Ai lại đi dán một mẫu giấy vô nghĩa dưới đáy một cái đồng hồ?

- Một vụ bí ẩn, nếu muốn thật sự được gọi như thế, thì phải bí ẩn chứ - Hannibal đáp.

- Đồng ý, Babal à - Peter thừa nhận. Nhưng bọn mình có biết được gì hơn đâu. Trái lại, ta đã quay trở về điểm xuất phát. Bọn mình vẫn không thể nào biết được đồng hồ này từ đâu ra... Babal ơi, cậu làm gì nữa vậy?

- Mình cạo lớp keo khô dưới đáy đồng hồ - Hannibal giải thích. Đường như có cái gì ở phía dưới. Chữ khắc, nhỏ, rất nhỏ và dính đầy keo. Không thể nào đọc được, nhanh lên, vào bộ tham mưu.

Hannibal đi ra phía sau máy in, di chuyển một tấm lưới nằm ở đó, làm lộ một ống tôn to khoảng một chục mét: Ba Thám Tử Trẻ lần lượt bước vào trong cái được gọi là Đường Hầm số hai, có lót thảm để không bị trầy chân khi chạm vào tôn. Lối đi bí mật này dẫn vào bộ tham mưu của Ba Thám Tử Trẻ.

Khi đi hết ống, Hannibal nhắc cửa sập lên. Ba Thám Tử Trẻ trèo vào văn phòng nhỏ xíu của bộ tham mưu. Ba thám tử đã tập trung ở đó một bàn viết, bộ hồ sơ, máy đánh chữ, máy ghi âm và máy điện thoại.

Hannibal bật đèn treo ở trần xe lán. Rồi sau khi lấy kính lúp trong ngăn kéo ra, thám tử trưởng tiến hành xem xét đáy đồng hồ, gạt đầu, rồi đưa kính lúp và đồng hồ cho Bob.

Bob cũng nhìn qua kính lúp và đọc được một tên khắc bằng chữ nhỏ xíu trên kim loại: A. Felix.

- Nghĩa là sao? Bob hỏi.

- Mình nghĩ ta sắp được biết rồi - Hannibal trả lời. Peter ơi lấy dùm mình quyển danh bạ.

Sau khi lấy danh bạ từ tay Peter, Hannibal lật nhanh, rồi thốt lên:

- Xem này!

Ở mục “thợ đồng hồ”, có khung quảng cáo: A. Felix, thợ đồng hồ. Tiếp theo là địa chỉ và số điện thoại ở Hollywood.

Hannibal cho là phải giải thích cho Peter và Bob:

- Thợ làm đồng hồ thường hay khắc mã số trên đồng hồ mà họ sửa, để giúp họ nhận dạng đồng hồ nếu có được trả lại. Đôi khi họ khắc cả tên, bởi vì họ hãnh diện về công việc đã làm. Mình nghĩ ta đã tìm được người sửa cái đồng hồ này, tức người làm cho nó la hét. Trong cuộc điều tra của ta, đây là chỉ dẫn đầu tiên, một bước tiến đầu tiên. Bây giờ ta phải hỏi ông Felix, để xin tên người đã giao công việc này cho ông.

4. Theo Dấu Vết

Tiệm đồng hồ của A. Felix chỉ là một cửa hiệu nhỏ nằm trên con đường cạnh Đại lộ Hollywood danh tiếng.

- Xin chú dừng xe đây, chú Warrington ơi - Hannibal nói.

Warrington là tài xế người Anh, lái chiếc Rolls Royce mạ vàng tuyệt đẹp chở Ba Thám Tử Trẻ từ Rocky đến. Nhờ một cuộc thi, Hannibal đã thắng được quyền sử dụng xe Rolls có bác tài. Một khoảng thời gian về trước, Ba Thám Tử Trẻ bị một phen hú hồn. Khoảng thời gian sử dụng xe mà ban giám khảo cuộc thi cho phép đã hết hạn, và Ba Thám Tử Trẻ không biết làm thế nào để tiếp tục tiến hành điều tra, nếu không có xe? Qua kinh nghiệm, ba cậu cũng biết rằng ở Californie, các khoảng cách rất lớn. Nhưng điều kỳ diệu đã xảy ra. Nhờ sự rộng lượng của một người tên Aguste mà Ba Thám Tử Trẻ đã giúp tìm ra một gia tài kék sù, bây giờ ba bạn có thể sử dụng chiếc xe và tài xế vô thời hạn.

- Vâng, thưa cậu Hannibal - Warrington trịnh trọng trả lời.

Bác tài cho dừng xe Rolls Royce, ba thám tử bước xuống. Ba bạn nhìn cửa hiệu qua làn kính đầy bụi mang dòng chữ bị tróc sơn: A. Felix. Tủ kính trưng đủ kiểu đồng hồ cổ xưa và hiện đại, nhỏ lớn, đơn giản và hoa hòe. Đột nhiên, cánh cửa trên một đồng hồ bằng gỗ mở ra. Một thằng người nhỏ xíu bước ra, thối kèn để báo giờ.

- Cài này cũng hay quá - Peter nói - tiếng kèn nghe đỡ hơn tiếng hét.

- Ta vào đi - Hannibal đề nghị. Phải tìm hiểu xem ông Felix có thể cung cấp được thông tin gì cho ta không.

Khi vừa mới bước qua ngưỡng cửa, ba thám tử có cảm giác như xung quanh mình là tiếng bay vù vù của hàng triệu con ong. Rồi ba bạn nhận ra rằng tiếng vù vù này xuất phát từ hơn một trăm đồng hồ chạy cùng một lúc.

Qua một hành lang ở cuối cửa hàng và cũng treo đầy đồng hồ, một người đàn ông nhỏ, gần như một người lùn, bước ra tiếp khách. Ông mặc tạp dề bằng da, có bộ lông mày trắng rậm rạp và cặp mắt đen lạnh lợi.

- Các cậu có cần một cái gì đó đặc biệt không? Ông niềm nở hỏi. Hay các cậu chỉ cần sửa đồng hồ thôi!

- Dạ không, tụi cháu muốn xin gặp chú về cái đồng hồ này - Hannibal trả lời.

Thám tử trưởng đang đeo túi xách có dây kéo. Cậu mở ra, lấy đồng hồ ra hết, đặt lên quầy.

Ông Felix xem xét một hồi rồi nói:

- Đồng hồ chạy điện, không mới lắm. Còn về giá trị thì... Ôi, tôi nghĩ không đáng để sửa.

- Dạ thưa chú, vấn đề không phải là sửa đồng hồ - Hannibal nói. Nếu được, chú có thể cắm điện đồng hồ này không ạ?

Ông thợ sửa đồng hồ nhún vai rồi cắm điện vào.

- Bây giờ xin chú vui lòng bật chuông reng.

Ông Felix làm theo. Ngay lập tức, tiếng hét khủng khiếp vang dậy cửa hàng, ông thợ sửa đồng hồ vội vàng kéo cần gạt trở xuống. Tiếng hét giảm dần đến mức chỉ còn là tiếng thì thầm. Ông Felix lật đồng hồ xem xét kỹ rồi mỉm cười:

- Bây giờ tôi nhớ ra rồi. Một công việc lạ lùng, giống như trò đùa. Nhưng tôi còn làm nhiều cái như thế này lắm!

- Vậy chính chú là người làm cho đồng hồ hết à? Peter hỏi.

- Phải, chính tôi đây. Cũng khá độc đáo hả? Nhưng rất tiếc là tôi không thể tiết lộ cho các cậu biết người đặt hàng tôi việc này. Bí mật nghề nghiệp! Mọi công việc của tôi đều bảo mật.

- Dạ tất nhiên, thưa chú, Hannibal nói. Nhưng đồng hồ này được tìm thấy ngoài bãi rác công cộng. Có thể người ta vứt nhầm. Có lẽ người chủ đã trả chú giá khá cao để sửa đổi đồng hồ như vậy. Sợ ông ấy rất phiền khi bị mất đồng hồ này. Tụi cháu muốn mang đến trả ông ấy.

- Tôi hiểu... Ông Felix đắm chiêu nói.

Bob xen vào:

- Tụi cháu cũng hy vọng nhận được khoản hậu tạ.

Ông Felix gật đầu nhiều lần:

- Chuyện bình thường thôi. Đúng vậy, chắc chắn người ta vứt nhầm. Đồng hồ này còn chạy rất tốt. Nếu vậy thì tại sao tôi lại không cung cấp cho các cậu thông tin mà tôi biết nhỉ? Tên khách hàng đặt công việc này cho tôi là... Tick.

Bob và Peter ngạc nhiên hỏi lại:

- Tick hả?

- Phải, ông T. Tick. Giống như tích tắc. Lúc đầu tôi cứ tưởng trò đùa. Mà ông ấy không chỉ mang đến mình cái đồng hồ này, thỉnh thoảng, ông lại mang những cái khác nữa.

Hannibal suy nghĩ:

- Thật vậy, nghe không giống tên thật. Nhưng nếu ông ấy có để lại địa chỉ cho chú, thì tụi cháu sẽ có thể đến gặp ông ấy.

- Rất tiếc, ông ấy chỉ cho có số điện thoại. Nhưng các cậu cứ gọi thử.

Ông Felix cúi xuống phía sau quầy, rồi ngẩng đầu trở lên cùng quyển sổ to. Ông mở ra, lật vài trang:

- Tick. Số điện thoại là...

Bob đã nhanh tay rút quyển sổ tay ra khỏi túi và ghi lại.

- Thưa chú, chú còn thông tin gì giúp ích cho tụi cháu được không ạ? Hannibal hỏi.

Ông thợ đồng hồ lắc đầu:

- Không. Sợ tôi đã nói quá nhiều nữa kìa. Bây giờ, tôi xin lỗi, tôi còn nhiều việc làm. Và thời gian quý báu lắm, không nên để phí. Chào nhé!

Rồi ông Felix đi nhanh xuống cuối cửa hiệu. Hannibal uốn người ra, vừa bước ra khỏi tiệm vừa nói:

- Ta đã tiến được khá nhiều. Bây giờ ta sẽ gọi điện thoại. Mình có thấy buồng điện thoại ở góc đường lúc này.

Khi bước vào buồng điện thoại, Peter hỏi:

- Cậu sẽ nói gì với họ?

- Mình sẽ tìm cách để xin được địa chỉ.

Để nghe cuộc đàm thoại cho rõ. Bob và Peter cũng chen vào buồng điện thoại đứng cùng Hannibal. Hannibal nhét đồng tiền vào khe, ấn ngón trỏ quay số. Sau một hồi, giọng nữ vang lên.

- Xin chào bà - Hannibal nói, cố lấy giọng điệu như người lớn.

Hannibal có tài bắt chước rất tài.

- Công ty điện thoại đây - Hannibal nói tiếp. Chúng tôi đang kiểm tra đường dây. Nghe nói có trường hợp chuyển nhầm cuộc gọi...

- Chuyển nhầm cuộc gọi à? Giọng nữ hỏi lại. Tôi không hiểu.

- Công ty điện thoại có bị khách hàng than phiền. Một số người không được nối đúng số đã gọi. Bà có thể cho chúng tôi biết địa chỉ của số này được không ạ? Để giúp chúng tôi tiện kiểm tra.

- Địa chỉ à? Dễ thôi, số 09 đường Franklin. Nhưng tôi không hiểu tại sao...

Bà bị một miếng hét ngắt lời. Xét độ trầm và độ lớn, tiếng hét chỉ có thể do một người đàn ông khỏe mạnh la. Và có lẽ ông đang khiếp sợ. Ba thám tử giật mình, mặc dù đang đứng chen sát nhau trong buồng điện thoại.

Tiếng hét chấm dứt và Hannibal gọi:

- Bà ơi!

Nhưng ở đầu dây không còn ai hết.

5. Hannibal Lại Tấn Công

- Ta sắp đến rồi, chú Warrington à - Hannibal nói. Xin chú hãy chạy chậm lại, để tụi cháu nhìn số nhà.

- Vâng thưa cậu Hannibal - bác tài đáp.

Warrington chạy thật chậm trên đường Franklin. Đường này nằm ngay giữa khu phố cổ xinh đẹp của thành phố. Bên trái và bên phải, các ngôi nhà rộng lớn trong khá điều tàn.

- Dừng lại! Peter kêu. Đến rồi.

Warrington dừng xe Rolls Royce dọc theo lề đường. Ba thám tử xuống xe, xem xét ngôi nhà. Màn sáo kéo kín. Toàn bộ tòa nhà rộng như bỏ hoang. Có hai bậc thềm dẫn lên đến cửa vào nhà. Ba thám tử bước lên, Hannibal bấm chuông..

Một phút dài trôi qua trước khi cánh cửa mở ra với tiếng kêu rít. Một người phụ nữ xuất hiện trên ngưỡng cửa. Trông bà chưa già lắm, nhưng nét mặt mệt mỏi đượm vẻ buồn bã.

- Xin lỗi - Hannibal nói - cháu xin được gặp ông Tick ạ.

- Ông Tick à? - Bà hỏi lại và nhướn mày lên ngạc nhiên. Ở đây không có ai tên vậy cả.

- Có thể đó không phải là tên thật của ông ấy - Hannibal nói tiếp. Ông ấy quan tâm đến các loại đồng hồ. Và ông ấy sống ở đây, ít nhất là từng ở...

- Đồng hồ hả? Có phải là cậu muốn nói đến ông Hadley! Rất tiếc ông Hadley đã...

Một giọng nói giận dữ cắt ngang:

- Mẹ đừng nói gì!

Rồi một cậu bé tóc đen, khoảng mười bảy tuổi, ra đứng giữa bà và Ba Thám Tử Trẻ. Cậu nhún mày nhìn khách và nói lại:

- Mẹ ơi, con không muốn mẹ nói chuyện với mấy người này! Mẹ đóng cửa lại đi. Họ không việc gì mà đến nhà mình và không có quyền hỏi han gì cả.

- Kìa con, ít nhất cũng phải lễ phép chứ - bà nhún mày trách. Mấy cậu này có vẻ đáng hoàng mà. Theo mẹ hiểu, mấy cậu đang tìm ông Hadley.

Hannibal hỏi liều:

- Có phải ông Hadley mới hết lúc này không?

Harry nhìn Hannibal chăm chăm.

- Phải, chính ông ấy la! Harry la lên. Ông ấy đã la lên trước khi trút hơi thở cuối cùng. Bây giờ, các cậu rút đi. Chúng tôi còn phải chôn cất ông Hadley nữa. Rồi cậu đóng cửa lại ngay trước mũi khách.

- Cậu nghe không? Peter thốt lên. Bọn chúng đã giết người và phải mang đi chôn!

- Hay ta đi báo cảnh sát? Bob đề nghị.

- Khoan đã - Hannibal nói. Ta chưa có đủ chứng cứ. Mà ta phải cố vào ngôi nhà này một lần nữa.

- Bằng mưu kế à? Bob hỏi.

Hannibal lắc đầu:

- Không, phải làm sao cho họ tự nguyện để cho ta vào. Nhìn kia: Harry đang theo dõi ta. Anh ấy đứng ngay cửa sổ gần cửa. Vậy là mình tấn công lại.

Hannibal bấm chuông, lâu hơn lần đầu. Cánh cửa đột ngột mở ra.

- Tôi đã bảo các người đi mà! Harry la lên. Đây không phải là lúc để đến quấy người ta!

- Bọn em không hề có ý như thế - Hannibal nhanh miệng đáp. Bọn em chuyên điều tra các sự kiện bí ẩn. Bọn em cần anh giúp đỡ. Danh thiếp của bọn em đây.

Thám tử trưởng nhanh tay rút tấm danh thiếp ra khỏi túi đưa cho Harry. Harry cầm đọc:

BATHÁM TỬ TRẺ

Điều tra các loại

? ? ?

Thám tử trưởng: Hannibal Jones

Thám tử phó: Peter Crentch

Lưu trữ và nghiên cứu: Bob Andy

Harry cười khẩy:

- Mấy dấu chấm hỏi nghĩa là sao? Hay có nghĩa rằng các cậu không hiểu biết những gì mình làm?

- Các dấu chấm hỏi tượng trưng cho những bí ẩn chưa được làm rõ, những câu đố chưa tìm ra giải đáp - Hannibal giải thích. Phương châm của bọn em cũng ghi tên đó: điều tra các loại. Hiện bọn em đang điều tra về một chiếc đồng hồ rất lạ. Nó đây.

Hannibal lấy đồng hồ ra khỏi túi xách và đặt gần như ngay dưới mũi Harry. Không cưỡng lại tính tò mò, Harry cầm lấy xem xét:

- Có gì lạ lùng vậy?

- Em sẽ chứng minh

Và làm như chắc chắn rằng Harry sẽ cho phép vào nhà, thám tử trưởng bước qua ngưỡng cửa. lát sau, Bà Thám Tử Trẻ đang đứng trong một tiền sảnh chật hẹp và tối tăm. Bên phải có cầu thang dẫn lên lầu. Bên trái là một đồng hồ đứng to lớn với con lắc đang kêu tích tắc. Gần chiếc đồng hồ này, có một cái bàn nhỏ với mấy điện thoại.

Bob và Peter lảo liên nhìn khắp nơi, hy vọng tìm thấy xác ông Hadley, nhưng không thấy gì khả nghi cả. Trái lại, Hannibal phát hiện một ổ cắm điện gần đồng hồ.

- Em cắm đồng hồ - Hannibal giải thích. Rồi em kéo cần gạt này lên vị trí “chuông”. Anh nghe đây!

Tiếng la hét như mọi khi vang lên, xé tai trong tiền sảnh tối om, khiến Bob và Peter nổi da gà.

Hannibal vội vàng tháo dây điện ra.

- Vậy anh có còn nghĩ rằng đồng hồ này không đáng để điều tra không? Hannibal hỏi.

- Càng nghĩ hơn bao giờ hết! Harry cục cằn đáp. Bất cứ ai cũng có thể làm cho một đồng hồ la hét. Tôi sẽ chứng minh ngay. Đến lượt các cậu nghe này nhé.

Từ phía sau đồng hồ, Harry rút ra một dây điện có phích cắm ở đầu, rồi cắm phích vào ổ điện. Khi đó, ba thám tử cảm thấy tóc dựng đứng trên đầu. Giọng đàn ông, lúc đầu chỉ là tiếng kêu rên, rồi cứ cao lên, to lên và dần dần biến thành tiếng hét. Cuối cùng là tiếng la giảm cường độ và nghe xa dần, như thể người đàn ông bị té xuống hố.

Chiếc đồng hồ lớn đã hét. Hannibal, Bob và Peter cùng có một suy nghĩ. “Đúng là tiếng hét nghe thấy lúc này trong buồng điện thoại!”

Từ phòng cuối tiền sảnh, người phụ nữ chạy ra:

- Trời ơi. Harry, đừng có làm mẹ điếc tai nữa! Tại sao...

Khi nhìn thấy ba thám tử trẻ, bà bối rối ngưng nói:

- Harry, sao lại để cho các cậu này vào nhà? Các cậu này muốn gì?

- Các cậu có một cái đồng hồ la hét - Harry vừa nói với rút phích điện ra. Đồng hồ nhỏ, lần đầu tiên con thấy, nhưng có lẽ là của ông Hadley.

Harry lấy đồng hồ trên bàn lên, đưa cho mẹ xem. Bà lắc đầu:

- Mẹ cũng thấy nó lần đầu tiên. Con có chắc là của ông Hadley không?

- Gần như chắc, mẹ à. Chỉ có ông ấy mới có tật sửa đồng hồ bình thường thành đồng hồ la hét.

- Phải... mẹ cũng nghĩ thế. Nhưng bằng cách nào mà các cậu đây có được cái đồng hồ như thế?

- Điều này thì con chưa biết - Harry đáp.

Cậu không còn giận dữ nữa. Thậm chí giọng nói có vẻ thân thiện hơn.

- Các cậu này tự xưng là thám tử - Harry nói tiếp. Nhưng do các cậu ấy đang giữ một đồng hồ của ông Hadley, thì ta cũng nên tìm hiểu xem các cậu ấy muốn cái gì. Harry mở một cánh cửa ra, mời khách vào. Ba thám tử bước vào một thư phòng rộng lớn. Có vài tấm tranh sơn dầu treo trên tường lát gỗ. Ba bạn nhìn thấy ảnh phản chiếu của mình trong một tấm gương đặt ở cuối gian, làm cho phòng trông rộng lớn hơn. Những cái kệ chất hàng trăm quyển sách trải dài từ trần nhà xuống đất.

Nhưng độc đáo nhất là các loại đồng hồ, lớn nhỏ, treo tường, để bàn, đứng, đặt khắp mọi nơi, trên bàn, trên kệ và cả dưới sàn nhà. Không thể nào đếm hết nổi. Hai mươi, ba mươi, năm mươi. Riêng đồng hồ con lắc có mười hai cái. Những cái đồng hồ này rõ ràng là đã được điện hóa. Thật vậy, chúng không kêu tích tắc như thường lệ, mà phát ra tiếng ù ù đều đặn.

- Các cậu có thấy mấy đồng hồ này không? Harry nói. Tôi xin tiết lộ một điều. Tất cả đều hét!

6. Dành Cho Mọi Sở Thích

Thật là ồm tỏi!

Bắt đầu từ tiếng hét the thé của em bé đang sợ hãi. Sau đó là tiếng gào của một người đàn ông giận dữ, rồi tiếng gầm gừ của một con thú, có lẽ là con beo. Tiếp theo đó, từ khắp phía và lẫn át nhau, là những

tiếng rên, khóc, gào thét... tạo thành một hòa âm khủng khiếp đến nỗi ba thám tửNgồi trước cái bục, Harry kéo những tay cầm cho phép cậu điều khiển tùy ý dàn nhạc lạ lùng này. Bây giờ, ba vị khách trẻ không còn nghi ngờ gì nữa: tất cả các loại đồng hồ tập trung trong phòng này đều có trang bị một cơ cấu đặc biệt, giống như của đồng hồ mà ba bạn đang quan tâm.

Harry bật chúng lên cùng lúc hay lần lượt hết sức dễ dàng nhờ thao tác quen.

Harry mỉm cười nhìn ba thám tử, hạ tất cả các cần gạt xuống, rồi sau khi im lặng trở lại nói:

- Chắc chắn các em chưa bao giờ nghe cái gì như thế này. Bây giờ có hiểu tại sao anh không ngạc nhiên khi nghe đồng hồ kia rồi chứ? Mấy thứ đó, anh đã biết từ lâu rồi.
- Phòng này có cách âm không? Hannibal hỏi. Nếu không, thì chắc chắn hàng xóm của anh sẽ gọi cảnh sát!
- Có cách âm, cứ yên tâm đi! Ông Hadley thường ngồi ở đây vào buổi tối, và cho chạy mấy cái này. Ông ấy đã chỉ cho anh trước khi... Tóm lại, ông ấy đã báo anh về phòng này.
- Chuyện gì đã xảy ra với ông ấy vậy? Hannibal hỏi.

Harry trừng mắt đáp:

- Đâu có gì đâu! Làm sao lại có thể có chuyện gì xảy ra?
- Anh vừa mới nói: “ông ấy đã chỉ cho anh trước khi...” Tại sao anh không nói hết câu?
- Ông ấy đã đi, vậy thôi. Mà chuyện này đâu liên quan gì đến các em!

Hannibal giải thích:

- Bọn em đã bắt đầu cuộc điều tra về một cái đồng hồ la hét. Rồi lại rơi vào một căn phòng có không biết bao nhiêu là đồng hồ, đều la hét! Em có cảm giác vụ bí ẩn dày đặc thêm. Tại sao có những đồng hồ la hét này. Vô lý!
- Đúng, thật là phi lý - Peter nói thêm. Chưa bao giờ thấy cái gì điên rồ như thế!

Bây giờ, Harry có vẻ như đang phòng thủ:

- Đó là niềm say mê, thú vui của ông Hadley. Nguyên nhân à? Ông ấy muốn một cái gì đó thật độc đáo. Cho nên ông ấy sưu tầm đồng hồ la hét.

Rồi Harry như hỏi riêng Hannibal:

- Bộ em không có thú vui đặc biệt à?
- Có. Em thích tìm giải đáp của một số vụ bí ẩn, giống như vụ mà bọn em hiện đang tìm hiểu.
- Đã nói là không có bí ẩn mà.
- Có thể - Hannibal đáp. Nhưng em có cảm giác rằng có một cái gì đó đang làm cho anh khó chịu. Thái độ của anh là thái độ của một người đang oán hận đời. Anh hãy tâm sự với bọn em đi. Tại sao lại không? Có thể bọn em sẽ giúp được anh.
- Làm sao mà giúp nổi - Harry giận dữ lại lời. Tôi không khó chịu điều gì cả. Chỉ có một việc làm cho tôi phiền: sự hiện diện của các cậu. Tôi yêu cầu để cho tôi yên, tóm lại đi khỏi đây.

Harry lao ra mở cửa:

- Lối ra ngả này đây! Đừng trở lại nữa. Nếu không tôi...

Harry ngừng nói đột ngột. Cánh cửa kia, dẫn ra ngoài đường cũng vừa mới mở ra. Một người đàn ông vóc dáng trung bình, nhưng vai rất rộng, bước vào. Ông nhìn Harry rồi nhìn khách.

- Cái gì vậy hả Harry? Ông nhíu mày hỏi. Cậu đã dẫn bạn bè đến cho vui... và làm quấy tôi à? Cậu cũng biết là tôi cần yên lặng tuyệt đối để nghỉ ngơi mà.

Harry cau có trả lời:

- Tụi cháu không hề gây ồn ào, thưa chú Jitters. Mà chú cũng biết rằng thư phòng này cách âm mà.

Người đàn ông nhìn dò xét Bob, Peter và Hannibal thật lâu như để ghi nhớ nét mặt của bộ cậu vào bộ nhớ.

- Tôi cần nói chuyện với mẹ cậu - cuối cùng ông tuyên bố.

Rồi ông bắt đầu leo lên cầu thang.

Bob chưng hửng hỏi Harry:

- Tại sao ông ấy không cho anh tiếp khách? Đây là nhà anh mà.

- Không - Harry giải thích - nhà này của ông Hadley. Mẹ tôi chỉ là người giữ nhà. Mẹ làm công việc này từ khi ông Hadley đi. Dễ trang trải cho chi phí bảo quản nhà, lâu một được cho ông Jitters thuê. Bây giờ các cậu đi đi. Các cậu đã gây cho tôi bấy nhiêu rắc rối là đủ lắm rồi!

Hannibal dẫn đầu cả nhóm ra tiền sảnh, đi ngang lấy cái đồng hồ đặt trên bàn gần máy điện thoại, cho trở vào túi xách. Rồi cả ba ra khỏi nhà, bước về chỗ đậu xe Rolls Royce.

- Cũng không tiến được bao nhiêu - Peter càu nhàu khi leo lên xe. Bất cứ ai cũng có quyền sưu tầm đồng hồ la hét.

- Mình nghĩ vậy, Babal ơi, sợ cuộc điều tra của cậu thua rồi!

- Mình cũng sợ là như thế - Hannibal nói.

Hannibal nghiêng ra phía trước nói với bác tài:

- Sẵn đang ở Hollywood, nhờ chú chở đến World Studios. Tụi cháu sẽ thử xin vào gặp bác Hitchcock. Biết đâu bác ấy sẽ quan tâm đến đồng hồ của bọn cháu.

- Vâng, thưa cậu Hannibal - Warrington trả lời rồi khởi động máy xe.

Nhưng Bob đột ngột la lên:

- Khoan đã, chú Warrington ơi!

Harry Smith vừa mới bước ra khỏi nhà và đang chạy đến. Peter vội kéo kiếng xe xuống. Harry thò đầu vào trong và hỗn hển nói:

- Rất may là anh bắt kịp được các em... Anh mới quyết định. Dù sao, nếu các em là thám tử, thì cũng có thể các em giúp được gì. Ba anh đang ngồi tù, vì một tội mà ba không hề làm. Anh muốn nhờ các em giúp chứng minh rằng ba anh vô tội.

7. Vụ Bí Ẩn Dày Đặc Thêm

- Anh lên xe đi, anh Harry ơi - Hannibal nói - và anh hãy kể cho bọn em nghe toàn bộ câu chuyện. Khi đó, tụi em mới biết là có giúp được anh hay không.

Harry ngồi lên yên sau, giữa Hannibal và Bob. Peter ngồi trên ghế xếp, đối diện. Harry bắt đầu kể ngay.

Ba năm về trước, cậu đã đến ở nhà ông Hadley cùng ba mẹ. Đối lấy một căn hộ nhỏ ở lầu trên cùng phía sau tòa nhà và một khoản tiền thù lao nhỏ, ông Hadley, là người độc thân, đã nhờ bà Smith làm bảo vệ, hay đúng hơn là quản gia cho nhà.

Còn ông Smith thì làm nghề môi giới bảo hiểm và làm việc cực lực để thăng tiến. Ông đã đạt được kết quả khá tốt. Cách đây sáu tháng, gần đó đã xảy ra một vụ trộm tranh, ở nhà một doanh nhân sống ở Beverly Hills. Ba bức tranh quý giá, thuộc trường phái hiện đại, đã bị cắt ra khỏi khung. Có phải tên trộm đã len vào qua cửa sổ nhỏ? Hay hẳn có chìa khóa thứ nhì để mở cửa chính?

Ít lâu sau đó, cảnh sát biết được rằng ông Ralph Smith, ba của Harry, có đến nhà bị cắp hai tuần trước vụ trộm. Ông đến để thuyết phục chủ nhân các bức tranh mua bảo hiểm tính mạng. Tất nhiên là Ralph Smith có nhìn thấy mấy bức tranh. Nhưng do không am hiểu nghệ thuật, ông không biết rằng tranh có giá.

Tuy nhiên, do ông có vào nhà ở Beverly Hills, nên cảnh sát lục soát căn hộ ông đang ở. Và cảnh sát đã tìm thấy mấy bức tranh đánh cắp ở dưới thảm nhựa lót nhà bếp. Ba của Harry bị bắt giữ, bị xử là có tội và lãnh án năm năm tù. Chuyện xảy ra cách đây ba tháng. Cho đến cuối phiên tòa xử án, ông luôn kêu oan và thường lập lại: “Tôi không biết mấy bức tranh ấy từ đâu ra”. Bất chấp điều này, bồi thẩm đoàn đã cho rằng ông phạm tội.

Harry kết luận như sau:

- Ba anh không làm gì bậy cả. Ba không phải là kẻ trộm. Nếu ba là kẻ trộm thì mẹ anh và anh đã biết rồi. Hiện nay, cảnh sát tin rằng ba anh thuộc một băng chuyên ăn trộm các tác phẩm nghệ thuật, hành động ở Hollywood được mười năm nay rồi. Chỉ vì ba anh là môi giới bảo hiểm và thường đến nhà khách hàng vào buổi tối!

Harry ngưng một chút trước khi nói thêm:

- Bây giờ các em có hiểu tại sao anh cần được giúp không? Anh không có tiền nhiều. Anh chỉ có mười lăm đôla. Nhưng anh sẵn sàng trả cho các em, nếu các em có thể làm gì được cho ba anh.

Hannibal chớp mắt suy nghĩ. Bob và Peter vẫn thản nhiên. Tuy nhiên mỗi đứa đều thầm nghĩ: “Hiếm khi cảnh sát bắt giữ một người vô tội lắm. Cảnh sát chỉ bắt giữ người, khi đã hội tụ nhiều chứng cứ...”

Hannibal đầu tiên thoát ra khỏi trạng thái đắm chiêu:

- Đây là một vụ khó. Không biết bắt đầu từ đâu. Thiếu những chi tiết, sự việc cụ thể...

Harry xém nổi giận:

- Nếu vụ này không khó, thì anh đâu có nhờ các em giúp làm gì! Theo danh thiếp, thì các em là thám tử. Đã đến lúc phải chứng minh rồi đó, ít nhất, cũng phải điều tra thử đã chứ!

Hannibal véo môi dưới giữa ngón trỏ và ngón cái, chứng tỏ cậu đang suy nghĩ cực độ.

- Dù gì đi nữa, anh hãy tin chắc rằng bọn em sẽ nghiên cứu vấn đề - Thám tử trưởng nói. Nhưng, anh hãy nói xem, nếu ba anh không lấy cắp tranh, thì làm cách nào người ta lại tìm thấy tranh dưới thảm nhựa lót nhà bếp nhà anh?

- Anh không biết - Harry nói với giọng điệu tuyệt vọng. Ông Hadley có rất nhiều khách. Những người này ra vào liên tục. Có thể một trong những người đó là thủ phạm. Anh cũng có nghĩ rằng có một kẻ giấu tên muốn hại ba và đã lên vào nhà ban đêm để giấu tranh.

- Chắc là có cửa sau, phải không? Bob hỏi.

- Có! Harry đáp.

- Chắc là cửa luôn khóa.

- Tất nhiên. Nhưng nhà cũ rồi, và khóa cũng không ăn thua gì. Bất cứ ai cũng mở được. Gia đình anh cũng không để ý, vì trong nhà có gì đâu mà lấy!

Hannibal vẫn véo môi dưới:

- Phải lưu ý rằng tranh được giấu dưới thảm nhà bếp, là gian gần nhất... nếu kẻ trộm vào cửa sau. Vậy là hẳn có thể ra vào dễ dàng.

- Babal lý luận rất đúng - Peter tán thành. Mình dám cá là mọi việc đã xảy ra như thế.

Bob xen vào:

- Thế còn giả sử như chính ông Hadley đã âm cắp tranh? Nếu chính ông đã giấu tranh dưới thảm nhựa?

Hannibal quay sang Harry:

- Cảnh sát có nghi ngờ ông Hadley không?

Harry lắc đầu:

- Ông Hadley không bao giờ làm một chuyện như thế. ông Hadley rất quý gia đình anh. Mà ông ấy cũng có mặt ở nhà buổi tối hôm các bức tranh bị đánh cắp.

- Chứng cứ ngoại phạm chắc ăn quá - Hannibal thừa nhận. Tuy nhiên, toàn thể vụ này vẫn có cái gì đó khá kỳ lạ...

- Cậu nói rõ hơn đi - Bob nói.

- Thế này. Ta tìm thấy một cái đồng hồ báo thức bí ẩn. Ta tiến hành điều tra về nó. Ta phát hiện rằng đồng hồ thuộc một người có tật sứt mẻ đồng hồ bị sửa đi như cái của ta. Bây giờ ta lại rơi vào một vụ khác. Có kẻ đã trộm tranh và bố trí để cho ba của anh Harry bị tố cáo thay và bị vào tù. Vụ thứ nhất dẫn đến vụ thứ nhì có phải là chuyện lạ lùng không? Hai vụ có liên quan gì với nhau không?

- Cậu nghĩ là có thể được à? Peter hỏi.

- Mình cũng không rõ lắm.

Thám tử trưởng lại nói tiếp với Harry:

- Anh Harry ơi, xin anh vui lòng kể cho tụi em tất cả những gì anh biết về ông Hadley. Bob, cậu ghi chép nhé.

Harry cũng không có gì để kể nhiều. Theo anh, thì ông Hadley là một người thấp và mập mạp, tính tình vui vẻ. Dường như lúc nào ông cũng có rất nhiều tiền, từ một khoản giá trị mà ông thừa kế vài năm trước đó. Và do những người thường lui tới nhà ông thuộc giới điện ảnh và kịch nghệ, nên bà mẹ của Harry đã suy đoán rằng ông hành nghề diễn viên. Tuy nhiên, ông Hadley không bao giờ nói về quá khứ mình.

Ở phiên tòa, khi ra làm chứng, ông đã nói rằng ông nghĩ ông Smith vô tội. Ông tỏ ra rất xúc động khi nghe ông Smith bị xử lãnh án tù. Vài ngày sau đó, ông tuyên bố.

- Tôi đi nước ngoài. Tôi cần điều trị.

Ông đã nhờ bà Smith coi nhà trong khi ông đi vắng. Rồi ông ra đi, chỉ mang theo có hai vali. Ông không bao giờ báo tin về. Có vài người tìm đến tìm ông, rồi chẳng bao lâu, không còn ai đến nữa. Đến lúc bà Smith xới hết khoản tiền ông Hadley để lại, thì có ông Jitters đến tìm căn hộ. Bà Smith cho ông thuê toàn bộ lầu một, ông Jitters nói rõ rằng ông cần im lặng và yên tĩnh. Ông rất khắc khe về vấn đề này.

- Đấy - Harry kết luận. Anh không biết gì hơn, ít quá, phải không?

Harry rầu rĩ nói thêm:

- Có lẽ bọn em không giúp nổi ba anh đâu. Không ai có thể giúp được. Cho anh xin lỗi vì đã tỏ ra thô lỗ với các em. Khi bọn em điện thoại đến, anh đã cho đồng hồ ngoài tiền sảnh hét lên để các em không nói chuyện được với mẹ. Anh tưởng bọn em là nhà báo. Bởi vì... ôi! Thật là chán!

- Tụi em hiểu - Hannibal nói. Tụi em sẽ suy nghĩ về chuyện của anh. Nếu có suy nghĩ gì, thì tụi em sẽ báo cho anh.

Ba thám tử trẻ bắt tay anh Harry, Harry bước xuống xe, Warrington nổ máy.

- Thưa cậu Hannibal, bây giờ ta đi đâu đây? Bác tài hỏi. Ta có quay về Thiên Đường Đồ Cổ không?

Hannibal suy nghĩ rồi trả lời:

- Tụi cháu định gặp bác Altred Hitchcock. Nếu ông Hadley là diễn viên, thì có thể bác ấy biết ông Hadley. Bác từng làm việc với hàng trăm diễn viên. Chú Warrington ơi, xin chú vui lòng chở tụi cháu đến World Studios.

- Vâng, thưa cậu Hannibal.

Vài phút sau, chiếc xe Rolls dừng lại trước cổng World Studios. Ông bảo vệ nhắc máy điện thoại, kiểm tra xem ông Alfred Hitchcock có trong văn phòng không, rồi báo với khách:

- Ông Hitchcock đồng ý tiếp các cậu.

Một lúc sau, Ba Thám Tử Trẻ đã ngồi sau bàn làm việc của nhà đạo diễn lừng danh.

- Sao, hôm nay có chuyện gì? Alted Hitchcock hỏi. Có phải các cậu đang có cuộc điều tra mới không?

- Dạ phải, thưa bác - Hannibal trả lời. Một cuộc điều tra rối rắm, có thể không dẫn đến đâu cả. Tụi cháu đã bắt đầu một cuộc điều tra về một cái đồng hồ la hét. Vậy mà...

Alfred Hilchcock ngạc nhiên ngắt lời:

- Đồng hồ la hét à? Ông hỏi lại. Người La Hét! Ông này ra sao rồi? Mấy năm rồi không nghe nói đến ông ấy nữa.

8. Mưu Toan Ăn Cắp

Hannibal chưng hửng:

- Vậy là nếu cháu hiểu đúng, bác từng biết một người...

- Dù chỉ là bí danh thôi. Tên thật là Théodule Tick. Đúng, Théodule Tick, mặc dù nghe hơi kỳ. Để đùa, người ta đặt cho ông bí danh Đồng Hồ La Hét, hay đơn giản hơn là Người La Hét. Tại sao hả? Bởi vì ông là nghệ sĩ la hét.

Ba Thám Tử Trẻ càng không hiểu.

- Nghệ sĩ la hét à? Hannibal hỏi. Ý bác nói sao ạ?

Nhà đạo diễn cười khúc khích nói:

- Ông ấy la hét để kiếm sống. Các cậu phải hiểu như thế này. Thời xưa, khi chưa có truyền hình, đài phát thanh phát những buổi truyền thanh dựa theo các câu chuyện hoang tưởng. Rất được ưa thích. Có lúc đến ba mươi lăm buổi trong một tuần! Ngày nay dường như không còn buổi nào hết. Tất nhiên là các cậu còn quá trẻ để hiểu. Nhưng tôi xin cam đoan là hay lắm.

Sau một hồi im lặng ông Hitchcock nói tiếp:

- Ông ấy có cái tài rất uyển chuyển và đa dạng. Ông có thể bắt chước tiếng la của một đứa trẻ hay một phụ nữ, cũng như đàn ông hay thú vật. Thành công làm ông hơi say sưa lên. Nhưng rất tiếc, các buổi phát thanh ngưng mất ngay khi truyền hình lên ngôi. Không còn ai hay hầu như không còn ai cần đến dịch vụ của Théodule Tick nữa. Như tôi đã nói, tôi đã trưng dụng ông ấy trong hai bộ phim, cách đây hai năm. Rồi ông ấy biến mất. Tôi không nghe nói đến nữa. Có phải các cậu đang điều tra về ông ấy không?

- Tụi cháu không hề biết đến những gì bác vừa mới nói - Hannibal trả lời. Nhưng dường như ông ấy đúng là người tụi cháu đang quan tâm, xét các thông tin mà bác vừa mới cấp. Tuy nhiên, chính đồng hồ này là nguyên nhân của cuộc điều tra...

Thám tử trưởng rút đồng hồ ra khỏi túi xách và cho nó hành động, ông Hitchcock không che giấu sự ngạc nhiên:

- Đây là một việc làm khá đặc biệt. Tôi dám cá rằng tác giả chẳng ai khác là Théodule Tick. Dù sao, có bí danh là Người La Hét, thì đương nhiên là ông ấy muốn làm cho đồng hồ la hét. Chắc là đối với ông ấy như một trò đùa.

Hannibal mô tả thư phòng đầy đồng hồ.

- Tụi cháu không có đếm xem có bao nhiêu đồng hồ - cậu nói thêm. Nhưng tụi cháu có đếm được mười hai cái đồng hồ con lắc. Và tất cả đều la hét!

- Mười hai cái đồng hồ của ngài Théodule! Ông Hitchcock lại cười.

Hannibal kể thêm về ông Hadley và vụ ba của Harry Smith bị bắt.

Ông Hitchcock đổi nét mặt, nhú mày.

- Lạ quá, lạ quá - ông kêu khê. Tôi dám chắc Harley và Théodule chỉ là một người thôi. Théodule thấp nhỏ. Cậu vừa mới nói rằng ông Hadley thấp và mập. Có thể Théodule mập lên, từ sau lần cuối cùng tôi gặp. Bây giờ tôi nhớ ra rồi... Đúng, tôi nhớ là ông ấy có được thừa kế gia tài lúc đài phát thanh bắt đầu ít việc hơn.

Nhà đạo diễn thở sâu, rồi nói tiếp:

- Tôi nghĩ ông ấy có thể sửa đồng hồ để tạo ra những tiếng la, là lĩnh vực ruột của ông. Có thể để nhớ lại thời xưa và giúp vui cho bạn bè. Nhưng tôi không hiểu tại sao ông lại đổi tên...

Bob hỏi:

- Bác Hitchcock ơi, ông ấy có thích tranh, tác phẩm nghệ thuật không?

- Theo tôi biết thì không. Có nhiều diễn viên là nhà sưu tầm. Ở Hollywood, tôi thường phải kinh ngạc vì số lớn tác phẩm nghệ thuật mà các diễn viên, nhà sản xuất phim và nhà đạo diễn sở hữu. Nhưng tôi không hề nói rằng Théodule Tick say mê cái này.

Hannibal đứng dậy cùng Bob và Peter.

- Cảm ơn bác. Bác đã cho tụi cháu biết thêm nhiều để suy nghĩ. Trong đó chuyện đáng kinh ngạc nhất là ông Hadley và ông Tick có thể là cùng một người. Về vụ bắt giam ba của anh Harry Smith, thì cháu chưa rõ vị trí của vụ này trong câu chuyện. Nếu tiến triển, tụi cháu sẽ thông tin cho bác.

Nói xong, Ba Thám Tư Trẻ chào ông Hitchcock. Warrington chở cả ba về Rocky, dừng xe trước cổng Thiên Đường Đồ Cổ. Ba thám tử xuống xe và chậm chạp, như bị những suy nghĩ đè nặng, bước qua ngưỡng kho bãi. Khi ba bạn đến ngay giữa sân, một người đàn ông nhảy ra từ sau một đồng hồ.

- Ê, đằng kia! Ông nói. Nhớ tôi chứ?

Đó là ông Jitters, mà ba thám tử đã nhìn thấy cách đó khoảng một giờ ở nhà Harry Smith.

- Trong cái túi kia có cái đồng hồ của tôi - ông Jitters nói tiếp.

Ông đột ngột lao tới giật cái túi xách khỏi tay Hannibal.

- Bây giờ tôi đã cầm trong tay rồi, thì còng là của tôi - ông gầm gừ. Dưới mặt pháp luật, nắm giữ là chín phần mười của sở hữu.

- Ông không có quyền làm như thế! Peter phản đối.

Rồi theo kiểu cầu thủ bóng bầu dục, Peter lao vào chân ông Jitters. Hannibal và Bob cũng phóng tới để tiếp tay cho Peter. Hannibal chụp được một cánh tay ông Jitters, Bob đang cố giật lại cái túi.

Nhưng ông Jitters rất khỏe, ông xô đẩy Bob và Hannibal ra, như xua một bầy chim sẻ, rồi tóm lấy áo sơ mi của Peter, đẩy Peter lăn xuống đất.

- Nếu dám làm lại, thì sẽ biết tay! Ông đe dọa.

Đúng lúc đó, Hans, phụ tá của ông Jones, đặt bàn tay khỏe mạnh xuống vai ông Jitters:

- Tôi khuyên ông nên trả lại túi cho Babal.

Ông Jitters gào lên:

- Đồ thô lỗ! Thả tôi ra ngay!

Ông toan đẩy Hans vào quai hàm. Nhưng Hans né được và túm lấy eo đối thủ. Hai người vật lộn kịch liệt, ông Jitters thả túi ra. Peter chụp lấy và vội vàng chạy lui.

Cuối cùng Hans chiến thắng. Hans nhấc ông Jitters lên cao và giữ trên đầu.

- Anh phải làm gì với người này hả Babal? Hans thản nhiên hỏi. Anh cứ giữ như vậy cho đến khi cảnh sát đến nhé? Cứ để mặc hán giãy giụa, không hề gì đến anh!

Nhưng Hannibal đã quyết định.

- Em nghĩ không cần gọi cảnh sát - Hannibal trả lời. Có thể cảnh sát sẽ không chú ý gì đến một cái đồng hồ cũ không có giá trị. Nhưng sợ cảnh sát nổi hứng và lấy về làm tang vật mất! Mà Hannibal thì muốn tiến hành tiếp cuộc điều tra, có đồng hồ la hét là điểm xuất phát.

- Anh cứ cho ông Jitters trở xuống đất - Hannibal nói tiếp - và để cho ông ta đi. Ổn cả rồi, bởi vì tội em đã lấy lại được đồng hồ.

- Được - Hans hơi miễn cưỡng nói.

Hans thả kẻ bị thua rơi xuống đất.

ông Jitters lồm cồm ngồi dậy, phủi quần áo và găm gù:

- Các cậu sẽ phải trả giá đắt vì những gì vừa mới làm! Các cậu sẽ phải hối hận vì đã tìm thấy đồng hồ này! Nói xong, hắn quay gót bước nhanh ra cổng Thiên Đường Đồ Cổ.

9. Rex Là Ai?

Hannibal cầm thước gỗ vài cái vào bàn:

- Xin mọi người im lặng. Cuộc họp sắp bắt đầu.

Ba Thám Tử Trẻ và Harry Smith đang tập trung trong bộ tham mưu nhỏ xíu. Bob, Peter và Harry ngưng tán gẫu. Đó là buổi chiều hôm sau ngày phát hiện đồng hồ la hét, và cũng là ngày hôm sau ngày ông Jitters toan chiếm đoạt đồng hồ.

Ba Thám Tử Trẻ đã không bỏ phí thời gam. Bây giờ ba bạn đang chuẩn bị xem xét cùng Harry những kết quả đạt được.

- Có tiến triển được chút nào không?

Sáng nay, Hannibal đã gọi điện thoại cho Harry. Harry vừa mới thi được bằng lái và đã dùng xe cũ của gia đình để đến gặp ba thám tử ở Thiên Đường Đồ Cổ.

- Bob, mời cậu báo cáo - Hannibal nói.

Bob (lưu trữ và nghiên cứu) đã làm việc tích cực nhất. Trong buổi sáng, Bob đã đến Los Angeles cùng ba, là biên tập viên của một trong các tờ báo lớn ở thành phố này. Ông Andy đã gửi gắm con trai với người phụ trách báo lưu. Ở đó có hàng trăm bộ hồ sơ chứa các đoạn trích báo vừa xếp theo thứ tự anphabê vừa xếp theo chủ đề.

Bob đi đọc tất cả những gì liên quan đến Ralph Smith và quá trình xử án của ông, rồi tất cả những gì có thể có liên quan đến Ralph Smith, và cuối cùng là các bài báo về những vụ cướp tranh có giá.

Bob có một tập ghi chép và có khả năng cung cấp vô số thông tin cho bạn. Nhưng Bob cố gắng nói thật ngắn.

- Về vụ xử án ông Smith - Bob bắt đầu nói - có ít điều mới so với những gì mà ta đã biết. Chứng cứ khá mơ hồ. Nhưng vẫn được cảnh sát cho là đủ để tin là mình đang bắt đúng thủ phạm. Cảnh sát dù cố buộc ông Smith thú nhận ông đúng là kẻ trộm tranh. Nhưng ông Smith luôn khẳng định mình vô tội.

Bob quay sang Harry hỏi:

- Nếu em hiểu đúng, có một số vụ trộm được thực hiện trong khoảng thời gian nhà anh còn sống ở San Francisco?

- Đúng - Harry trả lời. Nhà anh dọn đến Hollywood ở từ khoảng sáu năm trở lại đây thôi. Đây là thêm một bằng chứng rằng ba anh vô tội. Ba anh không thể nào có dính líu đến các vụ trộm đầu tiên.

- đương nhiên rồi - Hannibal xen vào.

Rồi Thám tử trưởng nói với Bob:

- Bây giờ cậu hãy kể về các vụ trộm ở Hollywood.

- Suốt mười năm qua, với nhịp độ khoảng một lần một năm, đã có ít nhất khoảng một chục vụ trộm tranh nghiêm trọng. Như bác Hitchcock đã nói với bọn mình, nhiều diễn viên và đạo diễn... giàu có thích sưu tầm. Họ thường giữ ở nhà riêng những bức tranh rất có giá. Tất nhiên là các bức tranh không được bảo vệ kỹ bằng ở viện bảo tàng. Bọn trộm thường chui qua cửa sổ hoặc bẻ khóa đột nhập vào nhà. Rồi sau khi cắt và cuộn tranh lại, bọn chúng biến mất mà không để lại dấu vết gì.

Bob nói thêm:

- Cảnh sát có ra giả thiết là các bức tranh được bán cho các nhà sưu tập tranh giàu có người Nam Mỹ, loại người này mua và giữ tranh chỉ để riêng mình thưởng thức. Các bức tranh danh tiếng, thì mọi người đều biết đến, nên không thể nào bán theo đường dân bình thường. Tuy nhiên, tranh vẫn bán được cho những người kiên quyết không cho ai xem hết.

- Trong số tranh bị trộm, có bức nào tìm lại được không? Hannibal hỏi.

- Không có bức tranh nào. Ngoại trừ ba bức giấu dưới thảm nhựa lót nhà anh Harry.

Rồi Bob kể về vụ trộm lớn nhất, cách đây hai năm. Những bức tranh vô giá đã được cho một phòng tranh mượn, nhân một cuộc triển lãm đặc biệt. Trước ngày khai mạc triển lãm, bọn trộm đã lẻn vào phòng tranh và mang đi năm bức tranh, trị giá tổng cộng năm trăm ngàn đôla.

- Nhưng đây chưa phải là kỷ lục! Bob nói tiếp. Cách đây không lâu, ở Anh Quốc, có kẻ đã đột nhập vào viện bảo tàng sau khi cửa cửa, và mang đi tám bức tranh, được ước tính khoảng từ bốn đến tám triệu đôla. Sau này, người ta tìm lại được các bức tranh. Nhưng đó là vụ trộm tranh lớn nhất!

- Tranh có giá quá nhĩ! Peter thốt lên.

- Khỏi phải nói - Bob đồng tình. Dù sao, ở Hollywood, đã có nhiều vụ trộm. Và mỗi lần, cảnh sát đều bị bó tay. Ngày nay, cảnh sát tin rằng ba của anh Harry có tham gia phần lớn những vụ này. Nhưng cảnh sát sẽ không bao giờ nghi ngờ bác, nếu như vài ngày trước vụ trộm cuối cùng, bác ấy không đến nhà chủ nhân các bức tranh để thử thuyết phục ông ấy mua bảo hiểm sinh mạng. Ngoài ra...

Harry giận dữ ngắt lời:

- Khoan đã! Anh xin nhắc lại rằng ba anh vô tội! Các em không có quyền ám chỉ rằng, do ba anh là nhà môi giới bảo hiểm và thường đến gặp những người giàu, nên...

Hannibal đưa tay lên:

- Bình tĩnh đi anh Harry. Bọn em không nghĩ rằng ba anh phạm tội. Nhưng có nhiều vụ bí ẩn trước mắt. Ai đã lấy cắp ba bức tranh? Tại sao ông Hadley, mà tên thật - hay biệt danh - dường như là Théodule Tick, đã đi xa. Tại sao ông không bao giờ báo tin về? Cuối cùng, đồng hồ mà bọn em đang giữ từ đâu mà có? Vì ta phải kết luận như thế nào về đặc tính la hét của đồng hồ.

Đồng thời Hannibal chạm vào đồng hồ đặt trên bàn, trước mặt.

- Chắc chắn vật này có ý nghĩa - Hannibal nói tiếp. Có lẽ nó tượng trưng cho một điều gì đó quan trọng lắm. Nếu không, tại sao ông Jillers đã tóm lấy nó?

Harry lúng túng mỉm cười:

- Anh xin lỗi. Anh đã sai lầm khi nói với ông Jitters về các cậu và về đồng hồ. Nhưng ngày hôm sau, sau khi các cậu về rồi, ông ấy đã hỏi anh về các cậu. Rồi... giấu để làm gì? Mẹ anh sợ ông ấy. Nên anh đã cho ông ấy biết rằng các em đến hỏi thông tin về một cái đồng hồ la hét từng thuộc ông Hadley, mà các em đã tìm được. Khi nghe vậy, ông ấy tỏ ra giận lắm, ông ấy giật danh thiếp thám tử khỏi tay anh, và dùng dùng bỏ đi.

- Cũng may là anh Hans đã giúp được ta - Hannibal nói. Anh Harry này, từ lúc có ông Jitters ở nhà, anh có để ý thấy thái độ ông ấy khả nghi không?

Harry trả lời không do dự:

- Ban đêm, ông ấy hay rình rập trong nhà. Ông ấy tự xưng là nhà văn và ít khi ngủ được. Có một đêm, anh nghe ông ấy gõ gõ trên tường, như đang tìm một cái gì đó...

Hannibal im lặng một hồi. Cậu véo môi dưới, suy nghĩ. Cuối cùng, Thám tử trưởng tuyên bố.

- Mình có suy nghĩ như thế này, không biết có đáng gì không? Để sau này xem sao. Hiện ta phải nghiêm túc. Làm thế nào để làm sáng tỏ vụ bí ẩn trộm tranh nếu chính cảnh sát đã không làm được? Nhưng ta có một vấn đề khác, là vấn đề đồng hồ la hét. Nó từ đâu mà ra? Cho đến nay, ta không biết gì chắc chắn cả. Và ta phải tìm hiểu điều này.

Harry phản đối:

- Vậy thì giúp gì được cho ba của anh? Ba anh đang ngồi tù, vậy mà bọn em đi lo cho một cái đồng hồ báo thức cũ.

- Ta phải có một điểm xuất phát - Hannibal giải thích. Em xin nhắc lại, trước mắt ta có nhiều vấn đề. Em có cảm giác rằng rất có thể đồng hồ là một mắt xích trong dây chuyền.

- Thì cứ cho là như vậy đi - Harry lầm bầm. Nhưng đồng hồ đó lượn được trên một đồng rác. Làm thế nào có hy vọng tìm ra được người đã vứt đồng hồ ở đó?

- Có bức thông điệp dán dưới đáy đồng hồ - Hannibal nói.

Bàn nơi Hannibal đang ngồi có nhiều ngăn kéo, trong số đó có một ngăn mật. Hannibal dùng ngăn này cho những vật đặc biệt quý. Sau khi mở ra, Hannibal lấy một mẫu giấy nhỏ hình chữ nhật và đọc lớn tiếng:

Hãy hỏi Imogène,

Hãy hỏi Gérald,

Hãy hỏi Martha,

Rồi hãy hành động! Kết quả thật đáng kinh ngạc. Chính anh sẽ thấy ngạc nhiên.

- Sợ các cậu nói mình lải nhải - Peter nói - nhưng những người này là ai vậy? Làm cách nào để tìm ra họ, và nếu tìm được, thì biết hỏi họ cái gì?

Hannibal đưa tay lên:

- Từ từ. Từng việc một. Dường như bức thông điệp gửi cho một người lên là Rex. Vậy mình suy ra rằng đồng hồ là phương tiện vận chuyển bức thông điệp gửi Rex. Vậy ta phải tìm Rex.

Bob lên tiếng:

- Đến lượt mình, mình xin lặp lại câu hỏi của Peter: tìm bằng cách nào?

- Ta phải suy luận logic - Hannibal khuyên. Có lẽ Rex là bạn của ông Théodule Tick hay ông Hadley. Để cho tiện, từ nay ta sẽ gọi ông ấy là ông Tick. Và Rex có lẽ là tên. Anh Harry ơi, anh có mang sổ địa chỉ của ông Tick không?

- Anh không tìm thấy cái gì như thế cả - Harry đã bắt đầu quan tâm theo dõi cuộc thảo luận và trả lời. Nhưng dưới đáy ngăn kéo, có danh sách những người mà ông thường gọi thiệp Giáng Sinh.

Harry lấy từ trong túi ra một tờ giấy gấp làm bốn. Hannibal mở ra, liếc đọc:

- Hay quá. Chắc bạn bè ông Tick đều có tên trên danh sách này. Có khoảng một trăm họ lên và địa chỉ. Đầu đánh máy. Ta hãy bắt đầu tìm một người tên Rex xem.

Bob bước lại gần, nhìn qua vai Hannibal:

- Mình thấy một Imogène, hai Gérald, ba Martha. Nhưng không có Rex.

- Đúng, không có Rex. Hannibal thừa nhận.

- Khoan đã - Bob nói tiếp. Ở đây có một tên... Walter Roy.

- Thì sao? Peter hỏi.

- Rex là từ Latinh để chỉ Roy. Hay ông Walter Roy có bí danh là Rex.

Harry nói khẽ:

- Mình nghe thấy giống tên chó hơn.

Nhưng Hannibal đã ngoáy trên giấy lên: Walte Roy, và địa chỉ.

- Suy luận xuất sắc - thám tử trưởng nói với Bob. Thông tin này nghiêm túc. Ta sẽ khai thác. Bây giờ ta hãy xem các Imogène, Gérald và Martha. À! đây có một cô Imogène Taylor, nhà ở một khu phố bắc Hollywood. Còn đây là hai Gérald. Cả hai đều sống ở Pasadena. Cuối cùng, đây là ba bà Martha, địa chỉ nhà đều ở quanh Hollywood.

Sau khi suy nghĩ nhanh. Hannibll quyết định:

- Ta có bốn người. Ta hãy chia nhau làm hai nhóm. Bob và anh Harry làm thành một nhóm và đương nhiên là dùng xe của anh Harry. Còn Peter vì mình làm nhóm thứ hai. Mình sẽ gọi điện thoại cho ông Gebert, giám đốc hãng thuê xe, để xin chiếc Rolls Royce.

Sau một hồi im lặng, Hannibal nói thêm:

- Ta sẽ liên hệ với những người này, cố thu thập thật nhiều thông tin. Rồi chiều nay, tất cả gặp lại nhau ở đây. Anh Harry và Bob sẽ đi tìm gặp ông Waller Roy và cô Imogène Taylor: Peter và mình sẽ lo những người còn lại.

- Nhưng mình sẽ phải đặt những câu hỏi gì? Bob hỏi.

- Cậu sẽ hỏi ông Roy xem ông Tick có gửi đồng hồ cho ông ấy không. Cậu sẽ hỏi thêm như thế này: “Ông có để ý thấy bức thông điệp dán dưới đáy đồng hồ không? Ông đã trả lời như thế nào? Tại sao ông đã vứt đồng hồ vào bãi rác?” Bob à, mà mình khuyên cậu nên mang theo đồng hồ, phòng trường hợp ông Roy không nhớ.

- Được - Bob nói. Còn cô Imogène Taylo thì hỏi sao?

- Cậu thử hỏi xem ông Tick có gửi thư riêng cho cô ấy không và đưa cho cô ấy xem đồng hồ. Như vậy cậu sẽ thuyết phục được cô ấy rằng ta đang giữ bức thông điệp dán trên đồng hồ, chứ không phải trò đùa.

- Cũng được. Babal à. Nhưng làm thế nào, nếu cậu cũng cần đồng hồ khi đi gặp những người tên Gérald và Martha?

- Mình sẽ mang theo một cái giống y hệt đồng hồ la hét. Có khi chỉ cần nói đến đồng hồ là đủ. Và nếu cần đưa ra, thì cũng dễ thôi. Ở Thiên Đường Đồ Cổ này, có vô số đồng hồ cũ đủ kiểu.

Rồi Hannibal kết luận:

- Thống nhất với nhau như thế nhé! Nếu vậy, mình đề nghị ta lên đường ngay. Anh Harry và Bob cứ đi trước đi. Còn Peter và mình phải chờ chú Warrington.

- Kìa Babal, làm sao được - Peter đột nhiên thốt lên. Cậu quên mất một chi tiết vô cùng quan trọng.

Hannibal chớp mắt:

- Chi tiết gì?

Peter hết sức vô tư tuyên bố.

- Mười hai giờ trưa rồi. Ta phải đi ăn cái đã.

10. Bí Ẩn Dồn Dập Lên

- Ta sắp đến rồi - Bob vừa nói vừa nhìn số nhà.

Harry ngồi bên cạnh, lái chiếc xe cũ kỹ của ba, chạy dọc theo con đường trong khu phố xinh đẹp ở phần phía bắc Hollywood.

- Đến rồi - Bob nói tiếp. Ông Walter Roy sống ở đây.

Harry thắng xe lại. Hai anh em bước xuống xe, đi về hướng nhà.

- Ở khu này - Harry nhận xét - chắc là tiền nhà cao lắm.

Bob gật đầu. Bob đeo túi xách có dây kéo dừng đồng hồ la hét. Trong khi bấm chuông, Bob nghĩ bụng: “Ta sẽ được biết điều gì đây? Mà ta có được biết thêm điều gì không?”

Một người phụ nữ không còn bé lắm và có nét mặt lo âu mở cửa ra.

- Các cháu cần gì? Bà hỏi. Nếu các cháu đi quỳn tiền cho Hội Hướng đạo, thì cô đã cho tiền rồi.

- Thưa cô, không phải vậy ạ - Bob lễ phép đáp. Tụi cháu xin được gặp ông Roy. Có được không ạ?

- Không, không thể được. Ông Roy bị bệnh, ông nằm viện mấy tháng nay rồi.

- Cháu rất tiếc khi biết tin này - Bob nói.

Đồng thời, Bob cố suy nghĩ thật nhanh. “Nếu ông Roy nằm viện mấy tháng nay, thì không phải ông vứt đồng hồ vào bãi rác”. Nhưng Bob biết rằng Hannibal nếu ở địa vị mình thì không chịu thua dễ dàng, nên Bob đặt thêm một câu hỏi:

- Tên ông Roy có phải là Rex không ạ?

Người phụ nữ nhìn Bob đăm đăm. Nếu Bob không ăn nói lịch sự và không có vẻ có giáo dục, thì có lẽ đã bị bà đập cửa vào mặt.

- Đúng là bí danh của chồng tôi. Nhưng tại sao cậu lại hỏi tôi điều này? Nếu các cậu chơi trò gì thì...

- Dạ không phải, thưa bà Roy! Bob phản đối. Tụi cháu đang điều tra... về một cái đồng hồ báo thức. Để cháu lấy ra cho cô xem.

Bob mở túi, lấy đồng hồ ra đưa cho bà Roy:

- Thưa cô, cô có thấy đồng hồ này bao giờ chưa ạ?

Bà mím chặt môi, rồi đột nhiên gào lên:

- Cái đồng hồ khủng khiếp! Dám gởi một vật như thế cho chồng tôi... trong khi anh ấy đang bệnh! Cũng may là anh ấy không hay biết gì. Nếu không anh ấy chết mất, đồng hồ và tiếng hét khủng khiếp!

Bob và Harry liếc nhìn nhau như để nói: “Bước đầu như vậy cũng khá. Trúng y chóc”.

- Cháu đoán đồng hồ này do ông Théodule Tick gửi cho ông Roy, phải không cô! Bob hỏi nữa.

- Đúng, cái anh Théodule Tick ghê gớm kia đã gửi đến! Bà gây phần nộ trả lời. Anh ấy tưởng mình có quyền làm như thế, vì mấy năm liền anh ấy diễn kịch do chồng tôi viết trên đài phát thanh. Tôi không ngờ đó là đồng hồ đặc biệt, rồi cấm điện... Khi ấy có tiếng hét khủng khiếp. Tôi xém bị đứng tim, tôi cho nó ngay vào cùng một thùng đồ cũ và gọi ông ve chai đến. Nhưng các cậu làm cách nào để có đồng hồ này?

- Ông ve chai đã bán lại cho một người bạn của cháu - Bob giải thích. Thưa cô, cô có để ý rằng dưới đáy có dán bức thông điệp không?

Bà Roy nhú mày:

- Bức thông điệp à? Không, tôi không thấy gì như thế. Nhưng thú thật là tôi đã tổng cái vật kinh khủng ấy đi ngay ngày hôm sau. Có cả thư của Théodule Tick nữa. Tôi cũng vứt luôn.

- Cô có nhớ thư viết gì không cô! Điều này quan trọng lắm, cô ơi.

- Thư viết gì à? Ồ, nội dung đại loại như thế này: nếu chồng tôi chăm chú lắng nghe đồng hồ, thì điều này có thể giúp chồng tôi thịnh vượng trở lại. Và những câu bậy bạ như thế. Anh Théodule thật là vô duyên và không tế nhị chút nào! Chồng tôi đang bệnh, không còn việc làm và nợ thì cứ chồng chất! Tôi biết hai người là bạn rất thân. Vậy thì tại sao anh Théodule lại làm thế? Có phải anh ấy muốn hù dọa vợ chồng tôi? Tôi không hiểu gì cả.

Bà Roy ngừng nói, nhú mồm rồi nói thêm:

- Nhưng còn các cậu, thì cần cái gì? Tại sao các cậu lại quan tâm đến đồng hồ này?
- Tụi cháu đang cố gắng thu thập thật nhiều thông tin về đồng hồ. Ông Théodule Tick đã... biến mất. Tụi cháu nghĩ rằng đồng hồ có thể là một chỉ dẫn. Có thể cô còn nhớ đồng hồ gửi từ đâu tới?
- Không. Nhưng cậu vừa mới nói Théodule Tick đã biến mất. Là thật, không hiểu chuyện gì có thể... Ồ! xin lỗi, tôi nghe điện thoại reng. Tôi không còn gì để nói thêm. Chào nhé.

Rồi bà Roy đóng cửa lại. Bob quay sang Harry:

- Anh thấy không, anh Harry Cuộc điều tra bắt đầu như thế đấy. Ta đã biết được khá nhiều rồi. Em chưa biết ý nghĩa của tất cả, Babal sẽ cho ta biết. Nhưng ngay từ bây giờ, em đã biết rằng ông Tick đã gửi đồng hồ cho ông Roy vì một lý do rõ rệt. Nhưng ông Roy chưa kịp đọc, ông đang ở bệnh viện. Vợ ông đã trao vật gửi cho ông ve chai. Có lẽ ông Roy đã biết được ý nghĩa của món quà kỳ lạ. Nhưng do không thể đi hỏi ông, ta đành phải tự xoay xở bằng cách riêng của mình.

Đường như anh Harry bắt đầu thấy cuộc điều tra này khá hấp dẫn.

- Bây giờ ta hãy nhanh đi tìm Imogène Taylor - Harry nói. Anh nóng lòng muốn biết xem bà ấy có nói gì được cho ta không!

* * *Rất tiếc, giai đoạn thứ nhì này khá thất vọng. Bà Traylor là một phụ nữ nhỏ bé làm cho ta liên tưởng đến một chú chim. Bà sống ở hướng bắc Hollywood, trên đồi Woodland. Ngôi nhà nhỏ xíu của bà ẩn trốn phía sau bụi cây và cây chuối. Bà Taylor có mái tóc bạc, đeo kính gọng vàng kiểu xưa, có giọng nói như tiếng chim líu lo và trông như bước ra từ chuyện cổ tích.

Bà mời khách vào một phòng khách, nơi sách báo, tạp chí, gối ôm màu mè sắc sỡ chất đống hỗn độn. Ngay khi nghe Bob nói đến Théodule Tick và bức thông điệp nào đó, bà đẩy kính lên trán, đi lục lạo trong ngăn tủ và nói líu rít không ngừng:

- Đúng rồi! Phải! Có người đã đến. Đúng, bức thông điệp. Cô cứ tưởng là trò đùa, mấy cái trò ưa thích của anh Théodule. Ở phòng thu thanh, anh Théodule là người vui tính nhất, cô xin nói ra như thế. Ôi! Cô đã diễn bao nhiêu là vở kịch cùng anh ấy! Rồi cô không nghe đến anh Théodule nữa. Thư dặn là phải giao bức thông điệp cho bất cứ người nào đến hỏi, đặc biệt là nếu người ấy có nhắc đến đồng hồ báo thức. Ừa, không hiểu cô bỏ kính đâu mất rồi? Không có kính là cô không thấy gì cả.

- Cô đẩy cặp kính lên trán - Bob nhận xét.

Bà nhanh tay kéo kính trở xuống mũi, rồi thọc tay vào ngăn kéo, lấy một phong bì hươ lên:

- Đây, bức thông điệp đây rồi! Cô biết là có mà. Cô không xé bỏ bởi vì anh Théodule là bạn tốt của cô. Và dù đây có là trò đùa, thì chịu vậy! Tất nhiên là hai cháu rất trẻ. Hai cháu chưa bao giờ nghe anh Théodule trên đài.

- Dạ phải, thưa cô, tụi cháu chưa bao giờ được nghe, nhưng tụi cháu đang quan tâm đến chú ấy. Tụi cháu đang cố giải nghĩa, tìm hiểu... Tóm lại, tụi cháu xin cảm ơn cô ngàn lần, vì đã giữ và trao bức thông điệp cho tụi cháu.

- Cô cũng vui lòng giúp việc này thôi. Nếu có gặp anh Théodule, thì cho cô gửi lời thăm nhé. Anh ấy là nghệ sĩ la hét rất tài! Có biết bao nhiêu người chỉ chịu đi ngủ sau khi đã nghe anh ấy hét. Vở kịch mà chúng tôi diễn ở đài phát thanh có tên là “Đồng hồ la hét lúc mười hai giờ khuya”. Một vở kịch làm rợn tóc gáy. Do anh Walter Roy viết. Anh này là người biết dựng một vở kịch hấp dẫn, bí ẩn, đầy tình tiết lạ kỳ! Cô pha cho các cháu chút trà nhé? Không à, thật không? Cô hiểu, các cháu vội lắm. Thanh niên ngày nay lúc nào cũng vội, nhất là con trai.

Khi đã trở vào xe, Bob và Harry thở phào nhẹ nhõm.

- Ôi! Harry nhăn mặt cười và nói. Anh tưởng bà ấy sẽ không bao giờ ngừng nói. Nhưng ta đã lấy được bức thông điệp rồi! Xem nội dung nào.

Bob cầm phong bì giữa hai ngón tay:

- Có khi nên chờ Babal đọc...

Rồi Bob lại nghĩ:

- Ôi! Ta vẫn có thể xem trước.

Bob rút ra khỏi phong bì một dải giấy, rồi hai anh em ngạc nhiên cùng đọc:

Theo thứ tự là sau em

Bạn thân thiết của người trí thức

Luật sư và nhà bảo hiểm tự xưng thế

Người điếc, thậm chí người liệt cũng làm được

Chính mình

Bob và Harry rầu rĩ căng mắt nhìn bức thông điệp:

- Y như tiếng Tàu! Harry lầm bầm.

- Không hiểu có nghĩa là gì? Bob nói khẽ.

11. Bất Ngờ Không Hay!

Trên danh sách những người bạn mà ông Théodule Tick thường gửi thiệp mừng Giáng Sinh, có đến ba bà tên Martha. Cả ba đều sống trong khu Pasadena. Hannibal và Peter gọi thử hai bà rồi mới gặp được đúng người. Đó là bà Martha Harris, một bà góa mập mạp, xưa kia làm diễn viên đài phát thanh đã về hưu.

Bà nuôi rất nhiều mèo, tất cả đều là mèo giống Thái; lũ mèo đi qua đi lại trong phòng khách. Có hai chú mè trèo lên tay cầm ghế bành. Bà vừa vuốt mèo vừa nói:

- Tất nhiên là tôi có biết Théodule Tick! Thật là lạ, vì các cháu đến gặp dì để hỏi về ông ấy. Nhưng mà không, thật ra, cũng không có gì lạ. Dì cũng đang chờ các cháu đến. Ông ấy có gửi cho các cháu một bức thư, nhờ dì trao lại.

- Thưa dì, chú ấy gửi thư khi nào ạ? Hannibal hỏi.

- Để dì nhớ xem. Cách đây khoảng hai tuần. Trong thư, ông ấy nói: “Nếu có người đến nhà chị và hỏi tôi có gửi gì không, thì nhờ chị trao cho người ấy phong bì này. Chị hãy cho tôi gửi lời thăm người ấy và chúc người ấy chơi vui”.

Để giải thoát cánh tay phải, bà xua một chú mèo ra, rồi thọc tay vào ngăn kéo, rút ra một phong bì trao cho Hannibal.

- Anh bạn Théodule thế nào rồi? Bà hỏi. Lần cuối cùng dì có tin ông ấy là cách đây vài năm. Ông ấy vừa mới thừa kế gia tài và dường như quyết định không làm việc nữa. Đúng là lúc ấy, ngành đài phát thanh đang xuống vì chẳng còn việc gì cho một nghệ sĩ la hét.

- Tụi cháu biết rất ít về chú ấy - Hannibal trả lời. Nghe nói chú ấy đã biến mất cách đây mấy tháng...

- Sao bí ẩn thế? Bà Harris thốt lên. Nhưng dì không lấy làm ngạc nhiên. Théodule là một con người khá kỳ dị. Người ta không bao giờ biết được anh ấy nghĩ gì. Anh ấy kết bạn với những loại người lạ lùng.

Hai thám tử đứng dậy:

- Tụi cháu xin phép, tụi cháu phải đi - Hannibal nói. Cảm ơn dì đã giữ giúp phong bì.

Để lại bà Harris cùng lũ mèo, hai cậu ra tìm chú Warrington đang chờ trong xe.

Peter nóng lòng muốn biết chuyện.

- Bọn mình đọc thử đi - Peter đề nghị.

- Đọc, nhưng lên xe đã - Hannibal quyết định.

Khi đã ngồi trên yên xe, Hannibal mở phong bì ra và tìm thấy một dải giấy giống cái mà Bob và Harry đang giữ.

Tuy nhiên, bức thông điệp càng tối tăm hơn nữa, không có từ nào, chỉ toàn là số:

3-27-4-36 5-19 48-12 7-11 15-9

101-25-16 45-37 98-98 20-135 84-9

Và còn sáu bảy hàng số như thế!

- Cậu nghĩ là có này có nghĩa à? Peter chưng hửng hỏi.

- Rõ ràng là một mật mã nào đó - Hannibal nói. Khi ta giải rõ được, thì ta sẽ hiểu các bức thông điệp rõ hơn, hay ít nhất một trong hai cái. Nhưng để sau - Hannibal nói thêm và nhét dải giấy vào trong túi. Trước mắt ta phải tìm ra Gérard. Trên danh sách bạn bè của Théodule Tick có hai Gérard. Người ở gần đây nhất là Gérard Cramer. Vậy ta sẽ đi tìm gặp ông này trước.

Hannibal đưa địa chỉ cho chú Warrington. Chiếc Rolls Royce lăn bánh. Trong khi xe chạy, Hannibal véo môi suy nghĩ dữ dội. Còn Peter thì nghĩ bụng: “Bọn mình có tiến triển không đó! Sao mình nghĩ quá. Hy vọng bức thông điệp tiếp theo sẽ giúp bọn mình thấy rõ hơn”. Xe dừng bên lề đường một khu phố khá nghèo nàn. Hannibal và Peter bước xuống xe, đi về hướng ngôi nhà của Gérard Cramer.

Khi bấm chuông Hannibal nhận xét:

- Dĩ nhiên là do có đến hai Gérard trên danh sách, ta chỉ có một cơ may trên hai để gặp đúng người. Tuy nhiên...

Tiếng nói the thé ngắt lời cậu:

- Các cậu cần gì?

Một gã đàn ông gầy, chân khoè, thấp đến nỗi đầu chỉ đến ngang vai Hannibal, vừa mới mở cửa. Ông đa nghi nhìn hai vị khách trẻ. Nhưng Hannibal không sợ.

- Xin lỗi chú - Hannibal bắt đầu nói. Nếu tụi cháu được thông tin đúng, thì chú có quen với chú Théodule Tick phải không ạ?

- Théodule Tick à? Ai nói vậy? Nói láo. Tôi không biết Théodule Tick nào hết. Cút đi chỗ khác chơi.

Một giọng nói khác vang lên. Lần này giọng điệu gần như quá kiêu cách:

- Khoan đã, Gérard à.

Một gã đàn ông thứ nhì xuất hiện phía sau gã thứ nhất. Dáng vẻ thanh nhã, mái tóc đen bóng. Kẻ mới đến nói chuyện có pha giọng Tây Ban Nha:

- Các cậu quan tâm đến Théodule Tick để làm gì?

Ông mỉm cười nói thêm:

- Chắc các cậu không phải là thám tử chứ?

Pete đáp:

- Thật ra, đúng...

Hannibal thúc cùi chỏ để ngắt lời bạn:

- Tụi cháu đang tìm các bức thông điệp mà ông Tick đã gửi cho vài người bạn - Hannibal giải thích. Một người tên Gérard đang giữ một bức thông điệp. Tụi cháu nghĩ có thể người đó chính là Gérard Cramer. Trên một danh sách do chính ông Tick viết, có cái tên này.

- Hay quá! Người đàn ông giọng Tây Ban Nha thốt lên. Mời các cậu vào nhà. Anh bạn tôi đây đúng là tên Gérard Cramer. Tôi xin lỗi vì anh ấy hơi thô lỗ khi tiếp khách. Anh ấy đã gặp nhiều rắc rối trong cuộc sống.

Hannibal và Peter bước qua cửa, vào một gian phòng bữa bộn, ngồi xuống ghế.

Gà đàn ông nhỏ chân khoèo càu nhàu:

- Carlos à, tôi không hiểu chúng nó muốn gì. Nhưng tôi thấy không ổn!

- Cứ để tôi lo - gã đàn ông tên Carlos đáp.

Rồi hắn nói với Hannibal:

- Chúng tôi rất ngạc nhiên khi nghe Théodule Tick mất tích và khi biết ông ấy gửi bức thông điệp cho Gérald. Các cậu hãy nói cho tôi biết tất cả những gì mình biết về vấn đề này. Các cậu có biết ông ấy đang ở đâu không?

- Dạ không - Hannibal đáp. Tụi cháu chỉ lo các bức thông điệp. Lúc đầu tụi cháu tình cờ tìm ra một chiếc đồng hồ kỳ lạ mà có lẽ ông ấy đã gửi cho một ai đó...

- Đồng hồ hả? Carlos ngắt lời. Các cậu có mang theo không!

Đồng thời tìm nhìn chăm chăm cái túi mà Hannibal đang ôm trên đùi.

Hannibal mở túi ra, lấy đồng hồ... Chỉ là một cái giống đồng hồ la hét.

- Bức thông điệp đầu tiên dán dưới đây - thám tử trưởng giải thích.

Carlos cầm và xem xét đồng hồ.

- Kiểu thông thường thôi - hắn nói. Bức thông điệp đầu tiên ấy nói gì?

- Nó không rõ lắm - Hannibal trả lời. Đại loại là: hỏi Martha, hỏi Gérald... Nhưng không hướng dẫn là phải hỏi gì? Tụi cháu đã tìm ra một bà tên là Martha, bà có nhận được thư của ông Tick và một phong bì mà ông nhờ bà trao lại cho người đến tự xưng là do ông phái đến. Tụi cháu đến đây, là vì có một tên khác, tên Gérald Cramer nằm trên danh sách của ông Tick - ý cháu nói danh sách bạn bè mà ông Tick gửi thiệp chúc Giáng Sinh. Ông Cramer có bức thông điệp cho tụi cháu không ạ?

- Thật vậy, có bức thông điệp... nhưng có điều kiện khác là ông Cramer chỉ được phép trao bức thông điệp ấy, nếu trước đó được đọc bức thông điệp đã lấy được từ tay cái bà tên Martha. Xin các cậu vui lòng cho chúng tôi đọc.

Hannibal phân vân:

- Thật ra... Chú thông cảm cho...

Nhưng khi thấy Carlos ngoan cố đưa tay, thám tử trưởng rút ra khỏi túi dải giấy và đưa cho hắn. Carlos nhú mày.

- Toàn là số - hắn thất vọng nói. Trông giống mật mã. Nghĩa là sao đây?

Hannibal lắc đầu:

- Cháu không biết. Hy vọng sẽ biết được nhiều hơn qua thông điệp kế tiếp, là bức thông điệp gửi cho ông Gérald.

- Có thể - Carlos thừa nhận. Tuy nhiên, tôi báo với các cậu rằng từ nay, tôi sẽ đảm nhận vụ này. Đồng hồ không gửi cho các cậu. Các bức thông điệp cũng vậy. Các cậu hãy đưa cho tôi hai cái mà các cậu đang giữ. Chuyện bình thường thôi, bởi vì từ nay tôi sẽ chỉ đạo mọi chuyện.

Hắn nói những lời cuối cùng bằng giọng điệu khá dữ dằn. Hannibal tái mặt.

- Tụi cháu không còn cái nào khác! Cậu phản đối. Hãy trả cho chúng tôi đồng hồ và mẫu giấy. Chúng tôi cần điều tra và để...

Carlos đột ngột quyết định:

- Gérald à, ta sẽ lục soát người hai cậu bé này. Chắc chắn bọn chúng giữ những tài liệu bổ ích trong túi áo!

- Mày đứng yên! Gérald Cramer đe dọa.

Hắn lao đến Peter và trong vài giây vô hiệu hóa Peter bằng vòng tay dài gân guốc.

* * * Cũng lúc đó, cách đó và cây số, Bob và Harry cũng đang gặp rắc rối.

Sau khi đến nhà bà Roy - vợ của Rex - hai bạn đi tiếp trên đường về Rocky trong xe của Harry. Xe chạy trên vùng đồi Santa Monica và chỉ còn cách đích có hai cây số thì Bob phát hiện trong kính hậu một chiếc xe đang theo mình.

Một chiếc xe xanh dương sạm mui trắng. Bob đã thấy xe này rồi, nhưng cách xa hơn. Bây giờ xe tiến đến gần càng lúc càng nhanh.

- Anh Harry ơi - Bob lo lắng nói - ta đang bị theo dõi. Có chiếc xe chạy theo ta từ nãy giờ. Em có cảm giác nó đang muốn bắt kịp ta.

- Để xem sao! Harry tuyên bố.

Rồi Harry đạp tăng tốc. Chiếc xe cũ phóng lên, quẹo gắt rồi bắt đầu xuống dốc. Bob liếc nhìn kính hậu nữa. Chiếc xe xanh mui trắng đã tiến gần hơn, chỉ còn cách khoảng một trăm mét.

Mặc dù chiếc xe cũ chạy với tốc độ nguy hiểm, nhưng chẳng bao lâu sẽ bị xe xanh bắt kịp. Đến khúc cua thứ nhì, Harry quẹo gắt đến nỗi xe xém bị văng đến mép đường chạy dốc theo vách đá chỗ đó.

- Trên vùng đồi này, ta cần một người lái giỏi hơn anh - Harry nói với Bob. Ai theo ta vậy? Không biết ai, nhưng kẻ đó sắp bắt kịp ta rồi!

- Cũng còn hy vọng - Bob trả lời - Nếu ta đến được Rocky, thì nó sẽ không rượt tiếp nữa.

- Anh sẽ chạy ngay giữa đường - Harry quyết định - như vậy nó sẽ không vượt qua mặt ta.

Thế là Harry kiên trì giữ xe ngay giữa đường... Bây giờ chiếc xe xanh mui trắng chạy gần như chạm sát vào chiếc xe cũ. Trong kính hậu, Bob nhìn bóng người cúi xuống tay lái. Cậu có cảm giác là đã thấy người đàn ông này rồi. Nhưng thấy ở đâu? Và lúc nào?

Harry nóng lòng chờ đợi giây phút sẽ thấy trước mặt đoạn dốc cuối cùng, phía dưới có thành phố Rocky trải dài ra. Đột nhiên, để tránh ổ gà, Harry buộc phải lái sang phải. Chiếc xe xanh mui trắng chớp lấy cơ hội ngay. Nó tiến lên từ phía bên trái, nhưng ép sát chiếc xe cũ đến nỗi Harry buộc phải càng lúc càng chạy sát ven đường. Rồi đột nhiên Harry lên:

- Anh phải dừng! Nếu không là tiêu!

Harry thắng lại. Bây giờ chiếc xe xanh mui trắng nằm ngang tầm xe cũ. Nó cũng chạy chậm lại. Bob cố nhận dạng người đang lái xe. Tài xế mang kính râm. Tức mình, Bob nghĩ bụng: "Mình biết người này. Nhưng đó là ai? Ai vậy?"

Harry dừng xe. Người đàn ông đeo kính râm cũng dừng theo. Rồi trước sự kinh ngạc của Harry và Bob, người đàn ông đột ngột tăng tốc và biến mất ở khúc quẹo.

- Trời đất! Harry thốt lên chừng hửng. Bám sát ta trong suốt mười phút. Rồi đúng lúc bắt kịp thì chuồn mất!

Nhưng chẳng bao lâu hai anh em hiểu ra nguyên nhân bỏ chạy. Hai anh em nghe tiếng còi hụ, lúc đầu nhỏ, nhưng lớn dần. Rồi chẳng bao lâu một chiếc xe cảnh sát Rocky dừng lại bên cạnh. Tiếng còi hụ chấm dứt. Cảnh sát mặc đồng phục bước xuống xe. Ông nhúu mày bước đến chỗ Harry, rồi nạt:

- Anh cho tôi xem bằng lái! Tôi đã từng thấy nhiều người liều mạng, nhưng chưa bao giờ trên đoạn đường như thế này. Dù có bằng lái đi nữa, anh sẽ phải trả giá đắt đấy!

12. Gérald Kia

- Bắt được nó rồi! Gérald Cramer la lên và ôm chặt Peter đến nghẹt thở.

- Dừng thả ra nhé! Carlos dặn. Tôi giải quyết thằng này.

Hắn lấy dao rọc giấy trên bàn, ấn mũi dao nhọn vào ngực Hannibal:

- Không được động dậy! Đưa cho tôi lát cả những bức thông điệp mà cậu có.

Hannibal đứng yên như pho tượng. Peter quay lưng lại với Carlos và không thể biết được rằng hắn có vũ khí. Peter kiên quyết không chịu thua mà không chiến đấu. Ở trường, Peter thuộc đội đô vật. Nên Peter biết cách loại bỏ đối thủ. Peter đột ngột vung hai cánh tay ra, nghiêng người phía trước đồng thời xoay người thật mạnh. Sau đó Peter đảo ngược các vai. Tức thì cậu ôm chầm lấy Gérald, nâng lên. Gã đàn ông nhỏ bé chân khoèo bay qua khỏi đầu Peter, chạm vào Carlos, rơi xuống đất. Carlos bị mất thăng bằng ngã vào hắn.

- Nhanh lên! Hannibal la.

Carlos nửa gục nằm dưới đất. Hắn vẫn còn cầm trong tay bức thông điệp mã số của bà Martha Harris gửi. Hannibal giật lấy, rồi cùng Peter lao ra cửa. Cửa quá chật hẹp, nên hai cậu va vào nhau. Cuối cùng Peter ra trước. Hannibal đi theo, và cả hai chạy qua lề đường. Đến xe, Peter hét lên:

- Đồng hồ, Babal ơi! Bọn mình quên lấy đồng hồ!

- Không sao - Hannibal vừa trả lời vừa lên xe. Cậu cũng biết là không phải đồng hồ thật mà. Chú Warrington ơi, chú hãy chở tụi cháu nhanh nhanh xa khỏi nơi này!

- Vâng, thưa cậu Hannibal - Chú tài đáp.

Chú tài mở ga đột ngột đến nỗi Peter và Hannibal xém rơi khỏi yên xe. Hai thám tử nhanh nhẹn ngồi dậy, tựa lưng vào ghế. Hannibal lấy bức thông điệp có mã số.

- Cái này quan trọng nhất - Hannibal nói. Mình đã giật lại được. Bây giờ ta chỉ còn...

Thám tử trưởng dừng lại. Trong tay cậu chỉ còn một nửa bức thông điệp! Phần còn lại nằm trong bàn tay quýi chặt của Carlos.

- Phiền quá! Peter thốt lên. Bọn mình chỉ còn một nửa bức thông điệp mã số.

- Hay ta quay lại đó? Hannibal đề nghị.

- Không được! Peter phản đối. Mình không muốn đánh lộn nữa!

- Cậu nói đúng - Hannibal nói sau khi suy nghĩ. Mà chắc Carlos đã giấu nửa kia rồi. Hắn sẽ chối là không giữ.

Warrington hỏi:

- Bây giờ ta đi đâu, thưa các cậu! Các cậu có muốn tôi chở về Thiên Đường Đồ Cổ không?

- Chưa - Hannibal trả lời. Ta còn phải tìm thêm một bức thông điệp. Gérald Cramer không phải là Gérald ta cần tìm. Không còn nghi ngờ gì, ta còn phải đi gặp Gérald Watson.

Hannibal cúi ra phía trước đưa địa chỉ cho Warrington. Rồi hai thám tử nói chuyện tiếp:

- Babal này - Peter nói - gã đàn ông nhỏ ấy, Gérald Cramer chưa hề nhận được thông điệp của ông Théodule Tick. Nhưng hắn và tên Carlos tỏ ra rất quan tâm khi hiểu bọn mình đang tìm cái gì. Cậu nghĩ sao về chuyện này?

- Theo mình, Gérald Cramer và Carlos có biết về ông Théodule Tick một điều gì đó mà ta không biết. Bọn chúng cho rằng các thông điệp rất quan trọng. Tại sao? Ta phải tìm hiểu xem. Dù sao, cũng có khi chính các bức thông điệp sẽ tiết lộ sự thật cho ta.

Peter cười:

- Khi nào bọn mình giải ra đã! Đến lúc đó, chắc là bọn mình đã già khú... nhất là nếu các bức thông điệp đều thuộc loại giống như cái mà cậu còn lại có một nửa!

- Mình biết! Hannibal đáp. Ta sẽ cố gắng bằng những gì có sẵn. Thế thôi! Chú Warrington ơi, ta chưa đến sao?

- Tôi nghĩ là đến rồi, thưa cậu Hannibal - bác tài nói và dừng xe lại. Nếu các cậu bị rắc rối nữa...

- Cháu nghĩ là không - Hannibal ngắt lời. Nếu cần, tụi cháu sẽ gọi chú. Peter ơi, đi chưa?

Hai bạn bước đến một ngôi nhà xinh đẹp kiểu Tây Ban Nha, có vườn bao quanh. Một người đàn ông đứng tuổi đang trồng hồng. Ông ngẩng đầu lên.

- Có phải bác là ông Gérard Wilson không ạ? Hannibal hỏi.

Người đàn ông gật đầu.

- Phải, tôi đây - ông vừa nói vừa cởi bao tay làm vườn ra. Các cháu cần gì? Bác không nghĩ các cháu đến xin chữ ký - ông mỉm cười nói thêm. Mấy năm rồi, không còn ai xin chữ ký bác nữa. Khi còn là diễn viên ăn khách, bác đóng vai thám tử trong vở “Đồng hồ hết lúc mười hai giờ khuya”, mỗi ngày có năm chục người cầm sẵn viết đến gặp bác! Nhưng bác đoán các cháu chưa bao giờ nghe nói đến vở kịch ấy, đúng không?

- Cháu chưa nghe nói đến - Hannibal thừa nhận. Nhưng cháu biết rằng đó là một vở kịch viết riêng cho đài phát thanh, một vở kịch tuyệt vời!

- Vở tuyệt nhất thế giới! Bắt đầu là một tiếng hét, được thực hiện bởi Théodule Tick là chuyên gia của chúng tôi. Sau đó là một loạt những tiếng động bí ẩn. Théodule và Rex là tác giả. Nếu tôi nhớ không lầm thì chính Théodule đã nghĩ ra kịch bản, còn Rex ghi chép lại theo lời Théodule đọc. Théodule giàu trí tưởng tượng lắm. Anh ấy rất tài trong việc dựng nên một câu chuyện phức tạp, ly kỳ, đầy biến chuyển v.v... Ôi! Nhưng tất cả đều là chuyện cũ... Nhưng các cháu đến gặp bác có việc gì? Hy vọng các cháu không định dụ dỗ bác đăng ký một tờ báo nào đó chứ?

- Dạ không, thưa bác - Hannibal nói. Vấn đề là một bức thông điệp mà có lẽ ông Théodule Tick đã gửi cho bác. Tụi cháu đang giữ một bức thông điệp khác, trong đó chú ấy gợi ý đến gặp bác để hỏi.

- À! Bức thông điệp! Ông Watson thốt lên, mặt sáng rỡ. Dĩ nhiên là bác có. Tự nhiên nó như từ trên trời rơi xuống. Lâu lắm rồi Théodule không có tin gì cho bác... ngoại trừ tấm thiệp Giáng Sinh. Vậy thì mời các cháu vào nhà, bác sẽ trao cho các cháu bức thông điệp của Théodule!

Ông mở cửa dẫn hai thám tử vào một gian phòng hết sức ngăn nắp. Hannibal và Peter để ý ngay máy ghi âm đồ sộ kiểu xưa và trên kệ có nhiều băng ghi âm. Ông Watson lấy trong ngăn kéo bàn làm việc một phong bì trao cho Hannibal:

- Cháu sẽ thấy là phong bì đã bị xé ra. Biết làm sao bây giờ? Đâu phải lúc nào cũng dễ dàng cưỡng lại tính tò mò. Nhưng bác không hiểu Théodule đã viết gì.

Sau khi rút bức thông điệp ra khỏi phong bì. Hannibal mở ra đọc cùng Peter:

Đầu tiên của một trăm

Không phải là ngoài

Không thể có cái thứ nhì

Năm tháng chẳng?

Am thanh đều đều liên tục

Phần nhà

Vị trí

- Nếu Théodule định giỡn mặt ta, thì không thể làm hay hơn nữa, đúng không? Ông Watson cười nói, sau khi Peter và Hannibal đọc xong. Bác cũng thử tìm hiểu câu đố này, nhưng không ra. Đầu tiên của một trăm là gì? Còn phần nhà? Vui... nhưng vô nghĩa.

Ông phá lên cười và nói thêm:

- Trong thư, Théodule nói với bác riêng: “Nhờ anh giao thư này cho bất cứ ai đến hỏi anh xem có bức thông điệp nào không”. Rồi các cháu đến. Bác giao thư cho các cháu. Thế là giải quyết xong việc. À, nhưng mà các cháu là ai vậy? Bác chưa được biết.

- Phải, thưa bác - Hannibal trả lời - tội cháu xin lỗi bác. Danh thiếp của tội cháu đây.

Ông Watson trình trọng xem xét tấm danh thiếp của Ba Thám Tử Trẻ, rồi bắt tay hai cậu.

- Rất hân hạnh được làm quen - ông nói. Nếu các cháu quan tâm đến Théodule Tick, có thể các cháu sẽ thích nghe vài vở kịch mà ông ấy và bác đã cùng diễn hồi xưa, nhất là những vở mở đầu bằng tiếng hét của Théodule. Tuyệt hay. Câu chuyện rất hấp dẫn, ly kỳ, hồi hộp! Ngày nay, ở truyền hình, người ta không còn làm được như thế nữa. Các cháu có thấy trên kệ mấy cái băng từ kia không. Mỗi băng ghi âm một vở kịch trong đó bác và Théodule đóng vai chính.

Hannibal và Peter rất muốn được nghe. Hai bạn biết rằng một số vở kịch phát trên đài truyền thanh hay hơn rất nhiều về độ hồi hộp và không khí rùng rợn, so với đài truyền hình. Nhưng hai thám tử không có nhiều thời gian. Nên hai bạn chào ông Watson ra về. Bức thông điệp mà ông vừa mới giao làm cho hai thám tử hết sức thắc mắc. Cho nên khi vừa mới lên xe Rolls, Hannibal yêu cầu chú Warrington chở về Thiên Đường Đồ Cổ, rồi quay sang Peter nói:

- Hy vọng Bob và anh Harry đã về đó. Nếu Bob cũng lấy được thông điệp, thì ta sẽ so sánh với cái của ông Watson. Khi đó, có thể ta sẽ thấy rõ hơn. * * *Bob và Harry vẫn chưa về tới Thiên Đường Đồ Cổ. Không có gì lạ! Hai anh em đã bị viên cảnh sát tên Roberts bắt giữ vì tội vượt quá tốc độ cho phép và đang bị dẫn về đồn cảnh sát Rocky. Nhưng trước đó, viên cảnh sát có gọi điện thoại cho sếp, là cảnh sát trưởng Reynolds.

- Nghe nói sếp có quen với cậu - viên cảnh sát nói với Bob. Nhưng đừng tưởng là sẽ thoát dễ dàng như thế. Trái lại các cậu sẽ bị phạt. Thanh thiếu niên trên đường phố đúng là mối nguy hiểm công cộng!

Viên cảnh sát đưa hai anh em vào văn phòng cảnh sát trưởng Reynolds. Ông đang ngồi đằng sau bàn làm việc phủ đầy hồ sơ. Đó là một người to lớn, gây ấn tượng có sức mạnh. Ông ngẩng đầu lên:

- Chào Bob, rất tiếc vì phải gặp cậu ở nơi này. Theo anh Roberts đây, các cậu đã vi phạm luật giao thông khá nghiêm trọng! Nghe nói các cậu đang đua với một chiếc xe khác giữa vùng đồi. Các cậu có thể bị tai nạn chết người, hoặc gây tai nạn chết người cho người khác.

- Dạ không có, thưa chú, tội cháu không đua xe - Bob nói. Tội cháu bị một chiếc xe khác đuổi theo. Nó vừa mới bắt kịp tội cháu, thì chú Roberts đến. Nó bỏ chạy.

Viên cảnh sát Roberts nở một nụ cười đa nghi:

- A, vậy à, các cậu bị người ta đuổi theo!

Rồi anh quay sang sếp:

- Thật đáng tiếc là sếp không được thấy tận mắt. Hai cậu này lao như điên ở những khúc cua. Còn ở những đoạn dốc thì chạy bỏ mạng. Nếu có xe chạy ngược chiều đến, thì chết!

Cảnh sát trưởng lại nói với Bob:

- Tại sao các cậu bị đuổi theo? Cậu có mang theo tiền hả? Tôi nghĩ các cậu không bao giờ có nhiều tiền lắm.

- Tội cháu đang có cuộc điều tra - Bob giải trình. Điểm xuất phát cuộc điều tra là một cái đồng hồ báo thức bí ẩn...

- Đồng hồ bí ẩn! Viên cảnh sát phá lên cười. Em tin chắc là sếp chưa bao giờ được nghe câu chuyện hoang tưởng nào như thế.

Bob không sợ:

- Nhưng đó là sự thật, thưa chú cảnh sát trưởng! Mà chú nhớ không, cách đây không lâu tội cháu đã có cuộc điều tra về một con ma xanh. Và chính chú đã giao vụ này cho tội cháu... tức là cho Hannibal Jones, Peter Centch và cháu.

Bob đang nhắc đến một vụ mà xưa kia cảnh sát trưởng Reynolds đã thành thật thú nhận là mình không hiểu gì hết (Mời bạn tìm đọc "Vụ bí ẩn con ma xanh").

- Phải - cảnh sát trưởng nói. Nhưng ta hãy quay về vấn đề đang bàn. Đồng hồ đâu, và nó có gì bí ẩn dữ vậy?

- Ở trong xe - Bob trả lời. Nếu tụi cháu được cho chú xem, thì cháu tin là chính chú cũng sẽ thấy bí ẩn.

Cảnh sát trưởng ra hiệu cho viên cảnh sát Roberts.

- Phiên anh đi lấy dùm cái đồng hồ trong xe và mang vào đây.

- Nó ở yên trước, trong cái túi xách có dây kéo - Bob giải thích.

Khi viên cảnh sát đã bước ra, cảnh sát trưởng nói tiếp:

- Bob à, tôi rất muốn tin cậu. Nhưng khoảng thời gian gần đây, chúng tôi gặp rắc rối với đám thanh niên ngạo mạn, lái xe bạt mạng v.v... Ta phải tìm cách chấm dứt... À! Anh Roberts về kìa. Sao cái đồng hồ có gì vậy?

Viên cảnh sát lắc đầu:

- Trong xe không có đồng hồ. Không có túi xách phía trước. Không có gì hết.

Bob và Harry nhìn nhau:

- Thua rồi! Bob thốt lên. Đồng hồ đã bị lấy cắp!

13. Câu Hỏi... Không Có Trả Lời

- Không hiểu anh Harry và Bob làm gì! Peter nói với Hannibal.

Cả hai đang ở trong bộ tham mưu. Hannibal ngồi ở bàn chúi đầu xuống đọc bức thông điệp của ông Watson.

- Để mình liếc ra ngoài xem sao - Peter nói tiếp. Nếu anh Harry và Bob về, mình sẽ thấy.

Peter ra một góc xe lán. Ở đó có cái ống nhỏ đâm xuyên qua khối mái. Hannibal đã biến nó thành kính viễn vọng để nhìn ra ngoài.

Sau khi nhìn vào kính viễn vọng. Peter thông báo:

- Xe anh Harry vừa mới vào sân!

Ít lâu sau, nhịp gõ đúng như thỏa thuận va vào cửa sập dẫn lên xe lán. Peter kéo nắp cửa lên. Bob và Harry trèo lên.

Trong hai anh em có vẻ kiệt sức.

- Có lấy được thông điệp không? Hannibal hỏi.

- Có - Bob trả lời. Nhưng không hiểu gì hết.

- Cho mình xem đi. Thế còn đồng hồ đâu?

Bob phân vân một hồi rồi nói khẽ:

- Không còn nữa...

Hannibal nhíu mày:

- Mất hả?

Harry xen vào:

- Bị lấy cắp! Bọn mình bỏ trong xe khi vào đồn cảnh sát.

- Anh và Bob làm gì trong đồn cảnh sát? Peter hỏi. Bộ cần đến cảnh sát à?

- Không có - Harry trả lời. Bọn anh bị bắt giữ do chạy vượt quá tốc độ cho phép. Trước khi về đến Rocky, có kẻ rượt theo bọn anh, cho nên...

Rồi Harry kể lại toàn bộ câu chuyện. Thỉnh thoảng Bob nói thêm vài chi tiết. Chính Bob kết luận:

- Cuối cùng, cảnh sát trưởng Reynolds đã cho phép bọn mình đi. Thậm chí chú ấy còn nói thêm: “Nếu cần, cứ gọi cảnh sát giúp. Có thể các cậu bị dính líu đến một vụ tương đối nghiêm trọng. Nếu không tại sao kẻ lạ mặt kia lại rượt theo?”

- Hiện mình không nghĩ cảnh sát quan tâm đến những gì ta có đâu - Hannibal nói. Sợ cảnh sát trưởng là chuyện đùa. Nhưng Peter và mình cũng có vài rắc rối.

Khi đó đến lượt Hannibal và Peter tường thuật cuộc gặp đầy sóng gió với Carlos và gã đàn ông nhỏ chân khoèo, mà theo Hannibal trông giống như nài ngựa hay cừu nài ngựa.

- Điều chắc chắn là có kẻ vừa muốn chiếm đoạt đồng hồ, và cả bức thông điệp. Có lẽ chính kẻ rượt theo Bob và anh Harry đã ăn cắp đồng hồ. Khi thấy các cậu bị dẫn về đồn cảnh sát, hắn đi vòng trở lại, rồi lấy đồng hồ trong xe anh Harry.

- Nhưng ai biết về đồng hồ và các bức thông điệp? Bob hỏi. Đây là câu hỏi mà mình không thấy trả lời đâu hết.

- Thì về đồng hồ, ông Jitters đã biết - Hannibal nói. Có thể ông đã nói cho một ai đó. Ngoài ra còn Carlos và Gerald Cramer. Ta đã quá ngây thơ và thành thật kể hết cho bọn chúng. Và khi hiểu ra rằng tên Gerald Cramer ấy không phải là người cần tìm, thì đã quá trễ để trở lui. Đấy, có vài người biết về chuyện này.

- Vài người, đối với mình là đã quá nhiều rồi! Peter lầm bầm. Này Babal, bức thông điệp mà Bob lấy có vô nghĩa như những cái của bọn mình không?

Hannibal mở bức thông điệp trên bàn, trước mặt mình, liếc nhìn rồi nói:

- Cũng không hiểu gì hết.

- Hóc búa quá! Peter kêu.

- Nhưng chẳng lẽ chịu thua? Hannibal nói. Nhất định phải biết ý nghĩa mấy bức thông điệp này, dù phải mất vài ngày. Nhưng trước hết, mình muốn nhờ Bob báo cáo chi tiết về cuộc gặp gỡ với ông Walter Roy và cô Imogene Taylor.

Bob tuân lệnh. Hannibal chăm chú lắng nghe.

- Hóa ra ông Walter Roy, bí danh là Rex, đang nằm bệnh viện! Ông Théodule Tick đã gửi cho ông ấy đồng hồ... tưởng rằng Rex sẽ tập hợp được các bức thông điệp, sẽ giải được... Cuối cùng ta cũng không biết được gì hơn!

- Cậu đừng quên rằng bức thông điệp dán dưới đồng hồ kết thúc như thế này: “Rồi hãy hành động! Kết quả thật đáng kinh ngạc”.

- Phải - Hannibal thừa nhận. Nhưng kinh ngạc theo hướng tốt hay xấu? Và kinh ngạc về cái gì? Chính ta phải tìm ra. Vậy ta hãy bắt tay vào tìm hiểu các bức thông điệp. Cái đầu tiên có lẽ là cái mà Bob và anh Harry đã lấy được từ tay cô Taylor. Vậy ta sẽ bắt đầu từ đó.

Hannibal trải tờ giấy trên bàn, cho tất cả cùng đọc:

Theo thứ tự là sau em

Bạn thân thiết của người trí thức

Luật sư và nhà bảo hiểm tự xưng thế

Người điếc, thậm chí người liệt cũng làm được

Chính mình

- Các em nghe giống bức thông điệp sao! Harry thốt lên. Anh nghĩ có lẽ đây là một loại mật mã gì đó.

Hannibal nhìn mọi người:

- Bức thông điệp này - ta cứ gọi như vậy cho dễ - gửi cho ông Roy, người hiện đang nằm bệnh viện. Nghe nói ông ấy giỏi trong việc giải các câu đố. Tại sao ta không làm được như ông ấy?

- Mình thấy thua rồi! Peter rầu rĩ cầu nhàu.

- Thoạt nhìn - Hannibal nói tiếp - những câu này nghe thật tối nghĩa, mình cũng công nhận là vậy, và nghe giống như định nghĩa trò chơi ô chữ. Mình có cảm giác là đằng sau mỗi câu là một từ... một từ cần phải tìm ra bằng cách suy luận, mò mẫm. Và khi có tất cả, ta sẽ được một câu đầy đủ sẽ chính là bức thông điệp.

- Nhưng những từ nào mới được? Peter hỏi. Ví dụ như theo thứ tự, sau em là gì? Mình chưa thấy cái gì tối nghĩa như thế?

Hannibal đưa tay lên:

- Bình tĩnh, bình tĩnh nào! Mình công nhận là mấy định nghĩa này khó hơn trong trò chơi ô chữ. Nhưng ta có bốn người cơ mà. Có ý chí, thế nào cũng đạt được kết quả. Bây giờ, làm đi! Có ai có ý kiến gì về “theo thứ tự là sau em” không?

- Thứ tự nào? Em nào? Peter hỏi. Thật là vô nghĩa.

- Thì ta phải suy nghĩ chứ - Hannibal nói.

Hannibal nhìn dò xét Bob và Harry:

- Không ai nghĩ ra gì sao? Vậy thì tạm bỏ qua đi. Mình đề nghị xem qua toàn bộ bức thông điệp, thử mò chỗ này, chỗ kia. Có thể trong khi làm, ta sẽ phát hiện một cái gì đó. Và nếu được may mắn như thế, ta sẽ quay trở về câu đầu tiên. Vậy ta hãy chuyển sang câu thứ nhì: “Bạn thân thiết của người trí thức”. Bạn đó có thể là ai?

Bob nói thử:

- Là thầy giáo?

- Hay là học thức? - Harry gợi ý.

- Sao không phải quyển sách dày cộm? Peter nói thêm.

Hannibal đang suy nghĩ, mắt dán vào bức thông điệp, đột ngột ngẩng đầu lên:

- Phải, tại sao không phải là sách! Đây, mình sẽ ghi nhận từ này. Sau này ta sẽ xem có được gì không.

Thám tử trưởng lấy một tờ giấy, viết từ “sách” vào đó.

- Ta hãy đi tiếp - Hannibal nói. Xem hàng sau nào: “Luật sư và nhà bảo hiểm tự xưng như thế”.

Lần này Hannibal không cần khích lệ các bạn. Mọi người đã bắt đầu thấy trò chơi này vui và ý kiến bắn lên dồn dập.

- Luật sư tự cho rằng mình là dân luật, bởi vì họ làm việc và các vụ dân luật. Nhưng không được. Nhà bảo hiểm không thể tự cho mình là dân luật được.

- Hay tự xưng bào chữa cho quỷ thần? Peter đề nghị.

- Luật sư thực tập? Luật sư bào chữa? Luật sư tư vấn? Harry nói thêm.

Hannibal ngắt lời:

- Đúng, anh Harry ơi. Luật sư tư vấn... bảo hiểm tư vấn! Nếu giải đáp này đúng, thì chính anh đã chỉ đúng hướng. Vậy em ghi: “tư vấn”.

Hannibal vừa mới nguệch ngoạc từ đó xong, thì giọng thím Mathilda vang lên:

- Hannibal ơi, trễ rồi! Ta đóng cửa hàng. Đến giờ ăn tối rồi.

Hannibal dùng micro nối bộ tham mưu với văn phòng của kho bãi để trả lời:

- Cháu nghe rồi, thím ơi. Cháu lên ngay đây.

Rồi thám tử tưởng nói với các bạn:

- Rất tiếc, phải chấm dứt ở đây trong ngày hôm nay. Ta phải chia tay nhau. Anh Harry ơi, ngày mai anh có trở lại đây với bọn em được không?
- Có lẽ là không - Harry trả lời. Mẹ sẽ cần đến anh. Anh giúp mẹ làm các việc trong nhà. Ngoài ra, ta cũng không tiến được bao nhiêu. Không hiểu ta có đang giậm chân tại chỗ không.
- Dù có thể nào đi nữa - Hannibal nói - bọn em vẫn giữ liên lạc với anh. Anh nhớ tiếp tục theo dõi ông Jitters nhé. Anh đừng quên rằng ông ấy đã toan lấy cắp đồng hồ của ta. Có thể chính ông ấy đã rượt theo anh trên đường về Rocky và đã lấy cắp đồng hồ trong xe, khi anh và Bob đang bận trong cảnh sát.
- Được, anh sẽ để mắt đến ông ấy. Anh cảm thấy không tin tưởng ông ta. Anh có cảm giác ông ấy đang âm mưu một cái gì đó.
- Còn ba đứa tụi em thì sẽ...

Lần này chuông điện thoại ngắt lời cậu. Thám tử tưởng nhắc ông nghe lên:

- Alô, văn phòng Ba Thám Tử Trẻ. Hannibal Jones nghe đây.
- Alô! Gérald Walson đây. Có phải chính các cháu có ghé chỗ bác chiều này để lấy bức thông điệp của anh Théodule Tick không?
- Cháu giúp gì được bác ạ?
- Sau khi suy nghĩ, bác đã quyết định kể hết cho cháu biết. Nếu làm được như thế, chính là nhờ danh thiếp mà cháu đã để lại. Bác muốn cháu biết chuyện đã xảy ra sau khi cháu đi khỏi.
- Dạ cháu nghe đây ạ, chuyện gì đã xảy ra vậy bác?
- Hai người đàn ông đến nhà bác. Một người cao lớn tóc nâu, giống như người Nam Mỹ, còn người kia thì nhỏ. Họ tự xưng là người của Théodule Tick và đòi bác giao bức thông điệp.
- Bác không thể giao được, bởi vì bác không còn giữ nữa.
- Đúng. Nhưng họ lại đòi biết bác giao cho ai. Bác đưa danh thiếp của cháu cho họ xem. Họ ghi tên cháu lại, bác đã hành động thật nhẹ dạ, bác đã nhận ra như vậy ngay sau đó. Nhưng đã trễ rồi. Nhưng bác không thích hai người đàn ông này chút nào, nhất là lên cao lớn, mà tên nhỏ gọi là Carlos. Bác thấy hắn tò mò quá, lịch sự quá mức.
- Thôi việc đã rồi - Hannibal kết luận. Cháu xin cảm ơn bác đã báo tin cho cháu.

Hannibal gác máy xuống và giải thích cho các bạn:

- Bây giờ, Carlos và Gérald Crame đã biết tên ta. Chắc chắn bọn chúng muốn lấy đồng hồ và mấy bức thông điệp. Ông Jittes cũng muốn lấy đồng hồ. Nhưng cũng có thể một kẻ thứ ba mà ta chưa biết - hay một nhóm người - ai thật sự lấy cắp đồng hồ trong xe? Sự việc phức tạp lên rồi. Có quá nhiều người quan tâm đến vụ này. Rồi rắc rối!

14. Bob Có Những Phát Hiện

Sáng hôm sau, Bob chuẩn bị đến Thiên Đường Đồ Cổ. Bob vội nuốt bữa ăn sáng, thì điện thoại reng. Cô Bennett phụ trách thư viện thành phố Rocky, gọi đến.

- Bob ơi - cô nói - cô cần em giúp một tay. Em có thể sắp xếp đến nửa buổi hay hơn không?

Bob thỉnh thoảng đến thư viện làm việc. Bob dán những quyển sách cũ lại, xếp sách trên kệ cho ngăn nắp, sắp xếp phiếu v.v...

Tất nhiên là Bob nóng lòng muốn đi gặp Hannibal và Peter và cùng nặn óc với hai bạn về các bức thông điệp bí ẩn. Nhưng làm sao từ chối cô Bennett được? Nên Bob trả lời:

- Em sẽ có mặt ở thư viện trong vòng hai mươi phút.

Rồi Bob nhảy lên xe đạp.

Cô Benett vui mừng tiếp đón Bob, bởi vì trợ lý của cô nghỉ phép cả ngày. Bob bắt tay vào việc ngay. Đến mười hai giờ trưa, cô Benett lại xin Bob ở thêm nữa. Bob buộc phải nhận lời. Cậu ăn trưa bằng khúc bánh mì kẹp thịt của mẹ làm lúc sáng.

Khi đó, Bob nảy ra một ý: “Hay mình lợi dụng lúc nghỉ trưa để tìm kiếm? Biết đâu mình sẽ tìm ra một cái gì đó”.

Bob không có trong tay nội dung bức thông điệp đầu tiên, mà cậu đã cùng Hannibal và Peter nghiên cứu chiều hôm qua, và phải cố vận dụng trí nhớ: “Xem nào, bọn mình đã tìm ra được gì rồi? Hai từ: sách và tư vấn. Do mình có ít thời gian rảnh, phải thử đào sâu hơn”.

Một câu trong bức thông điệp đã để lại dấu ấn trong tâm trí Bob: “Người điếc, thậm chí người liệt làm cũng được”.

“Trước hết, mình sẽ tiến hành làm việc một cách hợp lý - Bob quyết định. Trước hết ta phải tập hợp mọi yếu tố lại. Sau đó, ta kéo các yếu tố này lại gần với nhau, rồi ta suy nghĩ. Thường thì ánh sáng lóe lên chính bằng cách này”.

Thế là Bob lấy quyển bách khoa toàn thư và đọc tất cả những bài nói về người điếc và bệnh điếc, về người liệt và các dạng liệt. Cũng như đã đoán trước, Bob không tìm được gì giúp ích cho mình trong những bài viết rườm rà. Bob ôm đầu trong tay, thử tưởng tượng một người điếc, rồi một người liệt:

- Người điếc có thể đi, sờ, nghĩ, nhìn. Còn người liệt...

Bob không suy nghĩ xa hơn. Cậu đã đột nhiên tìm ra hai giải đáp có thể được. Vì do không có thời gian nấn ná, vì cô Benett sắp trở về, Bob chuyển sang câu kế tiếp: “Theo thứ tự là sau em”. Bob nhìn chăm chăm hai từ này suốt một phút.

- Có vẻ vô lý quá! Bob lẩm bầm. Tiếp tục làm gì?

Nhưng rồi Bob bình tĩnh lại: “Phương pháp làm việc hợp lý! Phải làm như thế thôi”.

Bob mở từ điển bách khoa ra ở mục “thứ tự”. Mục này chiếm khoảng hai cột. “Chán quá!”. Bob thầm nghĩ. Nhưng cậu vẫn kiên trì đọc đến cùng. Rồi đột nhiên, tia sáng lóe lên trong đầu Bob: “Mình đâu cần đến quyển bách khoa toàn thư mà chỉ cần quyển ngữ pháp. Nhưng mọi thứ đã rõ rồi!”

Do cô Benett vừa mới trở về thư viện, Bob bắt tay vào việc tiếp. Bob hy vọng cô Benett sẽ sớm thả tự do lại cho mình. Bob nóng lòng muốn đến Thiên Đường Đồ Cổ gặp Hannibal và Peter, để báo tin về những phát hiện của mình.

Tuy nhiên, cô Benett giữ Bob đến cuối giờ chiều. Đã năm giờ chiều, cô nói với Bob:

- Bob ơi, cảm ơn em nhiều lắm. Em về được rồi.

Không cần phải nói hai lần! Bob nhảy lên xe đạp, phóng về kho bãi đồ linh tinh. Trong sân kho bãi, Bob ngạc nhiên thấy Hannibal và Peter râu rí đang sắp xếp đủ thứ đồ phía sau nhà chòi dùng làm văn phòng.

Khi Bob xuống xe đạp, Hannibal giải thích:

- Bọn mình đã làm việc suốt cả ngày. Sáng nay, chú Titus mang cả một xe hàng về. Thím Mathilda bắt Peter và mình phải soạn lại. Bọn mình phải thay anh Hans và anh Konrad, hôm nay hai anh nghỉ phép. Cuộc điều tra hôm nay đã giậm chân lại chỗ!

- Các cậu có tin gì từ anh Harry không? Bob hỏi.

- Chỉ có một cú điện thoại. Ông Jitters đã dồn anh ấy vào một góc, tra hỏi anh ấy đã làm những gì với bọn mình ngày hôm qua. Ông trông dữ tợn quá, nên anh Harry hoảng sợ. Anh ấy có nói rằng ta đã lấy được những bức thông điệp khó hiểu. Anh ấy cũng có nói về vụ trộm đồng hồ la hét. Ông Jitters giận điên lên.

- Ông này biết một cái gì đó mà la chưa biết - Bob nhận xét. Nếu bọn mình giải được các bức thông điệp, thì có thể bọn mình sẽ biết nhiều bằng ông ấy. Này, Babal, mình định nói cho cậu biết...

Giọng nói khỏe mạnh của thím Mathilda ngắt lời Bob:

- Babal ơi, sao làm việc lễ mễ quá vậy! Cháu phải nhớ là việc chưa xong đâu! À, chào Bob. Thím rất mừng khi thấy cháu cũng có mặt ở đây. Cháu có thể bắt đầu lên danh sách đồng hàng này. Đừng quên: thím muốn cháu làm việc nghiêm túc đấy. Thím đi chuẩn bị bữa ăn tối đây.

Thím bước tới, nhét quyển sổ to vào tay Bob. Trên quyển sổ này, Bob phải ghi thêm vào số hàng tồn kho đã khá nhiều của Thiên Đường Đồ Cổ lô hàng mới mua lúc sáng.

- Cháu nghe rõ chưa Bob? Thím cần phải ghi chép cẩn thận và nghiêm túc - bà Jones nói tiếp. Hy vọng bây giờ có ba đứa rồi, thì công việc sắp xong. Thím sẽ gọi khi nào bữa ăn tối xong.

Nói xong thím quay gót, Bob làm việc ngay. Mỗi khi đặt một món hàng lên chồng, Peter hay Hannibal thông báo:

- Ghế bành xích đu!

- Ghế bành xích đu - Bob vừa nói lại vừa ghi vào sổ.

- Nhiều công cụ làm vườn, bị sét.

- Nhiều công cụ làm vườn, bị sét.

Suốt một tiếng, Peter và Hannibal đọc, trong khi Bob viết. Khi xong, Peter và Hannibal ngồi sụp xuống đất, mệt lả. Bob cũng cảm thấy mệt, nhưng nóng lòng muốn thông báo kết quả tìm kiếm của mình cho hai bạn.

- Còn các bức thông điệp, không lo nữa à? Bob hỏi.

- Không thể nào nhúc nhích nữa, nói gì suy nghĩ! Peter rên. Mình không biết mình có đứng dậy nổi nữa không. Thôi Bob ơi. Mình không hề muốn lo gì đến mấy bức thông điệp mắc dịch kia nữa!

- Mình cũng thế, mình không thể nào suy nghĩ sáng suốt nữa rồi - Hannibal thừa nhận. Bob ơi, hay để ngày mai vậy?

- Nhưng, mình có sáng kiến - Bob phản đối. Phải, mình có hai sáng kiến. Mình không chắc chắn một trăm phần trăm. Nhưng biết đâu, có thể đúng?

- Hay ta thử nghe ý kiến của Bob - Hannibal đề nghị. Nói đi Bob.

- Thế này. Chiều nay, ở thư viện, trong giờ nghỉ trưa, mình đã suy nghĩ. Mình đã nghiên cứu hai câu trong bức thông điệp đầu tiên. Câu này trước: “Người điếc, thậm chí người liệt cũng làm được”. Mình đã thử dùng phương pháp làm việc hợp lý. Mình có trong tay quyển bách khoa toàn thư, mình mở ra, nhưng không được gì. Khi ấy mình ôm đầu trong tay. Và mình đột nhiên nghĩ ra hai giải đáp. Ồ! Đơn giản thôi. Nhưng biết đâu?

- Thì sao? Hannibal hỏi.

- Các cậu hãy lưu ý rằng đó chỉ là giả thiết thôi. Nhưng từ giả thiết này đến giả thiết khác, đôi khi ta được... Tóm lại, việc mà cả người điếc và người liệt đều làm được là nhìn hoặc suy nghĩ. Mà mình nghĩ nhìn là đúng hơn.

- Cũng khá - Hannibal thừa nhận. Cậu nghĩ sao, hả Peter?

- Mệt quá! Peter cầu nhàu. Ngay lúc này mình chỉ quan tâm đến một chuyện duy nhất, ăn một bữa tối thật ngon!

Hannibal quay sang Bon:

- Tiếp đi. Cậu đã phân tích câu nào nữa?

- Câu này: “Theo thứ tự là em”. Nghe đơn giản phải không?

- Đúng - Hannibal thở dài.

- Lần này, mình cũng định dùng bách khoa toàn thư, nhưng cũng chẳng được gì. Không gì bằng suy luận.

- Rồi sao? Hannibal vặn hỏi.

- Sao hả? Cậu sẽ thấy hơi ngốc, nhưng thật ra chỉ cần nghĩ đến thôi. Trước “em” chỉ có thể là “anh” mà thôi.

- Mình có cảm giác cậu đã nghĩ đúng - Hannibal vừa nói vừa véo môi dưới.

Thám tử trưởng đứng dậy, phủi bụi quần áo, rồi nói thêm:

- Với những yếu tố đã có rồi... Ta hãy nhanh chóng vào bộ tham mưu, trước khi thím Mathilda gọi, ta còn kịp nhìn qua bức thông điệp.

Tất nhiên là Peter không tán thành ý kiến này:

- Hay bọn mình chờ ngày mai đi!

Nhưng Peter vẫn đứng dậy, đi theo Bob và Hannibal vào đường hầm số 2.

Năm phút sau, ba thám tử ngồi quanh bàn và xem xét bức thông điệp.

- Trước hết ta hãy tóm tắt lại - Hannibal nói. Ta đã có... mình không dám nói là giải đáp, nhưng là ý kiến. Phải, ta đã có ý kiến cho hàng thứ nhì và hàng thứ ba của bức thông điệp. Hàng thứ nhì là: “Bạn thân thiết của người trí thức”. Mình ghi là “sách”, và nghe có vẻ hợp lý. Hàng thứ ba: “luật sư và nhà bảo hiểm tự xưng là thế”. Mình ghi là “tư vấn”. Bây giờ ta hãy xem phát hiện của Bob.

- Chỉ là giả thiết thôi - Bob khiêm nhường nói.

Hannibal nhắc lại:

- Ta giống như các nhà nghiên cứu. Ta phải nắm bắt tất cả những gì ở trong tầm tay. Nếu mình hiểu đúng, thì cậu đã nghiên cứu hàng thứ tư: “Người điếc, thậm chí người liệt cũng làm được”, và hàng thứ nhất: “Theo thứ tự là sau em”. Mà mình không hiểu tại sao cậu lại quan tâm đến câu thứ tư, trước câu thứ nhất. Nhưng không sao. Cho câu thứ tư, cậu đề nghị...

- Nhìn hoặc suy nghĩ. Mình thích nhìn hơn.

- Mình ghi là “nhìn”. Còn hàng đầu tiên.

- Chỉ là đại từ nhân xưng “anh”.

- Mình ghi “anh”.

Hannibal suy nghĩ một hồi, rồi đọc lớn tiếng những từ xếp hàng trên giấy:

- Sách... tư vấn... nhìn... anh. Tất nhiên là chưa có nghĩa.

Peter vẫn bực bội nói thêm:

- Nói đúng hơn là càng lúc càng vô nghĩa!

- Làm sao mà biết được! Hannibal dăm chiêu nói khê.

Sau vài giây. Hannibal nói thêm:

- Ta còn hàng cuối cùng. Có thể chìa khóa bài toán này chính là ở đó. Đây: Chính mình. Ta hãy tập trung.

Trong bộ tham mưu im lặng tuyệt đối. Hannibal đang véo môi dưới. Bob nhúu mày nhìn xa xa. Chỉ có Peter là giả vờ thờ ơ.

- Tập trung thì hay đấy, nhưng để làm gì? Peter nói.

Nhưng Bob và Hannibal không thèm đề ý đến Peter. Bob nói khê:

- Thế nào nhỉ? Chính mình là sao?

- Sao các cậu ngốc thế? Chính mình là tôi, là ta - Peter phẫn nộ nói.

Bob và Hannibal chưng hửng nhìn, Peter ra lệnh:

- Babal, cậu ghi ngay chữ “tôi” vào, cho xong chuyện.

Hannibal ngoan ngoãn viết vào.

- Mình viết vào, để không bỏ sót hàng nào - thám tử trưởng nói. Bây giờ ta có: sách... tư vấn... nhìn... anh... tôi. Mình có cảm giác, là cũng chưa tiến được thêm chút nào...

Nhưng Peter từ nãy giờ thụ động, thì bây giờ lại năng động và vui vẻ trở lên:

- Các cậu lạ quá! Thường thì các cậu suy nghĩ nhanh hơn mình chứ. Từ “tôi” phải đặt trên đầu chứ? Chắc chắn ngài Théodule Tick xảo quyết lắm. Phải, mình nghĩ là phải cho “tôi” lên đầu câu. Này để mình giúp thêm một tí nữa. Có từ khác là mình khó chịu. “Tư vấn”. Tại sao lại không nghĩ là “cố vấn” hay “khuyên”?

Hannibal đọc những từ khác viết trên giấy:

- Nhìn... sách...

- Các cậu hiểu không - Peter nói - Théodule Tick gửi thông điệp cho những người rất tinh ý, quen với loại câu đố như thế này. Bây giờ thì sao rồi Babal?

- Tôi khuyên anh nhìn sách.

- Không còn nghi ngờ gì nữa. Chắc chắn phải hiểu như thế.

Hannibal gật đầu:

- Peter à, mình nghĩ cậu đúng.

- Có thể - Bob nói. Nhưng quyển sách nào?

Hannibal nhận xét:

- Nên nhớ rằng ta còn hai bức thông điệp nữa. Mình đề nghị...

Giọng nói của thím Mathilda ngắt lời:

- Bữa ăn tối dọn xong rồi! Cậu cháu đến ngay nhé.

- Hết! Hannibal nhún vai thốt lên. Để ngày mai làm tiếp: Khi đó ta sẽ sáng suốt hơn sau khi nghỉ mệt. Có thể khi đó ta sẽ vượt qua giai đoạn cuối cùng được.

Bỏ các bức thông điệp mật trong xe lán, ba thám tử vội tuân theo tiếng gọi của thím Mathilda.

15. Bob Lâm Ngụy

Trong khi ăn tối, Hannibal, Bob và Peter bàn tán về bức thông điệp mà mình đã cực nhọc suy nghĩ suốt một tiếng. Ba bạn có cảm giác mình đã gỡ rối được một mớ bòng bong. “Tôi khuyên anh nhìn sách...” Sách nào? Ba bạn không biết.

- Hay là Kinh Thánh - Peter nói thử. Nhiều người gọi đó là Quyển Sách.

- Mình không nghĩ thế - Hannibal vừa nói vừa cắt thêm phần bánh thứ nhì. Nhưng dù sao, cũng có thể được. Hy vọng bức thông điệp kế tiếp sẽ giúp ta hiểu rõ hơn.

Chú Titus ngồi đầu bàn hỏi:

- Các cháu đang bàn chuyện gì vậy?

- Tụi cháu đang giữ những bức thông điệp khá bí ẩn và đang tìm cách giải ra - Hannibal giải thích. Tụi cháu chỉ vừa mới bắt đầu thôi.

- Thím thấy cái hội thám tử của các cháu vui quá há! Thím Mathilda thốt lên.

Thím đặt một phần bánh nữa vào đĩa Peter và nói thêm:

- Thím rất mừng là đã bắt các cháu làm việc ngày hôm nay. Nếu không các cháu đã ru rú trong nhà cả ngày để giải mấy thông điệp kia.

Xưa kia, ba cậu đã thành lập một câu lạc bộ những bạn yêu thích trò chơi ô chữ. Rồi câu lạc bộ ấy đã trở thành Ba Thám Tử Trẻ. Nhưng thím Mathilda cứ tưởng ba đứa cháu vẫn lo giải trò chơi ô chữ, tức là có những trò giải trí khá vô hại.

- Tối nay không giải thông điệp nữa - Hannibal vừa ngáp vừa nói. Làm việc ngoài trời làm cháu mệt quá, thím Mathilda à. Cháu sẽ đi ngủ sớm.

Peter cũng ngáp theo:

- Cháu xin noi gương theo Hannibal. Bữa ăn tối ngon lắm, thím Mathilda à. Nhưng cháu xin lỗi, cháu về nhà để... lên giường ngủ.

Bob và Peter chào ông bà Jones, lên xe đạp, chạy cùng đoạn đường trong năm phút, rồi chia nhau mỗi đứa về nhà mình.

Không ai thấy một chiếc xe tải nhỏ đang chậm chạp chạy theo. Khi hai bạn chia ra, thì xe đi theo Bob.

Trong khi đó, Hannibal giúp thím Mathilda dọn bàn. Nhưng khi thấy cháu ngáp liên tục, thím Mathilda thốt lên:

- Trời ơi, cháu mệt lắm rồi! Để thím dọn một mình. Cháu đi ngủ ngay đi.

Hannibal không chờ mời lần thứ nhì. Cậu lên phòng, thay đồ và thở dài thích thú nằm xuống giường. Hannibal tưởng mình sẽ thiếp ngủ ngay. Nhưng hoàn toàn không phải vậy. Thám tử trưởng bắt đầu nghĩ đến ba bức thông điệp.

Có lẽ giải đáp của bức thông điệp thứ nhất là “tôi khuyên anh nhìn sách”. Nhưng sách nào? Bức thông điệp thứ nhì có cung cấp câu trả lời cho câu hỏi này không? Hannibal lục soát trong trí nhớ. Nhưng mọi nỗ lực không mang lại kết quả gì. “Mình không thể cứ như thế suốt cả đêm”. Hannibal nghĩ. Cuối cùng, cậu quyết định: “Mình sẽ cố gắng tìm thử giải đáp của bức thông điệp thứ nhì. Sau đó, có khi mình sẽ ngủ được”.

Hannibal mặc đồ lại, xuống dưới nhà. Chú thím đang xem truyền hình. Khi thấy cháu xuất hiện, chú thím ngạc nhiên nhìn.

- Chuyện gì vậy Hannibal - thím Mathilda hỏi. Thím tưởng cháu đã ngủ rồi.

- Cháu nảy ra một ý... về một câu đố. Cháu bỏ ở... đằng kia. Cháu sẽ đi lấy, để xem thử. Sau đó, cháu sẽ đi ngủ lại.

- Cứ suy nghĩ mấy câu đố hoài, coi chừng bị viêm màng não đó! Thím Mathilda cười nói.

Hannibal băng nhanh qua khoảng cách giữa nhà và cửa vào kho bãi. Cổng khóa, nhưng Hannibal có chìa khóa riêng. Thám tử trưởng đi dọc theo hàng rào và dừng lại trước hai tấm ván sơn màu xanh lục.

Hannibal ấn ngón trỏ trên mắt gỗ. Hai tấm ván mở ra. Đó là Cánh Cửa Xanh lục số 1, một trong các cửa vào và lối vào bí mật, mà chỉ mình Ba Thám Tử Trẻ biết. Hannibal chui vào giữa các tấm ván, bước vào xướng.

Hannibal đi vòng qua máy in. Phía sau máy in, cậu di chuyển tấm lưới che giấu lối vào Đường Hàm số 2. Ở cuối đường hàm là cửa sập. Hannibal nhấc cửa lên, leo vào văn phòng bộ tham mưu.

Hannibal bỏ các bức thông điệp trong ngăn kéo. Cậu bật bóng đèn điện treo trên trần, lấy mấy bức thông điệp ra. Cậu bỏ qua bức thông điệp đầu tiên (tôi khuyên anh nhìn sách), mở bức thông điệp thứ nhì ra, bức lấy được của Gerald Watson, khi đến nhà ông cùng Peter.

Hannibal đọc nội dung khó hiểu:

Đầu tiên của một trăm

Không phải là ngoài

Không thể có cái thứ nhì

Năm tháng chẳng?

Âm thanh đều đều liên tục

Phần nhà

Vị trí

Sau khi đọc hai lần, Hannibal suy nghĩ một hồi. Rồi cậu lại hy vọng khi nhớ đến bức thông điệp thứ nhất: "Có thể là cùng một nguyên tắc... nếu có thể gọi là nguyên tắc. Phần lớn các câu, mỗi hàng là một chỉ dẫn và đưa ra một từ. Vậy không giống như định nghĩa trò ô chữ. Nhưng không nên tuyệt đối nghĩ như vậy. Cứ thử xem sao... nhưng thận trọng, bởi vì đầu óc của ngài Théodule Tick cũng khúc khuỷu quanh co...

Hàng đầu tiên viết như thế này: "Đầu tiên của một trăm". Hannibal suy nghĩ: "Đầu tiên à? Ông Théodule này mưu mẹo lắm! Cái gì là đầu liên của một trăm? Đầu tiên... hay thứ nhất. Đương nhiên là số một".

Thám tử trưởng ghi "một" vào cùng tờ giấy đã dùng cho bức thông điệp thứ nhất.

- Không thể cứ như thế, có vẻ dễ quá. Dù sao cũng có thể "một" không phải là đáp số. Không thể nào biết được với cái ông Théodule này!

Hannibal kiên quyết kết luận:

- Cứ làm tiếp. Điều quan trọng là phải đi đến cùng. Sau này vẫn còn thời gian quay lui, nếu thấy kết quả không đạt.

Vậy là thám tử trưởng đi tiếp. Hàng thứ nhì: "Không phải là ngoài". Hannibal nhìn từng từ một, rồi cố hiểu ý chung. Cậu lập lại trong đầu: "Không phải là ngoài? Vậy là bên trong!".

Thám tử trưởng viết từ "trong" trên giấy. Hai từ ghép lại thành "một trong".

- Cũng chưa có nghĩa lắm - Hannibal nói khẽ - nhưng đó mới là bước đầu.

Rồi Hannibal lao vào hàng thứ ba, như đang chết đói: "không thể có cái thứ nhì".

- Sao nhỉ? Thám tử trưởng càu nhàu.

Hannibal xem xét từng từ, từng nhóm từ, thử nhiều kiểu kết hợp, rồi quyết định rằng chỉ có một đáp số: duy nhất. Không có cái thứ nhì, tức là duy nhất. Và cậu ghi vào giấy.

Tuy cả ba từ hợp lại vẫn chưa có nghĩa, nhưng Hannibal vẫn hăng hái chuyển sang hàng kế tiếp: "Năm tháng chẳng?"

Thám tử trưởng vận óc suy nghĩ, nhưng không có tia sáng nào lóe lên trong đầu. Nếu lúc này mà tóm được Théodule Tick, chắc chắn cậu sẽ phải xử tội ông ấy.

Nhưng thám tử trưởng bình tĩnh nhìn tiếp phần còn lại.

Năm tháng chẳng?

Âm thanh đều đều liên tục

Phần nhà

Vị trí

Khi đó, Hannibal xém tuyệt vọng chịu thua. Từ đầu bức thông điệp đến giờ, Hannibal chỉ tìm ra được có ba từ: "một, trong, duy nhất". Hơi nghèo nàn!

Hannibal cũng biết rõ là không được hiểu đúng từng ly từng tí những gì ông Théodule gần đỡ đã viết.

Hannibal quyết định phải theo cảm hứng hơn là theo lý trí. "Năm tháng": có lẽ là thời gian.

Hannibal viết từ "thời gian". Rồi đọc: "một, trong, duy nhất, thời gian". Vẫn không có gì sáng suốt.

“Âm thanh đều đều liên tục”. Đó có thể là tiếng động cơ, tiếng máy chạy, cùng lắm là tiếng nước chảy. Mà cũng có thể hiểu là tiếng đồng hồ? Thám tử trưởng nản lòng, chuyển sang hai câu cuối: “Phần nhà” và “vị trí”.

Hannibal có vô số câu trả lời cho “phần nhà”. Nếu hiểu là một phần của ngôi nhà, thì có thể là tường, cửa, mái, cửa sổ phòng, hành lang, cầu thang v.v...

Hannibal ôm đầu suốt mấy phút liền, rồi theo linh cảm quyết định chọn từ “phòng” vì có vẻ hợp lý nhất.

Sau khi phân vân không biết nên đi ngủ hay tiếp tục suy nghĩ, Hannibal lựa chọn giải pháp thứ nhì và tập trung nhìn vào từ “vị trí”. Thấy kết quả đạt được (một, trong, duy nhất, thời gian, gian phòng) chưa có động từ. Hannibal quyết định rằng ít nhất cũng phải có động từ và ghi “nơi” cho hàng “vị trí”.

Viết xong, thám tử trưởng đọc lại những từ mình đã xếp thành hàng trên tờ giấy:

- Một - trong - duy nhất - thời gian - phòng - nơi.

Thám tử trưởng lại cảm thấy hết sức nản lòng: “Mình sẽ không bao giờ làm nổi! Chỉ mất thời gian vô ích. Mình đã lắm khi nghĩ rằng có thể tìm, mà không có Peter và Bob. Đáng lẽ nên chờ ngày mai...”

Nhưng có một cái gì nơi đáy lòng Hannibal vẫn chưa chịu thua. Cậu lại hy vọng trở lại khi nghĩ rằng mình chưa xem xét thật kỹ bức thông điệp. Phải chăng cậu đã có cái nhìn quá hời hợt vào những câu mà mình cảm thấy quá phức tạp? Cậu lại chú tâm vào hàng thứ năm: “Âm thanh đều đều liên tục”.

Thám tử trưởng có cảm giác rằng một cái gì đó đang vang dội trong đầu mình... một kỷ niệm, nhưng vẫn còn mới. Hannibal đi tìm trong trí nhớ: “Âm thanh đều đều liên tục” là âm thanh của cái gì? Và có liên quan đến một “phòng”.

Nhưng Hannibal kiên quyết không bỏ cuộc nữa. Linh cảm cho biết rằng cậu đang tiến triển và thế nào cũng sẽ gỡ được mọi cái bẫy của ông Théodule quỷ quyết.

Hannibal suy nghĩ thật kỹ; thời gian, phòng, âm thanh đều đặn. Hay là mình viết lại cho có thứ tự như thế này:

“Trong một phòng duy nhất nơi thời gian...”. Nhưng thời gian làm sao? Hay thời gian tạo ra âm thanh đều đều liên tục?

Thám tử trưởng viết lại cả câu: “Trong một phòng duy nhất, nơi thời gian tạo ra âm thanh đều đều liên tục”. Rõ ràng là phải thêm động từ.

Suy nghĩ thêm một hồi nữa. Hannibal sửa câu lại thành:

“Trong một gian phòng duy nhất nơi thời gian kêu ù ù”.

Rồi cậu nối đoạn câu này vào câu thứ nhất:

”Tôi khuyên anh nhìn sách,

Trong một gian phòng duy nhất nơi thời gian kêu ù ù”.

- Xong! Hannibal thở dài. Nghe cũng được. Phòng đó chính là căn phòng 127, nơi các đồng hồ của Théodule Tick kêu ù ù! Còn quyển sách, thì tìm hiểu sau. Bài toán đã được giải xong... nhưng với giả thiết là mình không lắm. Còn có bức thông điệp mã số nữa.

Hannibal lấy trong ngăn kéo bức thông điệp của bà Martha Harris đưa - hay đúng hơn là những gì 3-27 4-36 5-19 48-12 7-11 15-9 Hannibal cảm giác rằng những con số này trông đồ huyền bí hơn, chỉ vì bức thông điệp thứ nhất nói đến một quyển sách nào đó. Có lẽ đây là một mật mã khá cổ điển. Về nguyên tắc, các con số tương ứng với từ và số trang. Nhưng muốn hiểu được, người gửi bức thông điệp mã hóa và người nhận có mỗi người một quyển sách giống nhau.

Rất tiếc Hannibal không có quyển sách đó và chỉ cảm có một nửa bức thông điệp mã hóa.

- Chờ sáng mai đi - thám tử trưởng tự nhủ. Dù sao mình cũng đã làm việc nhiều lắm rồi! Thám tử trưởng cất hết giấy tờ vào ngăn bàn và chuẩn bị rời khỏi bộ tham mưu. Cậu tắt đèn, mở cửa sập dẫn vào Đường

hầm số 2. Đúng lúc đó, chuông điện thoại reng lên. Hannibal giật mình ngạc nhiên, thả cửa sập trở xuống, bật đèn trở lên rồi nhấc máy:

- Alô! Ba Thám Tử Trẻ nghe đây.

- Hannibal ơi! Bob la lên ở đầu dây bên kia và giọng nói như đang run lên vì sợ hãi. Hannibal, mình bị rắc rối, rắc rối lớn. Mình cần cậu. Cậu đến nhanh đi!

16. Cái Bẫy

Bob nóng lòng muốn về nhà và đạp xe cực lực. Làm sao cậu có thể ngờ rằng có xe đang theo mình? Rồi đột nhiên, ở đoạn đường không có nhà, xe vượt qua và dừng lại ngay trước mặt Bob. Một cậu còn rất trẻ nhảy xuống đất và gọi:

- Bob ơi!

Bob ngạc nhiên bóp thắng và nhận ra Harry. Trông anh rất xúc động. Bob xuống xe đạp, tiến đến:

- Có chuyện gì vậy anh Harry?

Cửa sau xe mở ra. Một gà đàn ông nhỏ gầy nhảy xuống mặt đường và lăm bầm đe dọa:

- Sẽ có chuyện nếu mày không ngoan ngoãn! Và đừng hòng bỏ chạy!

Harry như sắp òa khóc:

- Anh xin lỗi, Bob. Bọn chúng đã ép anh phải kêu em dừng lại. Bọn chúng đã bắt nhốt mẹ anh ở nhà.

- Không được mất thời gian giải thích lung tung - gã đàn ông nhỏ sẵn giọng nói. Đưa xe đạp và lên xe ngay. Nhanh lên!

Bob liếc nhìn quanh mình. Không có ai để cầu cứu. Bỏ chạy à? Phải chạy rất nhanh, mà Bob không phải là vận động viên cự ly một trăm mét.

Gã đàn ông nhỏ cầm lấy chiếc xe đạp rồi bực bội vỗ vào vai Bob:

- Sao, có chịu lên chưa? Harry nữa, lên với nó luôn!

Bob đành phải tuân lệnh. Harry bước theo. Gã đàn ông nhỏ bỏ xe đạp vào bên trong, đập và khóc cửa lại. Bob và Harry đã bị nhốt trong xe.

- Bọn chúng đã hứa là sẽ không hại mình - Harry thì thầm. Bọn chúng chỉ muốn thông tin mà thôi, về đồng hồ cũng như về mấy bức thông điệp. Anh có biết gì đâu mà nói với bọn chúng, nên bọn chúng quyết định bắt một trong ba em. Bọn chúng theo dõi kho bãi đồ linh tinh và đã chọn em.

- Anh Harry ơi, nhưng bọn người này là ai? Bob hỏi trong khi xe tải đang nổ máy chạy về một nơi bí ẩn.

- Có ông Jitters và hai tên nữa, một cao lớn tên Carlos và tên nhỏ mà em vừa mới gặp, tên là Gérald, dường như xưa kia làm nài ngựa.

- Carlos và Gérald! Bob thốt lên. Đúng hai tên mà Peter và Babal đã gặp chiều hôm qua. Chính bọn đã giật bức thông điệp mã số.

- Đúng, vì bọn chúng cũng đang quan tâm đến điều này. Bọn chúng đòi biết ý nghĩa của bức thông điệp. Theo anh hiểu, bọn chúng đang tìm một vật rất quý báu. Chúng tưởng bọn mình có một manh mối sẽ giúp bọn chúng biết được vật đó giấu ở đâu.

- Cũng có khi bọn mình có cái manh mối ấy - Bob nói. Nhưng bọn mình không biết vật đó giấu ở đâu. Đúng là Babal cũng nghĩ là có chuyện kho báu trong đây.

- Đầu giờ chiều nay - Harry kể tiếp - tên Carlos và tên Gérald đến gặp ông Jitters. Bọn chúng nói chuyện với nhau rất lâu. Sau đó chúng ra bắt anh và buộc anh phải nói. Anh rất xin lỗi, Bob à, nhưng anh không thể làm khác được. Bọn chúng man rợ lắm. Bọn chúng nói với anh: “Nếu anh không chịu nói ra những gì anh biết, thì chúng sẽ trả thù qua bà mẹ của anh”.

- Anh đừng tự trách mình nữa, anh Harry à. Ở địa vị anh, bất cứ ai cũng vậy thôi. Thế còn mẹ anh thì sao, bị chúng nhốt phải không?

- Đúng, nhốt trong nhà của ông Hadley hay ông Tick. Khi nói chuyện với nhau, bọn chúng gọi Tick hoặc Théodule, hoặc Théodule Tick. Trong khi bọn chúng nói chuyện, anh đã lắng tai nghe. Và anh biết được rằng từ khi ở nhà này, ông Jitters dò tường liên tục, hy vọng tìm ra chỗ giấu. Bob ơi, anh van em, em hãy hứa là sẽ nói tất cả những gì em biết. Khi đó, bọn chúng sẽ thả ta ra và sẽ không có lý do gì mà hại mẹ anh để trả thù nữa.

- Có một trở ngại, anh Harry à: em đâu có biết gì đâu. Tất nhiên là bọn em đã tìm ra ý nghĩa của một bức thông điệp, nhưng nó nói về một quyển sách cần phải xem. Nhưng quyển sách nào? Thực tế là bọn em chỉ mới làm được có bấy nhiêu thôi!

- Bọn chúng sẽ giận điên lên! Bọn chúng cứ tưởng rằng các em đã biết chìa khóa của mấy bức thông điệp. Bọn chúng có hỏi thăm và cho rằng Ba Thám Tử Trẻ giỏi lắm.

Bob thở dài:

- Người duy nhất thật sự giỏi là Babal. Nếu thuyết phục được bọn chúng rằng em không biết gì hết, có thể bọn chúng sẽ thả anh em mình đi. Chứ giữ mình để làm gì? Đâu còn có ích gì cho chúng.

Sau cuộc hội thoại kết thúc bằng tia hy vọng, Bob và Harry im lặng. Xe chạy, quẹo liên tục. Không biết xe đang đi về hướng nào? Không thể nào đoán ra được. Cuối cùng sau một chuyến đi như vô tận, xe dừng lại. Có tiếng đặc trưng của cửa sắt đang kéo lên. Xe chạy tới thêm hai ba mét, rồi dừng lại nữa. Có tiếng cửa sắt kéo xuống. Gã đàn ông nhỏ tên Gérald mở khóa cửa sau xe và ra lệnh:

- Cả hai xuống xe đi. Và nhớ là phải ngoan đó, nếu không muốn ăn đòn.

Bob bước xuống trước, Harry theo sau. Hai anh em đang đứng trên nền đất xi măng, trong một gara rộng lớn, nơi mọi cửa ngõ đều được đóng kín. Trên trần chỉ có một bóng đèn trần, không có chiếc xe nào khác, ngoài xe tải con. Bên hông nhà xe, có gian xưởng gồm bàn thợ, trên đó thấy vài đồ nghề và cái mỏ hàn.

Nhiều cái ghế đặt gần bàn thợ. Gérald chỉ ghế cho hai “vị khách” trẻ và mỉm cười nham hiểm nói:

- Ra ngồi đi. Cứ tự nhiên như ở nhà mình.

Sau khi phân vân một hồi, Bob và Harry tuân lệnh.

Đúng lúc đó ông Jitters bước ra từ sau xe. Dưới ánh đèn của bóng đèn điện, trông ông càng đáng ghét hơn bao giờ. Tên Carlos điệu đi theo ông.

- Trói chặt lại - ông Jitters nói với Gérald và Carlos - để khuyến khích tụi nó nói.

Bob và Harry giật mình như để tự vệ. Nhưng Gérald và Carlos đã lao đến, đè hai anh em ngồi xuống ghế. Trong nháy mắt, bọn chúng vòng dây qua ngực và cột lại sau lưng ghế. Ông Jitters ngồi xuống một cái ghế khác, châm điếu xì gà, phì khói vào mặt Bob rồi hỏi cậu:

- Có lẽ Harry đã cho cậu biết những gì chúng tôi muốn rồi?

Bob đáp:

- Ông muốn biết ý nghĩa của các bức thông điệp. Nhưng nếu ông tưởng rằng...

- Im! Ông Jitters mắng. Nhờ mấy bức thông điệp, ta phải tìm ra một chỗ giấu... Chúng tôi đã biết tất cả những gì các cậu làm. Đồng hồ la hét đã giúp các cậu tìm ra vết của Théodule Tick và Rex. Rồi từ tay những người khác, các cậu đã lấy được các bức thông điệp của Théodule Tick gửi lại. Bây giờ, như cậu vừa mới nói, chúng tôi muốn biết ý nghĩa mấy bức thông điệp.

Carlos xen vào:

- Tôi rất muốn biết tại sao Théodule Tick đã gửi cái đồng hồ la hét cho Rex, rồi gửi mấy bức thông điệp tùm lum nữa. Thật là vô duyên, ông ấy âm mưu cái gì vậy!

Gérald phát biểu:

- Chỉ có chính ông mới nói được tại sao. Tôi biết Théodule nhiều mà. Đầu óc ông ấy kỳ quặc lắm. Ông khoái lên kế hoạch, rồi để cho người khác thực hiện... và bị mạo hiểm! Chỉ khi nào tìm lại được ông, thì mới biết được ý đồ của ông. Nhưng ông ấy đã mất tích không để lại dấu vết gì.

- Gérald nói đúng - ông Jitters nói. Ta không nên phí thời gian đoán những suy nghĩ của Théodule. Ta hãy lo tìm lại chiến lợi phẩm.

Rồi ông quay sang Bob:

- Bây giờ ta hãy nói chuyện nghiêm túc. Mấy bức thông điệp có nghĩa là sao?

Bob đã dự kiến câu hỏi này. “Mình làm gì bây giờ? Không thêm trả lời ông ta?” Bob tự nhủ. “Hay là kể bậy bạ? Nhưng để làm gì? Thế nào ông ấy cũng biết mình nói láo. Ngoài ra, mình cũng chẳng có gì để nói cho ông ấy. Khi biết nội dung bức thông điệp, ông ta cũng chẳng tìm được gì. Cái chính là phải câu giờ...”

Bob hỏi lại:

- Bức thông điệp à? Theo tôi nhớ, thì đây là ý nghĩa của thông điệp thứ nhất: “Tôi khuyên anh nhìn sách”. Thế thôi.

Ông Jitters lầm bầm:

- “Tôi khuyên anh nhìn sách”... Sách nào?

- Điều này, thì không có trong bức thông điệp.

Ông Jitters bắt đầu tỏ ra bức bối:

- Còn cái thứ nhì?

Bob mỉm cười:

- Cái thứ nhì hả? Chúng tôi chưa nghiên cứu. Chúng tôi dự định ngày mai làm, hôm nay mệt quá rồi.

Ông Jitters gờ một ngón trở đầy đe dọa:

- Coi chừng đấy! Đừng hòng giỡn mặt tôi. Sao nào, ý nghĩa bức thông điệp thứ nhì là gì?

- Tôi đã nói là không biết! Chúng tôi chưa kịp nghiên cứu. Chúng tôi định làm sáng mai.

- Có thể nó nói thật - Carlos gợi ý.

- Có thể - ông Jitters chau mày thừa nhận. Nếu vậy, thì ta hãy chuyển sang bức thông điệp thứ ba, cái bị mã số hóa ấy. Tôi có một mảnh, phần mà Carlos giành được từ tay bạn cậu, thằng tên Hannibal.

Ông rút từ trong túi một mảnh giấy, hươ trước mũi Bob:

- Mấy con số này nghĩa là sao?

Một lần nữa, Bob đành phải trả lời:

- Tôi không biết. Chính Hannibal cũng không nghĩ ra nổi.

Ông Jitters có thái độ của một người khó khăn lắm mới kiềm chế mình được. Tuy nhiên, ông đành phải chấp nhận sự hiển nhiên: Bob không nói láo. Chính Carlos và Gérald cũng có vẻ tin lời Bob.

- Đáng lẽ ta nên chờ thêm - Carlos nói. Nhưng nếu ta kiên nhẫn chờ thêm, thì sợ bọn nhóc hay lục lạo khắp nơi này dẫn cảnh sát đến chỗ giấu. Vì ta thì chịu bó tay. Bây giờ làm gì đây?

Ông Jitters cầu nhàu:

- Ta phải lấy cho bằng được các bức thông điệp kia. Nếu mấy cậu này tìm nổi lời giải, thì ta cũng làm được. Vậy, việc thứ nhất: lấy mấy bức thông điệp. Sau đó, thì mọi việc sẽ trôi chảy thôi.

Ông hỏi Bob:

- Ai đang giữ mấy bức thông điệp?

- Hannibal. Nhưng cậu ấy đã ngủ từ lâu rồi.

Ngay lập tức, Bob nhận ra mình đã lỡ lời. Đúng vậy. Ông Jitters lạnh lùng nói tiếp:

- Vậy thì phải đánh thức cậu ấy thôi. Tôi có ý này. Chính Hannibal sẽ mang đến đây và ta sẽ cùng nhau giải.

Carlos không giấu nổi sự ngạc nhiên:

- Nó sẽ chịu đến đây à! Tôi nghi quá.

- Nó thương bạn mà, đúng không? Ông Jitters chỉ Bob nói thêm. Nó đâu muốn bạn bị điều gì không hay. Tóm lại, tôi tin chắc nó sẽ mang mấy bức thông điệp cho ta. Cậu nghĩ thế nào, cậu bé?

Bob tức giận chính mình:

- Tôi... tôi không biết.

Bob tưởng mình hay lắm, rốt cuộc chính Hannibal cũng sẽ bị kéo vào bẫy, do lỗi của Bob!

- Có, nó sẽ đến - ông Jitters nói tiếp. Trước hết ta phải làm sao cho ba mẹ cậu đừng lo về cậu. Cậu sẽ gọi điện thoại báo với gia đình rằng cậu sẽ qua đêm tại nhà Hannibal. Rồi cậu sẽ gọi điện thoại cho chính Hannibal và nói: “Nếu cậu muốn gặp lại mình còn sống, thì hãy nghe lời. Và đừng nói cho ai hay hết”.

Ông Jitters ra hiệu cho Gérald:

- Đưa điện thoại cho nó.

Bob phản đối:

- Tôi sẽ không gọi cho ai hết! Tôi đã nói hết rồi. Mà... mà...

Bob do dự trước khi nói:

- Mà như vậy là đủ lắm rồi!

Ông Jitters chỉ bàn thờ:

- Gérald, châm mở hàn khí lên và đưa cho tao.

Gã đàn ông nhỏ tuân lệnh. Ít lâu sau, ông Jitters cầm trong tay cái mở hàn khí với ngọn lửa vàng dài. Ông đưa ngọn lửa đến gần. Bob cảm nhận được sức nóng trên mặt và phải nhắm mắt để không bị lóa mắt.

Ông Jitters ngọt ngào hỏi:

- Bây giờ cậu muốn thế nào đây? Có chịu gọi điện thoại chưa? Hay muốn tôi hớt cho cậu một kiểu tóc bằng mở hàn? Cho cậu năm giây để quyết định.

17. Cuộc Hội Ngộ Bất Ngờ

Trong ống nghe máy điện thoại bộ tham mưu, giọng nói của Bob có vẻ hối thúc hơn:

- Babal ơi, mình cần cậu. Rắc rối, phải, rắc rối nghiêm trọng. Cậu đến nhanh đi!

Sau một giây chùng hững, Hannibal hỏi:

- Có chuyện gì vậy Bob!

- Mình bị Gérald, Carlos và ông Jitters bắt giữ. Cùng với anh Harry nữa.

Sau khi kể lại chi tiết cuộc phiêu lưu. Bob kết thúc bằng những lời như sau:

- Bọn chúng ép mình phải gọi điện thoại cho ba mẹ báo rằng tối nay mình sẽ ngủ ở nhà cậu. Bây giờ, ông Jitters nghĩ rằng cậu sẽ dễ dàng xin phép chú thím đi gặp mình, rồi lên đi mà không bị ai nghi ngờ gì. Ông Jitters nói rằng nếu cậu không mang mấy bức thông điệp đến và nếu cậu không chịu giữ bí mật, thì ông ấy sẽ dùng anh Harry và mình để trả thù. Ngược lại, nếu cậu hoàn thành các điều kiện này, ông ấy hứa danh

dự là sẽ thả bọn mình ra, ngay khi được thỏa mãn hoàn toàn. Sao hả Babal, cậu nghĩ thế nào? Ở địa vị cậu, mình sẽ báo cảnh sát và....

Có tiếng bật tai, rồi tiếng kêu của Bob. Sau đó, Hannibal nghe giọng nói của ông Jitters:

- Hannibal, cậu đã hiểu những lời bạn nói chưa! Nếu cậu muốn gặp lại Bob... còn nguyên vẹn, thì hãy làm đúng theo yêu cầu. Cậu sẽ cho các bức thông điệp vào túi rồi đứng nửa tiếng nữa, cậu sẽ đứng phía trước Thiên Đường Đồ Cổ chờ. Tôi sẽ cho xe tới. Nhưng phải kín miệng, hiểu chưa? Nếu làm đúng vậy, thì cậu và bạn bè sẽ bình an vô sự.

Hannibal rất muốn trả lời, nhưng cậu suy nghĩ: “Bob và anh Harry đang bị nguy hiểm. Nếu muốn cứu hai anh em, thì mình phải tỏ ra ngoan ngoãn”.

- Được rồi, ông Jitters à - Thám tử trưởng trả lời. Tôi sẽ chờ xe.

- Tôi khuyên cậu nên như thế - ông Jitters sáng giọng nói.

Hannibal dăm chiêu gác máy xuống. Cậu rất muốn gọi Peter. “Nhưng để làm gì? Thám tử trưởng tự nhủ. Không cần thiết lắm”. Hannibal còn có suy nghĩ này: “Ông Jitters không đùa, rõ ràng là vậy. Nếu đưa các bức thông điệp cho ông, thì ông đạt được cái ông muốn, mà có thể cũng chẳng làm gì được... và có thể ông ấy lại để cho tất cả ra đi”.

Vậy là Hannibal bỏ vào túi áo hai bức thông điệp vừa mới giải, lần bức thông điệp mã hóa bị rách. Sau đó, cậu viết trên tờ giấy để rõ ràng trên bàn: “Hãy tìm bọn mình trong phòng có đồng hồ”. Hannibal tin chắc rằng căn phòng đó là trọng tâm của vụ bí ẩn.

Sau đó, Hannibal đi ra qua ngã Đường hầm số 2 bước về hướng Cánh Cửa Xanh lá cây số 1. Hannibal vừa mới đến cửa, thì một cái bóng bắn ra từ một đồng hồ cổ, bước đến chỗ Hannibal. Thám tử trưởng có phản xạ khá nhanh. Cậu lao ra cửa, định mở ra chạy trốn. Nhưng cậu không nhanh kịp. Một cánh tay khỏe mạnh quăn quanh ngực Hannibal, một bàn tay áp lên miệng cậu, trong khi một giọng nói thì thào mỉa mai vào tai cậu:

- Gặp lại nhau nhé! Lần này, lợi thế thuộc về tôi.

Tiếng nói pha giọng Pháp nhẹ. Hannibal nhận ra ngay kẻ tấn công mình:

- Ông Huganay! Hannibal kêu khẽ.

Thật vậy, đúng là Huganay (Mời bạn tìm đọc “Con két cà lăm” trong bộ truyện Ba Thám Tử Trẻ), tên trộm các tác phẩm nghệ thuật tầm cỡ quốc tế. Ba Thám Tử Trẻ đã từng gặp người Âu châu thông minh và lãng tử này. Hannibal không dễ gì quên ông. Cậu vẫn còn rung mình khi nhớ đến cái nghĩa địa cũ đầy sương mù, nơi Peter và Hannibal đã bị Huganay bắt.

- Tôi nhận thấy trí nhớ của cậu rất tốt - Huganay vẫn nói khẽ. Vậy cậu biết tôi luôn nói chuyện rất nghiêm túc. Nếu tôi thả ra, cậu có chịu đứng yên không? Tôi cần nói chuyện một lúc với cậu. Tôi rất ghét phải đe dọa. Cậu chỉ nên biết rằng, nếu thử có động tác kêu cứu, tôi sẽ biết cách làm cho cậu im.

Để chứng tỏ mình chấp nhận điều kiện, Hannibal gật đầu. Huganay hài lòng bỏ tay ra. Khi đó, dưới ánh sáng mờ mờ, thám tử trưởng nhận thấy Huganay đang mỉm cười.

- Cậu có vẻ ngạc nhiên thấy tôi ở đây. Đáng lẽ cậu phải biết rằng khi có những bức tranh bị ăn cắp trị giá năm trăm ngàn đôla thì chắc chắn phải có tôi gần đó.

- Bức tranh bị đánh cắp! Hannibal thốt lên. Ông đang tìm cái đó hả?

Đến lượt Huganay tỏ ra ngạc nhiên:

- Bộ cậu không biết à? Năm bức tranh tuyệt đẹp, trị giá tổng cộng nửa triệu đôla, bị đánh cắp cách đây khoảng hai năm, cho đến nay vẫn chưa tìm ra được. Chắc chắn cậu phải biết chứ. Nếu không cậu nhọc công để làm gì?

- Chúng tôi đang tiến hành một cuộc điều tra có điểm xuất phát là cái đồng hồ la hét - Hannibal giải thích. Và từ đó tìm ra vài manh mối. Tôi đoán rằng phía sau những manh mối ấy, là một vật quý báu nào đó. Nhưng cái gì? Tôi không hề biết.

- À! Cái đồng hồ! Hukanay kêu. Tôi cứ thắc mắc không biết nó chứa cái gì. Tôi đã phá tung ra...

- Thì ra chính ông lấy cắp à? Chính ông đã rượt theo Bob và anh Harry hôm qua à?

- Đúng, chính là tôi - Hukanay trả lời. Tôi cũng đã sai người theo dõi cậu, nhưng bọn ngốc ấy đã để lạc mất các cậu. Tôi đã lấy đồng hồ khi viên cảnh sát tử tế dẫn hai bạn của cậu về đồn cảnh sát và hai bạn ấy bỏ quên đồng hồ ở ngoài xe. Như đã nói, tôi đã phá tung đồng hồ. Tôi cứ hy vọng sẽ tìm ra bên trong... không biết nữa... hay một chỉ dẫn nào đó. Nhưng không có gì cả. Bây giờ tôi cần biết nội dung mấy bức thông điệp mà cái tổ chức siêu tài của cậu, tôi phải thừa nhận là thế, đã lấy được.

Hannibal cảm thấy mình bạo dạn hơn:

- Tại sao tôi lại phải nói cho ông! Nếu tôi hét lên thì anh Hans và anh Konrad, hai phụ tá của chú tôi, sẽ có mặt ở đây trong vòng một phút và bầm nát ông ra!

Hukanay cười khê:

- Tôi thích các cậu bé có cá tính. Tuy nhiên, tôi sẽ cho cậu thấy tại sao cậu không nên mạo hiểm như thế. Tôi không đi một mình và... nhưng đe dọa cậu để làm gì? Tôi có cái để đổi lấy sự cộng tác của cậu. Hãy giúp tôi và tôi sẽ giúp cậu.

- Giúp tôi? Nhưng bằng cách nào?

- Ở nhà Théodule Tick, cậu làm quen với một cậu bé tên Harry. Ba cậu này đang ngồi tù. Tôi sẽ cung cấp cho cậu phương tiện để chứng minh rằng ông ấy vô tội. Tôi lấy tranh... còn cậu thì được thả một người vô tội ra. Chẳng lẽ cậu sẽ từ chối cách kết hợp như vậy?

Hannibal cố gắng suy nghĩ thật nhanh, rồi gật đầu nhận lời:

- Đồng ý. Nếu ông làm thế, thì tôi sẽ giúp. Nhưng tôi còn cần ông giúp thêm một việc khác nữa.

- Tôi nghĩ cậu hơi khôn quá đấy? Công việc gì vậy?

Hannibal mô tả tình thế của Bob và Harry.

- Nửa tiếng nữa sẽ có xe đến rước tôi, chở đi đến chỗ ông Jitters và đồng bọn.

Khi hay tin này, Hukanay không giấu nổi sự bức bối:

- Điều này phiền lắm đấy. Tôi không ngờ bọn chúng ra tay nhanh như thế. Kế hoạch của tôi là lấy tranh rồi chuồn nhanh trước khi chúng kịp hành động.

Hannibal chưng hửng:

- Vậy là ông biết bọn chúng à?

- Khỏi phải nói! Tôi biết nhiều hơn cậu tưởng. Tôi có mặt ở đây được mười lăm ngày nay rồi, lục lạo và tìm hiểu đây đó. Tôi có... phương pháp của riêng mình. Cậu đang tự nói: “Chắc là hắn đã lén nghe các cuộc nói chuyện điện thoại bí mật giữa ông Jitters và bọn kia”. Nếu cậu hỏi câu này, thì tôi sẽ không trả lời. Nhưng ta hãy quay về với vụ của ta. Theo những gì cậu vừa mới kể, chắc là đối thủ của ta đã thay đổi kế hoạch. Nếu vậy thì nhất định phải nhanh tay hơn bọn chúng! Được rồi, tôi sẽ giải thoát cho đám bạn của cậu. Sau đó, ta sẽ đi tìm mấy bức tranh và trong vòng đúng hai mươi bốn tiếng nữa, tôi sẽ ở xa nơi này tám ngàn cây số. Nhưng cậu phải làm đúng theo chỉ thị của Jitters, điều này rất quan trọng. Cậu cứ chờ xe đến. Cậu sẽ leo lên ngồi cạnh tài xế. Người của tôi và chính tôi sẽ đi theo kín đáo. Phần còn lại là việc của tôi. Cậu biết càng ít càng tốt.

Hannibal không có giải pháp nào khác ngoài việc tin tưởng Hukanay. Sau khi mở Cửa Xanh lá cây số 1, thám tử trưởng bước ra, đi về hướng nhà chú thím. Trong thâm tâm, cậu bắt đầu hối tiếc là đã lao vào cuộc điều tra có điểm xuất phát là đồng hồ la hét. Nhưng đã quá trễ, không thể quay lui được nữa. Mà

Hannibal biết rằng Hugaray rất thông minh và tháo vát, nên rất có khả năng tỏ ra khôn hơn Jitters, Gérald và Carlos cộng lại.

Hannibal gặp chú thím vẫn còn ngồi trước truyền hình.

- Bob vừa gọi điện thoại cho cháu, muốn gặp cháu để nói chuyện - Hannibal nói.

Ngay khi được chú thím cho phép qua đêm tại nhà Bob, Hannibal lên phòng. Cậu xỏ áo ấm vào, cất mấy bức thông điệp vào trong túi trong.

Khi trở xuống dưới nhà, Hannibal chào chú thím, ra khỏi nhà, đứng trước cổng chờ xe.

Thám tử trưởng thấy Hugaray bước tới. Hugaray đặt tay lên vai cậu và nghiêm trang nói:

- Đừng quên rằng ta cùng làm nhé. Khi xe tải nhẹ đến, cậu cứ leo lên và đừng làm lộ tôi. Đừng có cử chỉ, hay dấu hiệu rằng cậu biết có người đang theo. Nếu chúng nghi ngờ, thì tôi tin chắc cậu sẽ biết cách bịa ra một câu chuyện nào đó để đánh lạc hướng những nghi ngờ của bọn chúng. Bây giờ, tôi đi đây.

Nói xong Hugaray biến mất vào bóng đêm. Có thể ông đã để xe trong đó? Hannibal thử nhìn tìm, nhưng không thấy gì. Hay Hugaray giấu xe ở cuối bãi? Hannibal bắt đầu chờ. Xung quanh cậu, màn đêm sâu thẳm và im lặng. Hannibal rùng mình.

Rồi đột nhiên đèn pha đâm thủng bóng đêm. Xe tải nhẹ xuất hiện. Trong giây lát, Hannibal bị mắc trong chùm sáng. Xe dừng lại, cửa mở ra và Gérald, gã đàn ông nhỏ, thò đầu ra ngoài.

- Lên xe nhanh - hắn nói rằng giọng khàn khàn. Nếu muốn bảo toàn tính mạng cho bạn và cho chính cậu, thì đừng có giờ trò!

18. Rơi Vào Móng Vuốt Kẻ Thù

Xe tải chạy tiếp ngay, đi thật nhanh về hướng Hollywood. Người lái là Carlos. Hannibal bị kẹp giữa hắn và Gérald.

- Hy vọng mày nhớ lấy mấy bức thông điệp chứ? Carlos hỏi.

- Có thưa ông, tôi có mang theo - Hannibal cố lấy giọng phục tùng để trả lời.

- Tốt - Gérald lầm bầm. Bởi vì nếu mày dám... Có chuyện gì vậy Carlos?

Carlos đang nhìn chăm chìm vào kính hậu.

- Tôi có cảm giác ta bị theo dõi. Từ này giờ có chiếc xe theo sau ta.

- Xe theo sau! Gérald thốt lên.

Hắn chụp lấy cánh tay Hannibal:

- Nếu mày dám báo cảnh sát...

- Không có, thưa ông, tôi không hề báo cảnh sát! Hannibal phản đối.

Thám tử trưởng khó kiềm nổi sự sợ hãi. “Nếu bọn chúng thấy xe ông Hugaray - Hannibal nghi bụng - thì kế hoạch tiêu tan rồi!”

- Nếu không phải xe cảnh sát, thì là xe ai? Carlos nói lại. Trả lời nhanh đi! Đừng có vòng vo tam quốc nữa! Nếu không tao sẽ suy ra là mày nói láo.

Hannibal vội giải thích:

- Giả sử đúng là có xe đang đi theo, thì có thể đó là một người cũng muốn lấy mấy bức thông điệp. Hôm qua có kẻ đã lấy cắp mất đồng hồ la hét. Nếu không phải do các ông lấy thì kẻ trộm quan tâm đến đồng hồ. Có thể hắn rình rập nhà tôi. Nếu đúng vậy, thì khi thấy tôi lên xe các ông, hắn muốn biết các ông chở tôi đi đâu.

Gérald tán thành:

- Dĩ nhiên! Thằng này nói đúng. Harry có nói chuyện đồng hồ cho ông Jitters. Không chỉ riêng ta tìm kho báu. Carlos, anh thử xoay xổ để đánh lạc bọn đang theo ta.

- Yên lặng - Carlos nhú mồm nói. Cách đây một cây rưỡi, có xa lộ. Tôi rẽ vào đó. Khi ra đó, đồ ai theo kịp ta!

Carlos chạy cùng tốc độ suốt khoảng hai phút. Nhưng khi sắp ra đến xa lộ, hắn tăng tốc rồi leo lên nhánh dẫn vào xa lộ nhanh như xe đua. Vài giây sau, hắn hòa vào vô số xe đang phóng về Hollywood.

Các xa lộ Los Angeles và Hollywood tạo thành một mạng những con đường xi măng nối hai thành phố này với vùng lân cận. Một đoàn xe lúc nhúc chạy dọc xuyên suốt cả ngày và một phần lớn ban đêm.

Bây giờ xe tải nhẹ đang chạy trên xa lộ sáu làn xe, đầy những xe con và xe tải chạy nhanh.

Carlos tăng tốc nữa và bắt đầu lén vào giữa các xe, để dễ dàng bỏ xa chiếc xe lạ đang theo và để cho xe ấy bị lạc lại trong đám xe cộ hỗn loạn. Nhưng, có lẽ cho rằng làm như vậy là chưa đủ, Carlos ngừng đột xuất sau mười phút, quẹo bất ngờ sang phải, rẽ xuống dốc đường nhánh thoát ra khỏi xa lộ.

Hắn chỉ dám chạy chậm lại khi đến một con đường. Hắn thận trọng nhìn vào kính hậu, có vẻ hài lòng và thư giãn lại.

- Không có chiếc xe nào rẽ ra khỏi xa lộ theo ta - hắn nói. Nếu đúng là có xe theo ta, thì ta đã bỏ xa nó rồi.

Hắn chạy tiếp theo tốc độ bình thường. Hannibal xem tuyệt vọng. Thám tử trưởng đã tin vào Hugaray. Nhưng ông đã bị lạc xe. Từ nay, không thể trông mong gì được vào Hugaray nữa.

Xe tải nhẹ quẹo vào giữa hai tòa nhà cũ. Cuối đường có gara đôi, rộng lớn. Carlos chỉ bóp còi một lần. Một cửa sắt kéo lên. Xe vào. Cửa sắt lại hạ xuống.

Carlos và Gerald bước xuống. Bọn chúng phải lôi kéo Hannibal xuống xe. Thám tử trưởng thấy ông Jitter đang ra đón mình, và phía sau là Bob và Harry bị cột trên ghế.

- Có bị rắc rối không? Ông Jitters hỏi. Sao đi lâu dữ vậy?

- Có xe theo ta - Carlos giải thích. Bị mất thời gian để đánh lạc hướng nó. Thằng bé này thề là không phải cảnh sát. Có thể là tên đã trộm đồng hồ la hét hôm qua. Nhưng dù có là ai đi nữa, thì chắc nó vẫn đang tìm ta!

- Tốt lắm - ông Jitters nói.

Một hồi sau, ông Jitters trừng mắt nhìn Hannibal:

- Tôi tin chắc rằng anh bạn nhỏ đây đủ thông minh để không nuôi ý định chiến đấu với ta. Sao, cháu trai của chú, mấy bức thông điệp đầu, có chịu đưa cho chú không?

Hannibal lục trong túi áo, lấy ra một mảnh giấy:

- Đây là bức thông điệp thứ nhất.

Ông Jitters cầm mẫu giấy đọc:

- "Tôi khuyên anh xem sách..." Bạn Bob của cậu cho chúng tôi biết đáp số rồi. Đó là quyển sách gì vậy?

- Tôi không biết.

- Bức thông điệp thứ nhì không nói à?

- Chúng tôi chưa giải xong.

Ông nhìn chăm chăm vào Hannibal:

- Nói láo!

Hannibal nhớ lại những gì mình đã suy nghĩ: "Nếu đưa cho hắn mấy bức thông điệp, thì hắn đạt được những gì hắn muốn, mà cũng không làm gì nổi... và có thể hắn sẽ thả tự do cho ta". Tuy nhiên ông Jitters không chỉ đòi mấy bức thông điệp, mà đòi biết cả ý nghĩa. Hannibal nghĩ bụng:

“Không thể nào tránh được. Cũng may vì có thể hắn sẽ không hiểu nổi”.

Thế là thám tử trưởng trả lời:

- Nội dung bức thông điệp thứ nhì là như sau: “Trong một phòng nơi thời gian kêu ù ù”.

- Tôi đã biết là thế nào cậu cũng tìm cách nói láo mà!

Ông Jitters cười khẩy. Xem nào: “Trong một phòng nơi thời gian kêu ù ù”... Có thể nghĩa là sao nhỉ? Tất nhiên rồi! Dễ ợt! Đó là thư phòng của Théodule, đầy nhóc đồng hồ chạy điện kêu ù ù. Tôi đã tìm kiếm quá trời trong đó! Tôi đã tìm vách luồn, chỗ giấu... Nhưng không thấy gì hết... Bây giờ đưa cho tôi phần còn lại của bức thông điệp thứ ba. Tôi đã có nửa kia rồi.

Đồng thời, ông Jitters huơ một mảnh giấy bị xé.

Hannibal đang phân vân, định thọc tay trở vào túi, thì một sự việc bất ngờ xảy ra. Trong tiếng ồn ào kính vỡ, các cửa sổ, một bên trái, một bên phải, vỡ tung ra, và màn sáo bị kéo lên. Ngay sau đó, một người đàn ông mặc quân phục cảnh sát màu xanh dương xuất hiện ở mỗi cửa sổ. Những người này nhảy vào nhà xe, chìa súng vào Carlos, Gérald và ông Jitters.

- Giơ tay lên! Một viên cảnh sát ra lệnh. Nhanh lên!

- Cảnh sát! Gérald thốt lên.

Carlos lăm bầm vai từ bằng tiếng Tây Ban Nha, mà ba anh em không hiểu, nhưng dễ dàng đoán ra ý nghĩa.

Đến lượt viên cảnh sát thứ nhì ra lệnh:

- Giơ tay lên cao! Đứng yên tại chỗ! Không được động đây!

Gérald và Carlos từ từ đưa tay lên trời. Còn ông Jitters thì lùi lừng bước. Chẳng bao lâu, ông tựa lưng được vào bàn thờ. Ông đang tìm gì nhỉ? Ông đang sờ bàn thờ, như để tìm vũ khí.

Nhưng viên cảnh sát thứ nhất chìa ngay súng vào ông:

- Ông cũng vậy, đưa tay lên cao! Này, ông làm gì đó? Trời ơi, có cái gì đang cháy!

- Ông ta đốt mất mấy bức thông điệp! Hannibal la lên.

Ông Jitters đã vứt tất cả các bức thông điệp vào ngọn lửa thấp của mỏ hàn, và trên bàn thờ chỉ còn một đồng tro nhỏ.

- Bây giờ, cứ thử giải mấy câu đố - ông Jitters cười khẩy.

- Tôi còn nhớ hai bức thông điệp đầu - Hannibal nói. Nhưng nếu bức mã số thứ ba bị mất, thì không còn cách nào tìm ra những gì ông Théodule muốn chỉ cho ta.

Ông Jitters phá lên cười:

- Giải quyết vấn đề này là nhiệm vụ của cậu!

Ông quay sang Gérald và Carlos, đổi nét mặt:

- Hai anh thật là vô dụng! Đã bảo đảm với tôi là bỏ được chiếc xe đi theo. Nhưng thằng Hannibal vẫn báo được cảnh sát... và dẫn cảnh sát đến tận đây!

Cũng như mọi người trong nhà xe, Hannibal không hiểu nổi bằng cách nào mà cảnh sát đột nhập vào đây được.

- Không có! Tôi không hề báo cảnh sát.

Viên cảnh sát thứ nhất nói với đồng nghiệp.

- Joe ơi, để mắt đến chúng nhé.

Rồi anh bước nhanh đến cửa sắt, kéo lên. Một người đàn ông ăn mặc lịch sự đang đứng ngay ngưỡng cửa. Khi ông bước vào, cửa sắt được hạ trở xuống. Người đàn ông mỉm cười nhìn bộ ba Jitters, Gérald và Carlos.

- Hai anh giỏi lắm - ông nói với hai viên cảnh sát. Ta đã làm chủ được tình hình.

Hannibal mở to mắt.

- Ông... ông Hukanay! Thảm tử trường cà lăm.

19. Quay Về Nhà Théodule

- Đúng, Hannibal à - Hukanay nói. Chính tôi đây. Hukanay vô song, người đã biến cảnh sát của ba lực địa thành trò hề! Chẳng lẽ cậu đã nghĩ tôi sẽ chịu thua ba tên nghiệp dư vụng về này à?

Dường như ông Jitters và hai đồng lõa đã nhận ra người mới bước vào. Nét mặt rầu rĩ, bọn chúng không kiềm được sự căng thẳng. Nhưng bọn chúng vẫn im lặng chờ xem sự việc sẽ tiếp diễn ra sao.

- Nhưng... mà... - Hannibal ấp úng - bọn chúng đã bỏ xa được ông trên xa lộ, làm sao ông theo được bọn chúng đến đây!

- Tôi đã đề phòng trước - Hukanay nói.

Ông bước tới, thò tay vào túi ngoài của Hannibal, lấy ra một vật nhỏ đẹp.

- Cái này - ông giải thích - là máy điện tử nhỏ xíu. Tôi đã bỏ vào túi cậu khi ta nói chuyện lần cuối cùng. Trong xe tôi có bộ phận thu nhận chạy cùng độ dài sóng. Tôi chỉ đi theo âm thanh mà máy trên người cậu phát ra. Cả khi ở trên xa lộ tôi cũng nghe rất dễ. Nên tôi biết rằng xe đã rời xa lộ. Tôi chỉ mất vài phút để định vị nhà xe này, bằng âm thanh. Và tìm ra xong, tôi chỉ việc phải trợ lý đến hiện trường.

- Ông Hukanay!

Lần này, là Bob nói. Vẫn bị trói trên ghế. Bob nhìn chăm chăm liên tục kẻ trộm đồ mỹ thuật, từ khi ông mới bước vào nhà xe.

- Ông Hukanay à - Bob nói tiếp - hôm qua chính ông là người đã theo chúng tôi và lấy mất đồng hồ, đúng không?

Hukanay cúi mình:

- Tôi xin nhận tội. Ồ! Tôi không có ý xấu. Tôi chỉ muốn... cứ cho là muốn giúp các cậu điều tra. Nhưng lúc này không phải là lúc tán gẫu, mặc dù tôi rất vui khi được gặp lại người quen cũ.

Ông quay sang các “trợ lý” và chỉ ông Jitters, Carlos và Gérald, rồi chỉ cột thép ngay giữa nhà xe, có tác dụng nâng đỡ mái nhà:

- Xỏ còng số tám cho ba lên này, nhưng làm thế nào cho bọn chúng không cựa quậy được.

Ba tên bị súng đe dọa buộc phải lui đến cột thép. Rồi một viên cảnh sát cầm súng, người kia xỏ còng: cổ tay phải của tên này nối với cổ tay của tên bên cạnh, và cứ như thế, cho đến lúc Jitters, Carlos và Gérald nối nhau thành vòng tròn quanh cột và không động đậy được nữa.

- Tốt lắm - Hukanay nói. Bây giờ đã đến lúc ta đi lo việc mình.

- Khoan đã, Hukanay!

Chính Jitters vừa mới mở miệng, cổ lấy giọng thân thiện.

- Sao ta không hợp tác với nhau? Ông hỏi. Bằng cách hợp lực, chắc chắn ta sẽ tìm nhanh hơn.

- Những gì anh biết, thì tôi cũng đã biết rồi. Anh đã toan cổ qua mặt tôi, như trong giới giang hồ người ta thường nói. Việc này thì phải trả giá! Mà như anh cũng thấy, bây giờ tôi làm việc với cảnh sát rồi.

Rồi ông nói với hai viên cảnh sát:

- Mở trói cho hai cậu bé. Ta phải đi ngay đến nhà Théodule Tick.

Một phút sau, một chiếc xe đen to chạy trên đường phố Hollywood. Xe chở Hugaray, hai viên cảnh sát. Hannibal, Bob và Harry.

Hugaray cười khê và nói với Hannibal ngồi bên cạnh:

- Cậu nghĩ là sẽ không bao giờ gặp tôi nữa, đúng không?

- Đúng - Hannibal trả lời. Nhất là lúc thấy cảnh sát leo qua cửa sổ nhà xe... Tôi không hề nghĩ ra nổi rằng ông dám làm việc với cảnh sát.

Hugaray lại cười khê nữa:

- Cảnh sát à? Hôm nay tôi chỉ đi thuê hai bộ y phục cảnh sát! Thế là hai phụ tá của tôi biến thành cảnh sát. Cậu biết không, không nên đánh giá qua bề ngoài.

Hannibal chưng hửng. Thám tử trưởng đã bị lừa, cũng giống như Jitters và đồng bọn. Cậu không muốn khâm phục Hugaray. Nhưng làm sao có thể làm khác được?

Hannibal thông báo cho Harry, đang ngồi giữa cậu và Bob:

- Từ nay, ta sẽ hợp tác với ông Hugaray. Em đã nhận lời với điều kiện ông Hugaray sẽ làm mọi cách để Bob và anh được trả tự do. Ông ấy đã giữ lời. Nhưng ông ấy cũng có hứa là sẽ chứng minh rằng ba anh vô tội.

- Thật hả? Harry thốt lên. Vậy thì hay quá!

- Không có gì dễ hơn - Hugaray xen vào. Nhưng tôi phải báo cho các cậu vài chi tiết. Cựu diễn viên Théodule Tick - có thể các cậu đã đoán ra rồi - là đầu não của một băng trộm tranh hoạt động trong vùng suốt mấy năm nay. Băng này đã lấy được những bức tranh có giá từ nhà các ngôi sao điện ảnh không biết cách giữ của cải.

- Hiển nhiên quá! Bob kêu. Chính vì vậy mà ông Tick cư xử một cách lạ lùng từ mấy năm nay. Trộm! Chắc chính ông là kẻ đã giấu tranh dưới thảm nhựa nhà bếp của anh Harry.

- Có thể không phải đích thân ông ấy lấy tranh - Hugaray nhận xét trong khi xe vẫn chạy. Ông có đồng lõa. Gérald nài ngựa, là một tên. Mà Théodule Tick dùng rất nhiều nài ngựa, bởi vì họ nhỏ con, dễ chui vào nhà người ta qua cửa sổ. Ông bán tranh lại cho các nhà sưu tập người Nam Mỹ giàu có, sẽ không cho ai xem tranh hết. Chính Carlos là người bắt liên lạc với các nhà sưu tập tranh.

Sau một hồi im lặng, Hugaray nói thêm:

- Cách đây hai năm, Théodule không đẩy đi được vài tấm tranh. Hai trong số khách hàng của ông đã bị bắt bỏ tù sau khi âm mưu lật đổ chính quyền thất bại. Théodule đã làm gì? Ông giấu mấy tấm tranh đi, rồi báo với đồng bọn là sẽ bán sau, khi có dịp. Tuy nhiên, do ông không làm gì cả và thời gian cứ trôi qua, Gérald và Carlos quyết định tự ra tay. Bọn chúng lấy trộm được ba tấm tranh, mang đến cho Théodule để ông bán, rồi yêu cầu ông phải cho xem năm - phải, năm cái - tấm tranh mà ông đã giấu.

Sau một hồi im lặng nữa. Hannibal kể tiếp:

- Nhưng cuộc đời thật éo le và đầy ngẫu nhiên! Đúng lúc đó, cảnh sát đang điều tra về vụ trộm mới nhất, lại để ý đến một người sống trong nhà Théodule: đó là ba của cậu Harry. Sở cảnh sát tò mò, Théodule đã giấu ba bức tranh mà Carlos và Gérald mới lấy cắp ở một chỗ mà chắc chắn cảnh sát sẽ tìm thấy, và điều này đương nhiên sẽ dẫn đến việc ba của cậu ấy bị buộc tội.

- Phản người! Harry tức giận nói. Vậy mà mẹ và tôi cứ cho rằng ông ấy là người rất tử tế.

- Đúng ông ấy đã phản lại ba cậu, đã để cho cảnh sát bắt và xử tội - Hugaray nói thêm. Ít lâu sau đó, ông biến mất. Tôi đoán là Carlos, Gérald và có thể cả Jitters cứ ra yêu sách liên tục với ông. Théodule không dám lấy ra khỏi chỗ giấu mấy bức tranh biến mất đang bị truy lùng. Thế là ông ấy đi Nam Mỹ. Ông ấy trốn chỗ nào? Chỉ mình tôi biết. Tôi có bạn bè người quen khắp mọi nơi trên toàn bộ hành tinh này. Đừng nghĩ tôi nói khoác! Tóm lại, tôi đã bắt liên lạc với ông ấy. Tôi đề nghị ông ấy để tôi giải quyết vấn đề mấy bức tranh ấy. Xin nói thêm là tôi sắp xếp để biết tất cả về hoạt động của ông ấy. Ông ấy bác lời đề nghị của tôi. Ông ấy đang bệnh, gần hấp hối. Sau đó, Harry à, ông nhớ đến ba của cậu và ân hận. Ông gửi đồng hồ la hét kỳ quặc và mấy bức thông điệp cho vài người bạn thân, rồi ông chết.

- Nhưng, ông Hukanay ơi - Bob hỏi - tại sao ông Tick lại gửi đồng hồ và bức thông điệp? Gửi một lá thư đến cảnh sát có phải đơn giản hơn không.

- Théodule Tick là một con người phức tạp - Hukanay đáp. Chắc chắn là ông ấy có lý do mới hành động như thế. Và có thể ta sẽ biết lý do này khi biết ý nghĩa các bức thông điệp.

- Ông quên rằng ông Jitters đã hủy mất rồi - Hannibal nhắc. Dù sao cũng đã hủy hai bức thông điệp đầu. Chỉ còn lại một nửa của bức thứ ba.

- Nhưng chắc nội dung hai bức thông điệp đầu vẫn còn in khắc trong trí nhớ cậu? Hukanay hơi lo lắng hỏi.

- Có, tôi vẫn còn nhớ - Hannibal nói. Còn bức thông điệp thứ ba chỉ gồm toàn là số. Và xin nhắc lại là tôi chỉ có một nửa. Carlos đã giật mất phân nửa dưới, chỉ để lại cho tôi có nửa trên. Đây là giải đáp của bức thông điệp đầu tiên: "Tôi khuyên anh nhìn sách". Còn của bức thông điệp thứ nhì: "Trong một phòng duy nhất nơi thời gian kêu ù ù".

Hukanay nhú mày:

- Sách hả? Không hiểu đây là quyển sách nào. Còn về gian phòng nơi thời gian kêu ù ù, thì không có vấn đề. Chắc chắn là phòng nơi có mấy ngàn cái đồng hồ... Tôi vẫn nghĩ là điểm xuất phát phải là ở đó. Mà ta sắp đến rồi. Khi vào nhà rồi, thì ta sẽ có thể nghiên cứu phân tích thật kỹ mấy vấn đề này.

Xe dừng lại. Mọi người xuống xe, bước vào nhà Théodule Tick. Harry mở cửa ra, mời tất cả vào nhà rồi đi tìm mẹ.

- Mẹ ơi! Mẹ! Harry gọi.

Không có trả lời gì, ngoài những cú đâm vào cửa tầng hầm. Harry nhanh nhẹn mở cửa hầm ra. Bà Smith xuất hiện trong khung cửa và thốt lên:

- Ôn chúa, con đẩy hủ Harry! Cái ông Jitters ghê gớm và bạn bè ông! Bọn chúng nhốt mẹ dưới đây, bảo mẹ chờ con về. À mẹ thấy có cảnh sát đi cùng con. Phải bắt giữ ngay Jitters và đồng bọn.

- Thưa chị, chúng tôi đã giải quyết xong bọn ấy - Hukanay cúi mình nói. Chúng tôi đến đây để lo một vụ có liên quan trực tiếp đến chị.

- Mẹ ơi! Đây là ông Hukanay! Harry nói. Ông Hukanay nói là sẽ chứng minh được rằng ba vô tội.

- Thật không? Thế thì tuyệt quá!

- Để làm được việc này, thưa chị - Hukanay nói tiếp - chúng tôi cần được phép vào thư phòng của ông Tick, hoặc nếu chị quen hơn, của ông Hadley. Có thể chúng tôi sẽ phải đập phá và gây một số hư hỏng. Việc này cần thiết để chứng minh chồng chị vô tội. Chị có cho phép chúng tôi làm như thế không?

Bà Smith không do dự một giây nào, vì quá vui mừng:

- Tất nhiên, ông muốn làm cái gì cũng được! Mời ông cứ đập phá cả ngôi nhà này, nếu đó là cách duy nhất để trả lại tự do cho chồng tôi!

- Cám ơn chị. Bây giờ tôi xin chị, Harry và Bob cứ ở bên ngoài thư phòng, trong khi chúng tôi làm việc. Ngoài ra, chị không được liên lạc với ai cả. Nếu điện thoại reng, thì không được nhắc máy. Thống nhất như thế nhé!

- Hoàn toàn đồng ý. Bob, Harry và tôi ngồi dưới bếp, tôi sẽ ăn một ít. Tôi chưa ăn gì từ sáng đến giờ. Ông cứ tự nhiên làm việc, ông Hukanay à.

- Cám ơn chị.

Rồi ông quay sang Hannibal nói thêm:

- Cậu hãy chỉ đường cho chúng tôi đến thư phòng.

* * *

Trong khi đó, Peter không biết gì về cuộc phiêu lưu của Bob và Hannibal đang ngồi xem truyền hình cùng ba. Ông Crentch là kỹ thuật viên ngành điện ảnh và đi đây đó rất nhiều. Ông làm việc cho các bộ phim quay khắp nơi trên thế giới.

Peter không tập trung được để theo dõi tập truyện trong bộ phim trinh thám. Cậu không thể nào làm cho bộ óc mình tạm thời quên đi vụ bí ẩn ông Tick và cái đồng hồ lạ lùng.

Khi hết tập phim. Peter hỏi ba:

- Ba có biết Théodule Tick không!

- Có. Không biết nhiều lắm. Nhưng ba đã có dịp gặp ông ấy khi quay hai bộ phim kinh dị. Ông la hét tài lắm! Làm cho mình nổi da gà. Trong một phim cũ, cách đây cũng phải hai chục năm, ông sử dụng một cái mẹo hay lắm...

- Mẹo hử? Peter hỏi lại.

Peter với một nắm khoai tây chiên trong tô trên bàn, nhai thật giòn. Peter rất thích khoai tây chiên.

- Mẹo như thế nào hử ba? Peter hỏi lại.

- Cái gì? Ông Crentch hỏi.

Ông đã tập trung theo dõi bộ phim cao bồi, chiếu sau phim trinh thám. Peter hỏi lại lần nữa, nhưng ông Crentch đang mê phim cao bồi trả lời qua loa. Peter ngạc nhiên chớp mắt. “Đây là một chi tiết mà Hannibal không biết - Peter nghĩ bụng. Điều này có thể quan trọng. Khi đang theo một hướng điều tra, Babal rất thích tập trung tối đa thông tin. Hay mình gọi điện thoại cho Babal. Dù có bị đánh thức, Babal sẽ rất mừng được thông tin...”

Ông Crentch đột ngột nói:

- Trễ quá rồi. Đáng lẽ con phải đi ngủ từ lâu rồi. Con lên phòng đi!

- Con chào ba - Peter trả lời.

Peter đi ngủ, mà không điện thoại. Sáng mai vẫn còn báo kíp cho Hannibal về những gì mình mới học được mà.

20. Tàn Phá!

Ngay khi bước vào phòng có đồng hồ, Hugaray không để mất một giây. Ông ra lệnh cho hai “viên cảnh sát” của ông hạ màn sáo xuống, cột thật chặt. Rồi sau khi bật hết đèn lên, ông nhìn xung quanh.

- Hàng trăm cuốn sách - ông nói khẽ. Ba bức tranh, có lẽ không có giá trị. Một tấm gương to. Và quá trời đồng hồ... mười hai cái đồng hồ quả lắc! Vài tấm ván gỗ lát tường, có thể có chỗ giấu phía sau. Bức thông điệp đầu tiên gợi ý là phải xem sách. Bức thứ nhì nói rõ: “trong một phòng nơi thời gian kêu ừ ừ”. Còn bức thứ ba... Đưa tôi xem nào.

Hannibal đưa cho ông những gì còn lại của bức thông điệp: phần trên. Hugaray chau mày xem hàng số.

- Rõ ràng là việc dẫn đến số trang. Nhưng số trang của quyển sách nào?

- Tôi không biết - Hannibal nói - nhưng chắc là đâu đó trong phòng này.

- Tôi cũng nghĩ thế. Thử tìm xem.

Hugaray bước đến kệ gần nhất, lấy ba bốn quyển sách, lật thử, rồi bực bội đẩy trở vào kệ:

- Ôi! Máy quyển sách này không giúp ích được gì. Có quá nhiều, làm sao mà xem hết nổi. Nhưng ta phải tìm cho ra ý nghĩa của bức thông điệp mã số hóa. Suy nghĩ đi, Hannibal suy nghĩ đi. Nghe nói cậu giỏi lắm mà.

Hannibal véo môi dưới để kích thích trí não hoạt động.

- Ông Huganay à... - cuối cùng Thám tử trưởng nói.

- Sao?

- Một bức thông điệp là gửi cho Rex, tức là cho Walter Roy. Ông đã hiểu ra nếu nhận được. Nếu vậy ông phải biết Théodule Tick muốn nói đến quyển sách nào.

- Dĩ nhiên! Ta hãy gọi điện thoại hỏi ông ấy xem.

- Rất tiếc! Ông ấy đang nằm viện.

Huganay xì mặt:

- Tiếc quá. Cậu có sáng kiến nào khác không?

- Ta hãy hỏi thử vợ ông ấy. Có thể bà biết.

- Cũng khá, Hannibal à, cũng khá đấy! Gọi điện thoại nhanh đi.

- Tôi nghĩ cho Bob gọi thì hay hơn - Hannibal nói. Bob đã gặp và nói chuyện với bà ấy rồi.

Thám tử trưởng lôi kéo Huganay xuống nhà bếp, nơi Bob đang uống tách cacao sữa nóng cùng bà Smith và Harry.

- Cậu tìm ra gì chưa? Bob hỏi.

- Chưa - Hannibal thở dài. Nhưng mình cần cậu giúp.

Rồi Hannibal giải thích cho Bob những gì cần làm. Bob bước ra tiền sảnh, xem danh bạ, rồi nhấc máy quay số. Bob nhận ra ngay giọng nói của bà Roy.

Bob nói đến quyển sách bí ẩn mà Théodule Tick đề cập trong bức thông điệp.

- Có lẽ bác trai phải biết - Bob nói thêm. Bác có thể giúp ý kiến cho cháu biết xem quyển sách đó là quyển nào không ạ?

- Tôi nghĩ là tôi biết - bà Roy trả lời. Cách đây mấy năm, Théodule Tick có viết hồi ký về cuộc đời diễn viên đài phát thanh. Chồng tôi có giúp anh ấy viết sách. Quyển hồi ký được đặt tựa là “Đồng hồ la hét lúc mười hai giờ khuya”. Cậu hài lòng chưa?

- Cháu cảm ơn rất nhiều! Bob thốt lên rồi chào và gác máy.

Bob nói lại cho Hannibal và Huganay những gì mình vừa mới nghe được. Cả hai lao vào thư phòng, khép cửa lại.

Bob tự vào nhà bếp. Cậu chỉ còn việc chờ tiếp xem các sự kiện sẽ tiếp diễn ra sao.

Sau hai phút tìm kiếm hết kệ này đến kệ khác. Huganay chụp lấy một quyển sách.

- Đây rồi! Huganay thông báo - Đồng hồ la hét lúc mười hai giờ khuya, tác giả là Théodule Tick. Hannibal ơi, bức thông điệp đâu?... Cảm ơn. Xem nào: 3-27... có lẽ 3 là số trang, 27 chắc là từ thứ hai mươi bảy. Tiến hành đi. Tôi sẽ tìm. Còn cậu sẽ ghi kết quả.

Huganay lật sách, dừng ở trang 3, đếm các từ từ một đến hai mươi bảy.

- Đó không phải là một từ - ông thông báo - mà là hai từ có gạch nối với nhau: “Hãy dừng”. Tôi tìm tiếp nhé.

Sau đó, Huganay lật nhanh hơn. Khi ông đọc một từ, thì Hannibal ghi vào.

Chẳng bao lâu, Huganay đi hết hai hàng số của bức thông điệp.

- Rất tiếc là ta không có phần còn lại - ông nói. Bây giờ cậu đọc đi.

Hannibal tuân lệnh:

- Hãy dừng ngay giữa phòng vào lúc mười hai giờ khuya kém năm. Hãy nắm tay nhau, hợp thành vòng tròn. Im lặng một phút. Đúng mười hai giờ khuya...

Hannibal ngẩng đầu lên nói:

- Hết.

- Quý thần ơi! Hugaray thốt lên. Ngừng đúng lúc sắp có nghĩa! Đúng mười hai giờ khuya... Chuyện gì có thể xảy ra nhỉ? Ai mà biết được! Đúng Theodule Tick là một con người tinh xảo. Không thể nào đoán ra trong đầu ông nghĩ gì.

Hugaray thở dài:

- Không có cách nào làm nổi. Chắc là phải đập phá căn phòng này. Các bức tranh ở trong đây. Hoặc phải tìm ra một cái gì đó sẽ dẫn ta đến chỗ giấu. A! Phải chỉ biết được chính xác cái mà ta tìm! Nhưng do ta không biết, đành phải tự xoay sở lấy...

- Khoan đã, ông Hugaray ơi! Hannibal ngỏ lời. Mấy bức tranh treo trên tường này, có khi là những bức tranh thật, có phủ lớp vẽ sơ sài.

- Tôi không nghĩ thế. Nhưng cứ kiểm tra thử xem.

Hugaray lấy bức tranh gần nhất xuống xem xét, dùng dao xé lớp sơn.

- Không có giá trị - Hugaray kết luận. Bây giờ ta hãy bắt tay vào việc. Trước hết, ta sẽ tiến hành lật tất cả các quyển sách còn lại. Biết đâu. Có thể trong sách có manh mối gì đó. Sau đó, ta sẽ thử tìm xem trong tường và phía sau các kệ sách có ngăn mật hay vách di động nào không.

- Ông Hugaray ơi, tôi có sáng kiến khác!

- Sáng kiến khác hả Hannibal? Đầu óc cậu làm việc như cái máy vậy! Lần này là cái gì đây?

- Tôi có cảm giác đã chưa tận dụng hết quyển sách có tựa đề là Đồng hồ la hét lúc mười hai giờ khuya. Có thể ta sẽ tìm ra phần còn lại của bức thông điệp.

- Bằng cách nào?

- Khi người ta dùng sách để lập bức thông điệp, người ta thường dùng bút chì đánh dấu dưới mỗi từ. Ta có thể tìm xem có những từ khác có đánh dấu như vậy không.

- Suy luận rất hay! Hugaray thốt lên. Ta hãy kiểm tra ngay.

Ông lấy lại Đồng hồ la hét lúc mười hai giờ khuya, mở ra ở vài chỗ:

- Cậu nghĩ đúng, Hannibal à - Hugaray thốt lên. Có một số từ có cái chấm nhỏ bằng bút chì ở dưới. Đây cậu cầm sách đi. Tôi sẽ ghi chép.

Hannibal cầm sách, lật chậm từng trang một. Khi thấy một từ có chấm bút chì ở dưới. Thám tử trưởng đọc cho Hugaray ghi vào giấy. Thám hiểm toàn bộ quyển sách không phải là chuyện dễ. Nhưng Hannibal hăng say với công việc. Cậu không dừng nghỉ lần nào. Cuối cùng Hannibal nói với Hugaray:

- Hết dấu chấm rồi.

- Tốt! Dường như bức thông điệp đầy đủ là như sau: “Hãy đứng ngay giữa phòng vào lúc mười hai giờ khuya kém năm. Hãy nắm tay nhau, hợp thành vòng tròn, im lặng một phút. Đúng mười hai giờ khuya, tiếng reng của đồng hồ la hét mà tôi đã gửi cho anh sẽ vang lên. Anh hãy vận âm thanh tối đa. Cứ để cho tiếng hét kéo dài cho đến khi tìm ra chỗ giấu”.

Hugaray nhìn Hannibal:

- Theo cậu như thế nghĩa là sao?

Hannibal chau mày. Cậu chưa bao giờ thấy một cái gì lạ lùng như thế.

- Tôi nghĩ rằng có thể tiếng hét sẽ phát động một cơ cấu nào đó để cửa mật mở ra. Hay cái gì đại loại như vậy... Có những loại khóa chỉ mở ra khi có tiếng động đặc biệt. Thậm chí có một số chỉ mở ra khi người ta nói chuyện. Tôi nghĩ ổ khóa của Thodule Tick thuộc kiểu đó.

- Hoàn toàn nhất trí - ông Huganay nói. Tôi cũng đi đến một kết luận giống như cậu: một ổ khóa quỹ quyết hành động nhờ xung động của một số tiếng động.

- Ông đang giữ đồng hồ la hét của ông Tick. Vậy ta có thể tìm thử - Hannibal nói tiếp. Tôi không nghĩ cần phải nắm tay nhau thành vòng tròn, chờ đúng mười hai giờ khuya. Đó chỉ là màn kịch!

Huganay để cho vài giây trôi qua, rồi nói chậm chạp:

- Rất tiếc là có một vấn đề: không còn đồng hồ la hét nữa. Như cậu biết, tôi đã phá tung nó ra, hy vọng tìm ra manh mối nào đó. Vậy nó sẽ không bao giờ la hét nữa!

Huganay thở dài nói tiếp:

- Làm sao tôi ngờ rằng sự việc sẽ tiếp diễn như thế này. Đó là một trong những sai lầm hiểm hoi mà tôi mắc phải trong cuộc đời. Bây giờ đã quá muộn. Không còn đồng hồ.

- Nếu vậy thì làm sao tìm ra được chỗ giấu - Hannibal nói.

- Chỉ còn một cách. Cách thức này thô bạo, và tôi không thích bạo lực. Nhưng đành phải thế thôi. Người của tôi sẽ đục tường căn phòng này, kể cả phần tường có kệ sách tựa vào. Nếu có chỗ giấu thì ta sẽ tìm ra.

Huganay ra hiệu cho một “viên cảnh sát” bước đến:

- Fred, anh hãy ra xe, lấy dụng cụ vào. Ta cần làm việc!

21. Những Sự Kiện Đáng Kinh Ngạc

Không thể nào nhận ra thư phòng của Théodule Tick nữa. Tưởng như một quả bom vừa mới nổ trong đó hay một trung đội đã tiến hành tàn phá ngôi nhà. Trong hai giả thiết này, giả thiết thứ nhì gần như đúng. Thật vậy, “quân” của Huganay, trang bị kéo, khoan, rìu, và thanh sắt, đã tấn công gian phòng này.

Trước tiên họ đã tập trung trên một cái bàn mười hai chiếc đồng hồ con lắc của Théodule, cũng như các loại đồng hồ khác. Rồi họ chất sách xuống sàn nhà. Họ đã tháo tranh và tấm gương to, sau đó họ đã đục tường một cách có hệ thống, xem xét từng góc kẹt, khe hở, hy vọng tìm ra một lỗ hổng nào đó. Họ đã tháo dỡ nhiều kệ sách, sợ phía sau có cửa mật hay tủ kín. Thậm chí họ đã đục cả trần nhà... và chỉ gặp lớp thạch cao dày.

Thế là hoàn toàn thất bại. Không có gì giống chỗ giấu.

Huganay không những thất vọng, mà còn rất tức giận.

- Bao nhiêu công sức, mà không được gì! Ông nói. Chắc chắn Théodule Tick phải có một góc mật nào đó... nhưng bố trí kỹ đến nỗi ta không tìm ra nổi. Tôi không ngờ là có thể như thế được.

- Vậy có phải kết luận là ông không thể chứng minh nổi rằng ba của anh Harry vô tội à? Hannibal nói.

- Không có mấy bức tranh bị lấy cắp trong tay, thì không thể nào làm được việc này. Mà cậu cũng thấy rõ là ta chưa tìm ra mà. Trừ phi cậu có sáng kiến nào khác...

Hannibal véo môi dưới. Và thám tử trưởng nảy ra sáng kiến ấy!

- Ông Huganay à, ở đây có nhiều đồng hồ. Xưa nay tôi luôn tưởng rằng chỉ một đồng hồ là cần thiết: đồng hồ mà ta đang giữ. Rất tiếc nó đã bị hủy mất rồi. Tuy nhiên, còn một cách. Có thể là vẫn còn tiếng hét của nó.

- Tiếng hét của nó à... Ý cậu nói sao hả Hannibal?

- Thế này đây. Có một ông tên là Watson còn giữ trên băng ghi âm tất cả những tập của bộ truyện nhiều kỳ phát trên đài, dựa theo quyển sách của ông Tick, “Đồng hồ la hét lúc mười hai giờ khuya”. Mở đầu mỗi tập là một tiếng la hét. Có thể tiếng la hét mà ta cần, được ghi âm trên một băng. Trong trường hợp đó, ta không cần đồng hồ nữa. Ta sẽ mượn băng và máy của ông Watson.

- Điện thoại ngay cho ông Watson đó! Huganay la lên. Không nên để mất giây phút nào.

Hannibal chạy ra tiền sảnh, nhấc ống nghe điện thoại, gọi ông Watson. Lúc đầu ông Watson có vẻ ngạc nhiên, rồi ông hiểu ngay đó là tiếng hét nào:

- Tất nhiên! Đó chính là tiếng hét đã làm cho Théodule trở nên danh tiếng, trong bộ truyện nhiều kỳ đã được hai mươi năm rồi! Có, bác còn giữ cuộn băng và bác biết bác cất ở chỗ nào. Bác sẵn sàng cho cháu mượn băng và máy. Nhưng sau này, cháu phải kể cho bác nghe về vụ bí ẩn.

Hannibal hứa là sẽ kể, rồi sau khi báo là sẽ có người đến lấy máy và băng, cậu gác máy xuống. Bob, Harry và bà Smith đã ra khỏi nhà bếp và theo dõi cuộc hội thoại. Nhưng khi bước vào thư phòng, mọi người há miệng kinh ngạc.

- Babal ơi - cuối cùng Bob nói. Phòng này như bị xối tung lên hết! Mà có tìm ra cái gì không?

- Chưa. Hannibal thú nhận.

Tưởng như mọi người muốn phá tan cái nhà này! Bà Smith thốt lên. Nếu biết các người làm thế này, thì không đời nào tôi cho phép đâu!

Huganay nhắc:

- Chúng tôi đang tìm chứng cứ rằng chồng chị vô tội. Nhưng nếu chị muốn, thì chúng tôi sẵn sàng dừng lại ở đây...

- Ô! không, không! Bà Smith phản đối. Các anh có thể làm bất cứ điều gì, tùy các anh, nếu là để chứng minh rằng chồng tôi vô tội!

- Chúng tôi sẽ cố gắng không phá hủy thêm cái gì nữa - Huganay kết luận.

Bà Smith có vẻ hài lòng với lời hứa này.

Thật ra, do tất cả các vách tường đều đã được thăm dò, chỉ còn mỗi việc chờ đợi mà thôi. “Viên cảnh sát” tên Joe đã đi xe ô tô đến nhà ông Watson. Mười lăm phút sau, anh quay về, cùng chiếc vali nặng.

- Nhiệm vụ hoàn thành - anh thông báo - ông Watson đã lắp băng vào rồi. Máy sẵn sàng để bật chạy.

Huganay quay sang Hannibal:

- Cậu biết xài máy này không?

- Biết chứ. Hannibal trả lời.

Hannibal mở vali ra, cắm điện vào.

- Ta phải sắp xếp lại căn phòng như cũ - Hannibal giải thích. Hay gần giống như cũ cũng được... Chỉ việc treo tranh và gương trở về chỗ cũ. Cũng có thể đặt vài cuốn sách trở lên kệ.

Huganay há miệng. Có lẽ định phản đối! Nhưng nghĩ lại.

- Làm đi - Huganay ra lệnh cho đám “cảnh sát”.

Người của ông treo gương và tranh lên, xếp khoảng năm chục quyển sách trở vào kệ. Rồi mọi người lùi lại khoảng bốn năm bước.

- Sao, còn chờ gì nữa? Huganay nóng ruột gầm gừ. Ta phí thời gian quý báu. Hãy làm thử đi!

- Vâng, thưa ông. Hannibal nói.

Trong khi “cảnh sát” làm việc. Hannibal đi cho chạy băng từ, nhưng với âm thanh thật khẽ, và nhờ đó đã tìm ra được đoạn có tiếng la. Bây giờ, Thám tử trưởng đang cho lui băng.

- Tôi sẵn sàng rồi - Hannibal nói. Xin mọi người hãy im lặng.

Thám tử trưởng ấn nút chạy, rồi vặn nút âm thanh. Sau một đoạn hội thoại ngắn giữa một người đàn ông và một người phụ nữ, tiếng hét bắt đầu vang lên, xé tai, tuyệt vọng, như không có thực. Nó vang lên khắp bốn góc phòng. Sau khoảng nửa phút, tiếng giảm dần và kết thúc thành một tiếng rên đau khổ.

Tất cả những người có mặt ở đó đang chờ đợi. Có thể một cánh cửa mật sẽ mở ra. Hay một tấm vách sẽ trượt?

Nhưng... không có gì hết!

- Biết làm gì! Hugaray la lên. Tôi đã nghĩ đúng, Hannibal à. Trong căn phòng này, không thể nào có chỗ giấu năm bức tranh có giá. Không, không có chỗ nào để giấu nổi!

- Tôi không đồng ý, thưa ông - Hannibal đột nhiên hăng hái lên.

Thám tử trưởng có để ý đến một chi tiết, mà mọi người bỏ qua. Bây giờ, cậu nghĩ mình đã biết mấy bức tranh giấu chỗ nào. Chỉ còn mỗi việc chứng minh rằng mình không lầm...

- Ta hãy làm lại thử lần nữa - Hannibal nói. Có thể âm thanh không đủ mạnh....

Hannibal trả lui bằng và quay hết cỡ nút âm thanh, rồi bật máy.

Tiếng hét lại vang lên, nhưng lần này quá điếc tai, quá khủng khiếp, đến nỗi tất cả đều phải bịt tai lại. Tiếng hét cứ cao dần, cao dần đến mức không chịu được nữa.

Khi ấy, chuyện đột ngột xảy ra...

Tấm gương lớn nứt vỡ ra thành hàng ngàn mảnh rơi xuống đất. Chỉ còn lại khung và vài mảnh dính lờm chớm.

Và trong khung hiện lên một bức tranh màu sắc rực rỡ. Tấm tranh uốn lại và rơi xuống ngay chân những người đang đứng nhìn. Nhưng không chỉ có một bức. Có bốn tấm phía sau, được xếp cẩn thận giữa tấm kính và đáy khung. Cả bốn cũng trượt xuống sàn nhà.

Rốt cuộc cũng biết được vai trò mà Théodule Tick đã gán cho chiếc đồng hồ la hét của mình!

Không thèm để ý đến các mảnh thủy tinh, Hugaray bước tới, lượm tấm tranh thứ nhất: bức họa trừu tượng gồm những cuộn nhiều màu nổi bật lên nền đen.

- Rốt cuộc mình tìm ra được! Hugaray đắc thắng thốt lên. Mấy bức tranh trị giá năm trăm ngàn đôla.

Đúng lúc đó cánh cửa mở ra và một giọng nói vang lên:

- Giờ tay lên! Tất cả đã bị bắt.

Trong bầu không khí im lặng đột ngột, mọi người quay lại và nhìn thấy nhóm người đang đứng ngay cửa. Có hai viên cảnh sát cầm súng trong tay. Phía đằng sau, Hannibal nhận ra cảnh sát trưởng Reynolds và ông Crench, ba của Peter. Peter chen giữa nhóm người và chạy đến Hannibal.

- Babal ơi, có sao không vậy? Bọn mình lo quá. Mình không ngờ được. Mình có chuyện muốn nói với cậu, thế là mình gọi điện thoại về nhà cậu. Chú Titus nói cậu đến nhà Bob, mình lại gọi đến Bob. Mẹ Bob nói có lẽ hai cậu đang ở Thiên Đường Đồ Cổ. Mình quay số của bộ tham mưu. Không ai bắt máy! Mình biết làm gì bây giờ? Thế là mình phóng lên xe đạp, chạy ngay đến bộ tham mưu xem cậu có để lại thư hay lời nhắn gì không. Trên bàn mình thấy tờ giấy cậu viết về phòng đồng hồ. Thế là mình gọi đến đây, nhưng không thấy ai trả lời! Mình bắt đầu thấy lo quá, nên báo với ba rằng cậu và Bob đã biến mất. Ba gọi cảnh sát trưởng Reynolds và tất cả đã đến, như cậu thấy đây. Dường như bọn mình đã đến kịp thời!

Cảnh sát trưởng Reynolds bước tới, lấy lấy tranh mà Hugaray đang cầm, trải xuống.

- Tranh này bị đánh cắp cách đây hai năm. Tôi còn nhớ... thời đó, hình tranh được phát ở mọi đồn cảnh sát.

Cảnh sát trưởng quay sang Hannibal:

- Tôi đã nghĩ rằng vụ này nghiêm trọng. Tôi nhớ rằng hôm qua Bob bị xe rượt theo và bị lấy cắp thứ gì đó trong xe. Nên rất dễ suy ra rằng Ba Thám Tử Trẻ đang theo một vụ nghiêm trọng. Dường như chúng tôi đến hết sức đúng lúc. Bắt được chung một mẻ cả kẻ trộm lẫn vật bị lấy cắp!

Hannibal nhìn ông Hugaray. Trông ông rất bình tĩnh, quá thản nhiên đối với một kẻ mới bị bắt tức thì sau khi đã chơi trò mèo vờn chuột với cảnh sát suốt mấy năm trời. Không những ông bình tĩnh, mà ông còn mỉm cười nữa chứ! Ông hạ tay xuống, rút điều xì gà từ trong túi, châm lên, rồi hỏi:

- Xin vui lòng cho tôi biết tôi bị tố cáo vì tội gì?

- Trước hết - cảnh sát trưởng Reynolds nói - ông bị buộc tội tàng trữ vật ăn cắp. Sau này, có thể ông sẽ bị buộc tội bắt cóc người, cố ý hủy hoại... Ô! Ông cứ yên tâm, chúng tôi sẽ chăm lo sao cho ông có vô số tội trạng!

- Thế à? Hukanay vừa nói vừa phì khói xì gà. Tôi xin có lời khuyên thân tình: hãy thận trọng với những lời buộc tội liêu lĩnh. Tôi hoàn toàn không vụ lợi khi đến ngôi nhà này tìm kiếm những bức tranh do Théodule Tick, tức Hadley giấu. Cậu bé này - Hukanay hất cằm chỉ Hannibal - và bạn bè tự nguyện giúp tôi tìm kiếm. Chuyện đập phá đã không xảy ra, nếu không được phép của bà Smith, là bảo vệ của nhà này. Việc đập phá là cần thiết để tìm ra mấy bức tranh ăn cắp. Và tranh đây, trên bàn. Chúng tôi sẽ giao lại cho cảnh sát. Và sau đó, chúng tôi xin rút lui.

- Khoan đã... cảnh sát trưởng Reynolds định nói.

Hukanay quay sang Hannibal:

- Sao cậu không nói với cảnh sát trưởng là tôi nói sự thật!

Hannibal chớp mắt. Không, Hukanay không hề nói láo. Hannibal biết rõ điều này.

- Đúng vậy, thưa chú cảnh sát trưởng - thám tử trưởng hơi miễn cưỡng phát biểu. Tụi cháu tự nguyện đến đây, và ông Hukanay tìm chỗ giấu những bức tranh bị đánh cắp. Tất cả đều hoàn toàn đúng sự thật.

Cảnh sát trưởng phản đối:

- Cảnh sát biết rõ Hukanay từ lâu rồi! Hắn định tìm ra chỗ giấu, rồi giữ luôn mấy bức tranh!

- Đó chỉ là ý nghĩ riêng của anh thôi - Hukanay bắt bẻ. Nhưng anh đâu thể chứng minh được. Cho nên chúng tôi xin lỗi, nhưng chúng tôi xin chào anh, chúng tôi đi. Anh muốn bắt giữ chúng tôi à? Nếu anh làm thế, tôi sẽ kiện anh vì bắt người vô cớ. Và tôi sẽ đòi tiền bồi thường thiệt hại là một triệu đôla! Và tôi sẽ thắng kiện!

Ông Hukanay ra lệnh cho hai “viên cảnh sát”.

- Ta đi thôi. Mọi người không cần đến ta nữa. Ta hãy chúc mọi người ngủ ngon.

Một viên cảnh sát đi cùng cảnh sát trưởng thốt lên:

- Khoan đã! Đừng tưởng là sẽ ra đi dễ dàng như vậy! Hạ sĩ ơi, nhìn hai tên đi cùng Hukanay kia. Họ giả danh cảnh sát. Ta có quyền tóm chứ?

- Có chắc không đó? Hukanay vừa nói vừa lấy tay che cái miệng đang ngáp. Fred ơi, anh vui lòng bước tới đi. Các anh có thấy huy hiệu không? Có thấy mấy chữ cái trên huy hiệu không?

- N-Y-P! Cảnh sát trưởng Reynolds chưng hửng đọc.

- Đúng. Những chữ cái này có nghĩa là New York Police, cảnh sát Нью Ước. Hai bạn đây của tôi là diễn viên đóng vai phụ, được tôi thuê để giúp tôi trong công việc này. Họ mặc đồng phục của cảnh sát Нью Ước. Mà Нью Ước thì ở cách đây gần năm ngàn cây số. Không thể nào buộc tội hai cộng tác viên của tôi là giả danh cảnh sát Los Angeles bởi vì hai anh mặc đồng phục cảnh sát Нью Ước mà!

Rồi Hukanay nói thêm với hai diễn viên phụ:

- Đi chưa?

Ông vẫn giữ thái độ thản nhiên bước ra rữa. Cảnh sát trưởng Reynolds gãi đầu:

- Tiếc quá! Đúng là không có cơ nào để bắt chúng. đành phải để chúng đi thôi.

Hannibal lắc đầu. Thám tử trưởng không thể không khâm phục Hukanay. Bởi vì cuối cùng ông này chịu bỏ những bức tranh mà có lẽ chắc chắn ông ấy định chiếm đoạt. Và một lần nữa trong cuộc đời ông, ông đã ra đi hết sức đẹp.

Nhưng trước khi ra, Hukanay quay lại nói với Hannibal:

- Tôi đã rất thích được làm việc với cậu. Tôi rất tiếc rằng chúng ta không thể hợp tác... về mặt chuyên môn. Nhờ kiến thức rất sâu về nghề nghiệp, tôi đã có thể bảo đảm tương lai sáng ngời cho cậu. Nhưng thế nào ta cũng sẽ gặp lại nhau.

Một phút sau, cửa dẫn ra ngoài mở ra rồi đóng lại, Hugaray và các viên cảnh sát giả đã ra đi.

Cảnh sát trưởng Reynolds vẫn gãi đầu:

- Hannibal, đã đến lúc cậu phải giải thích cho tôi nghe một chút. Trước hết tôi muốn biết màn kịch này nghĩa là sao.

Hannibal hít thở thật sâu:

- Thế này đây, thưa chú cảnh sát trưởng, màn kịch, như chú gọi, đã bắt đầu từ một cái đồng hồ báo thức la hét. Chú biết không...

Rồi Thám tử trưởng nói chuyện rất lâu.

22. Những Sự Kiện Đáng Kinh Ngạc (2)

Không cần thiết phải viết lại tất cả những gì Hannibal kể cho cảnh sát trưởng Reynolds và những người có mặt ở đó. Trái lại, có thể các bạn quan tâm đến một vài chi tiết được tiết lộ trước khi hồ sơ vụ này chính thức được xếp lại.

Các bức tranh bị đánh cắp, nguyên nhân làm cho cha của Harry bị bắt giữ, đã được chính Théodule Tick nhét dưới thảm nhựa lót nhà. Do sợ bị cảnh sát nghi ngờ, nên ông đã đưa sẵn thủ phạm cho cảnh sát. Sau đó, ngay khi thấy an toàn rồi, ông rời Hoa Kỳ, sang trốn ở Nam Mỹ. Ông vừa trốn cảnh sát, vừa trốn Carlos, Gérald và ông Jitters, là các thành viên thuộc băng ăn cắp tranh, bởi vì ông bị đồng bọn hối thúc hành động trở lại.

Théodule Tick (tin này do Hugaray báo) đã chết vì bệnh ở Nam Mỹ, nên không thể đưa ông ra tòa xử. Còn Carlos, Gérald và ông Jitters thì bị bắt trong nhà xe rất dễ dàng vì vẫn còn bị trói ở cột. Bọn chúng khai là thuộc băng và mình oan cho ông Smith, ba của Harry. Ông Smith được thả và đoàn tụ với gia đình.

Théodule Tick sử dụng cái mẹo trong vở kịch nhiều kỳ phát trên đài, mà ba của Peter và ông Watson đã nhớ. Cái mẹo đó là đứng trước gương và phát ra những âm thanh thật cao. Thật vậy, độ rung động của một số làn sóng âm thanh có đủ sức làm vỡ lớp kính không dày lắm. Trong vở kịch, kết quả hết sức bi thảm.

Théodule Tick đã mua một tấm gương thích hợp, treo trong thư viện. Ông dùng để giấu các bức tranh đánh cắp, cho đến khi tìm ra người mua. Cho rằng chỗ giấu này là chắc ăn nhất, ông đã để ở đó năm bức tranh chưa bán được. Nhưng cũng có thể Théodule Tick có những lý do khác để chọn một tấm gương như thế. Theo tôi nghĩ, ông thích ý nghĩ biết rằng mình có khả năng làm vỡ gương bất kỳ lúc nào chỉ bằng tiếng hét. Ta còn có thể giả thiết rằng ông dự kiến làm trò này trước mặt đám bạn bè.

Ông Crensch đã nói về các mẹo này với con trai. Peter nghĩ bụng: “Chắc là Babal không biết đâu. Ngay sáng mai...” Nhưng cậu cũng không ngủ được và gọi điện thoại ngay cho Hannibal. Sau khi phát hiện Hannibal và Bob biến mất vô cớ, Peter đã báo động.

Phần mình, Hannibal có khuynh hướng tự trách mình không nghĩ ra được rằng một tấm gương lớn có thể che giấu nhiều bức tranh kích cỡ trung bình. Nhưng Peter và Bob lưu ý sắp rằng:

- Tất nhiên là cậu đã bỏ qua chi tiết cuối cùng này. Nhưng cậu đáng được tha thứ chứ? Cậu đã quá siêu tài trong các giai đoạn còn lại của cuộc điều tra!

Nhưng thật ra, khi Hannibal đã phát lần đầu tiên tiếng hét ghi âm trên băng, cậu đã để ý thấy lớp gương rung nhẹ và đoán điều đáng lẽ sẽ xảy ra. Chỉ cần tăng âm, thì tấm gương sẽ vỡ ra trong tiếng ồn ào khủng khiếp... đủ khủng khiếp và gây ấn tượng cho mọi người, nhất là cho chính Hannibal.

Vẫn còn một điểm không rõ. Tại sao Théodule Tick đã gửi những bức thông điệp kỳ lạ cho ba người bạn và gửi đồng hồ la hét cho nhà văn Walter Roy, thay vì chỉ gửi thư cho cảnh sát. Câu trả lời (tôi tin chắc là chính xác) do chính ông Roy cung cấp. Đây là lời của ông:

- Théodule biết rằng tôi đang xuống dốc, tức là từ lâu rồi tôi không có việc làm. Ở Hollywood, tầm quan trọng của quảng cáo rất lớn. Théodule đã nghĩ ra một kế hoạch hơi điên rồ. Dù sao, nếu tôi không bị nằm viện khi đồng hồ được gửi đến nhà tôi, thì tôi đã dễ dàng liên lạc với những người khác giải ra các câu đố bí ẩn, rồi mời nhà báo và công an đến làm chứng khi tìm ra các bức tranh. Báo chí sẽ chụp lấy cơ hội. Còn tôi thì được quảng cáo!

Walter Roy đã kết luận:

- Đúng rằng Théodule là kẻ trộm, nhưng anh cũng là một người bạn rất tốt. Nên cứ chỉ cuối cùng của anh, là muốn tìm cách giúp tôi. Tôi không thể trách anh được. Tôi chỉ có thể hối tiếc rằng kế hoạch của anh ấy không có kết quả như anh ấy mong muốn. Bởi vì một ít quảng cáo sẽ rất giúp ích cho tôi!

Tôi nghĩ các bạn sẽ rất vui khi được biết rằng nhờ các bài báo đăng trên báo chí, tên ông Walter được nhắc đến rất nhiều và nay ông đã có nhiều việc làm.

Ba Thám Tử Trẻ đã xếp hồ sơ vụ “đồng hồ la hét” vào hồ sơ lưu. Ba bạn đang tìm một vụ điều tra mới. Lần này sẽ là gì nữa đây? Tôi rất muốn biết.

Alfred Hitchcock

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vu-bi-an-dong-ho-la-het>